

Lưu Ngân

Contents

Lưu Ngân	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	4
4. Chương 3	7
5. Chương 4	9
6. Chương 5	11
7. Chương 6	13
8. Chương 7	14
9. Chương 8	16
10. Chương 9	18
11. Chương 10	20
12. Chương 11	22
13. Chương 12	24
14. Chương 13	26
15. Chương 14	28
16. Chương 15	30
17. Chương 16	33
18. Chương 17	35
19. Chương 18	38
20. Chương 19	40
21. Chương 20	42
22. Chương 21	44
23. Chương 22	47
24. Chương 23	50
25. Chương 24	51
26. Chương 25	54
27. Chương 26	56

Lưu Ngân

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, trúc mã trúc mã, có chút hài, OE. Chuyển ngữ: Long NhiNăm Thiên Thánh thứ hai, chín tuổi, Triển

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-ngan>

1. Chương 1: Tiết Tử

Năm Thiên Thánh thứ hai, chín tuổi, Triển Chiêu báỉ sư phụ.

Thật không cam tâm chút nào, bộ dạng lão già kia rõ ràng chẳng có lấy một chút đứng đắn (*), dựa vào cái gì mà đòi làm sư phụ y chứ?!

Triển Chiêu luôn luôn nghĩ như vậy, mà sự thật thì, ngay ngày báỉ sư, y cứ thế phun hết bất mãn trong lòng mình ra. Thế nhưng, nhận được lại là một cái cốc đầu tàn nhẫn từ người sau này y vẫn gọi là sư phụ, kèm theo một cục u to đùng trên trán.

Đã vậy còn bị tiểu tử thối Bạch Ngọc Đường vô lương cười nhạo.

Y và Bạch Ngọc Đường, vốn dĩ không quen biết nhau. Chỉ là vô cùng trùng hợp tới mức cùng nhập môn báỉ sư một ngày. Đương nhiên, bọn họ cũng không cùng báỉ một sư phụ, có điều hai lão già kia vừa vặn lại quen biết nhau, vừa vặn hôm đó một lão già lại chạy tới nhà lão kia chơi, vừa vặn lại gặp hai đứa nhóc cùng đến báỉ sư...

Cơ mà rõ ràng tiểu tử thối Bạch Ngọc Đường vận may tốt hơn y rất nhiều. Lão già dạy hấn xem ra vẫn còn bình thường chán, không như đằng này, già mà không đứng đắn thì thôi khỏi nói, tính cách còn ấu trĩ hơn cả tiểu hài tử y, chẳng khác gì một lão ngoan đồng chưa trưởng thành!

Tuy trăm lần không nguyện nhưng Triển Chiêu vẫn đành phải báỉ sư, bị người cường bức dụ dỗ là một mặt, mặt khác, ngoài lão già kỳ quái này làm sư phụ ra, thực sự y cũng chẳng còn đường nào khác có thể đi rồi.

Phụ thân và mẫu thân, còn có gia đình...

Về mặt này Bạch tiểu tử vẫn may mắn hơn y rất nhiều. Không những hấn có thể thường xuyên về nhà, hơn nữa lại còn có người nhà yêu thương hấn, cưng chiều hấn, tăng bốc hấn lên tận trời. Vốn là một đại thiếu gia mà! Sư phụ hấn cũng mang dáng vẻ tiên phong đạo cốt, giơ tay nhắc chân đều là phong độ cao nhân – hơn hấn lão già chết tiệt ép y phải báỉ làm sư phụ kia!

Thật đáng ghét! Tại sao tất cả chuyện tốt đều bị cái con chuột trắng cười như trộm được mỡ kia chiếm hết vậy chứ?!

Thế gian này quả nhiên là bất công bất công bất công!!!!

(*) Nguyên văn là “Vi lão bất tôn”: chỉ những hành động, việc làm không đúng với tuổi tác, địa vị khiến người khác không tôn trọng.

Năm Thiên Thánh thứ hai, chín tuổi, Bạch Ngọc Đường báỉ sư phụ.

Thật không cam tâm chút nào, không phải đang yên đang lành ở nhà làm đại thiếu gia rất tốt sao, dựa vào đâu lại bắt hấn đi báỉ sư chứ?!

Bạch Ngọc Đường luôn luôn nghĩ như vậy, mà sự thật thì, ngay ngày báỉ sư, hấn cứ thế phun hết bất mãn trong lòng mình ra. Thế nhưng lại được người sau này hấn vẫn gọi là sư phụ híp mắt cười tặng cho một cái nhìn chém chết người, khiến cho hấn lần đầu tiên trong đời hiểu được cái gì gọi là tiểu lý tàng đao (cười nộ giấu đao).

Đã vậy còn bị tên tiểu tử thối Triển Chiêu kia vô cớ căm thù.

Hấn và Triển Chiêu, vốn dĩ không quen biết nhau. Chỉ là vô cùng trùng hợp tới mức cùng nhập môn báỉ sư một ngày. Đương nhiên, bọn họ cũng không cùng báỉ một sư phụ, có điều hai lão già kia vừa vặn lại quen biết nhau, vừa vặn hôm đó một lão già lại chạy tới nhà lão kia chơi, vừa vặn lại gặp hai đứa nhóc cùng đến báỉ sư...

Cơ mà rõ ràng tên tiểu tử thối Triển Chiêu vận may tốt hơn hấn nhiều. Lão già dạy y xem ra còn rất thú vị, không như lão già nhà hấn, siêu cấp xấu bụng khỏi nói, tính cách còn xảo quyệt hơn cả một con mèo già, chẳng khác gì một lão hồ ly hơn chín mươi tuổi.

Tuy trăm lần không nguyện nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn đành phải bái sư, bị người cường bức dụ dỗ là một mặt, mặt khác, ngoài bái lão già xấu bụng này làm sư phụ ra, thực sự hắn cũng chẳng còn đường nào khác có thể đi rồi.

Mẫu thân và huynh trưởng, còn có gia đình...

Về mặt này, Triển tiểu tử đúng là may mắn hơn hắn nhiều. Không những được bái một người thú vị như thế làm sư phụ, lại còn được học rất nhiều thứ lý thú, không như hắn, vừa nhập môn đã bị bắt đọc cả một thư phòng đầy sách!! Đáng về sư phụ y cũng vô cùng hấp dẫn, nhất cử nhất động đều rất thu hút – hơn hẳn lão già chết tiệt ép hắn bái làm sư phụ kia!

Thật đáng ghét! Tại sao tất cả chuyện tốt đều bị cái tên gia hỏa có cặp mắt hệt như mắt mèo kia chiếm hết vậy chứ?!

Thế gian này quả nhiên là bất công bất công bất công!!!!

2. Chương 1-2

Năm Thiên Thánh thứ hai, ngày 17 tháng 7, trời trong.

Hôm nay là ngày đầu tiên mình bắt đầu viết nhật ký, nên viết cái gì nhỉ?

Đều tại lão ngoan đồng kia, hại cuộc sống của mình trở nên bi thảm như vậy —— thế gian này nhất định không có sư phụ nào độc ác hơn ông ta, dĩ nhiên lại lỗi đồ đệ —— cũng chính là mình —— ra làm trò chơi!

Sao ông trời lại để mình rơi vào tay một lão già quái đản như vậy chứ?

Từ sáng đến tối treo mình lên, thôi thì cứ tạm coi là tôi luyện gân cốt; trời đầy bao cát vào chân tay mình, thôi thì cứ tạm coi là đang luyện khinh công. Cơ mà bắt mình làm bao cát hay mồi nhử thì quả thực là quá đáng lắm rồi! Nếu không phải lúc nào mình cũng cảnh giác thì không khéo đã chui vào bụng con đại mãng xà đó từ lâu rồi!

Ba tháng qua làm đồ đệ của lão ta đúng là khoảng thời gian đen tối nhất cuộc đời mình mà!!

Đáng buồn nhất là, căn bản mình không thể phản kháng, bởi vì lão ta lợi hại hơn mình, kết quả phản kháng ấy hử, đương nhiên là trên đầu mình mọc thêm mấy cục u chứ sao —— đến giờ đầu mình đã có vô số cục u như thế rồi...

Lão già đáng ghét!

Trên ngọn núi Võ Đang xanh tươi, bờ sông tĩnh lặng bỗng vang lên những thanh âm rã rời:

“Đồ đệ? Đồ đệ ngoan? Đồ đệ ngoan ngoãn của ta?? Người lại đi chết ở đâu rồi hả?!”

Tĩnh Phong đi trên con đường nhỏ trong rừng, hai mắt uể oải dò xét bốn phía —— tên tiểu tử thối này, lại trốn nữa rồi —— có điều, mi cho rằng chỉ bằng một chút công phu của mi mà có thể thoát khỏi tay ta sao?

Cũng không nhìn một chút xem ta là ai?! Là sư phụ mi đó nha!!

Chợt phát hiện trên một cái cây xa xa lộ ra một góc áo, Tĩnh Phong không giấu được nụ cười gian xảo, khoan thai bước chậm lại, nắm tay đưa lên kề bên miệng, giả vờ ho một tiếng:

“Chiêu Nhi, sư phụ lại phá một bao cát, người xem phải làm gì đây?”

Không có phản ứng?

Tĩnh Phong cười thầm, muốn thi sức chịu đựng đúng không! Được, ta cũng muốn xem xem tiểu tử này còn định giả vờ gì đây?!

Chờ chút, hình như có cái gì đó không đúng!

Tĩnh Phong nhíu mày, bỗng nhún chân, vươn người phi thẳng lên cây, nhắm ngay vào góc áo kia chụp lại, tức thì kinh ngạc.

Đó chỉ là một cái áo khoác Triễn Chiêu hay mặc mà thôi!

Đáng ghét! Lại để tiểu tử kia trốn thoát mất rồi! Tĩnh Phong oán hận không ngớt giậm chân một cái, nhưng cũng chẳng thể làm gì.

Bỏ đi! Lần này ta bắt cần, lần sau đừng hòng may mắn được như thế.

Có điều, tiểu tử kia tiến bộ rất lớn a! Có thể trốn thoát được cặp mắt của ta mà ung dung đào tẩu, được rồi, xem ra lần sau phải tăng độ khó lên một chút mới được!

Tiện nghi người, Tiểu Chiêu...

...

Thấy Tĩnh Phong rời đi, cũng xác định ông ta sẽ không quay lại nữa, lúc này Triễn Chiêu mới lén lút thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Chỉ là, thời gian dài được dạy dỗ nói cho y, tốt nhất vẫn không nên buông lỏng cảnh giác, nếu không vạn nhất lão ngoan đồng kia thật sự quay lại thì công sức của y sẽ thành dã tràng xe cát mất!

Lại đợi một hồi, không thấy sư phụ y trở lại, bấy giờ y mới xác định, lần này, y thắng thật rồi!

Nha a! Vạn tuế!

Đột nhiên đứng dậy từ giữa lòng sông, mang theo một chiếc lá sen cùng rong. Y há mồm phun ống cỏ trong miệng dùng để thở ra, đứng thẳng, nước ngập chưa quá bụng.

Lấy một bộ y phục đã giấu kỹ từ trước trong hốc cây ra mặc vào, trong lòng Triễn Chiêu vô cùng vui vẻ: Lúc trước y cùng sư phụ Tĩnh Phong đã đánh cược, nếu như y có thể thành công bỏ trốn ngay trước mắt Tĩnh Phong thì Tĩnh Phong sẽ giảm một ít độ khó cho y. Dù sao Triễn Chiêu cũng là chỉ một đứa nhỏ, chuyện như vậy rất có sức hấp dẫn đối với y, vì vậy, lúc đó y không chút nghĩ ngợi đồng ý ngay.

Nhưng mà, Tĩnh Phong lại là một lão nhân tinh, Triễn Chiêu thử nhiều lần, nhưng trước giờ chưa có lần nào thành công cả! Mất thấy độ khó huấn luyện tăng dần (điều này cũng nằm trong nội dung đánh cược) hôm qua y đang buồn bực không vui đi ở bờ sông thì bất chợt nảy ra cách này.

Quả nhiên, lần này thành công thoát được lão ngoan đồng kia!

Không giấu được đắc ý trong lòng, Triễn Chiêu vừa cười vừa đi về phía trước, bỗng nhiên, bên tai truyền đến một tiếng cười giễu quen thuộc:

“Mèo ngốc, có chuyện gì mà vui thế? Cười đến mức miệng sắp ngoác đến tận mang tai rồi kìa!”

Cậu nhóc nhỏ tuổi lúc nào cũng một thân trắng như tuyết —— chính là hàng xóm cách y không xa, Bạch Ngọc Đường.

3. Chương 2

Năm Thiên Thánh thứ hai, ngày 18 tháng 7, trời quang.

Hôm qua ra ngoài, gặp phải một con mèo đang cười khúc khích!

Tuy mình chẳng muốn viết câu này làm câu mở đầu nhật ký tạo nào, nhưng mà vừa nhắc bút lên thì lại nhớ ngay đến khuôn mặt tươi cười của con mèo đáng ghét kia!

Mèo thối! Khi không lại cười lại ngốc như thế làm cái gì?!

Bút trong tay nặng muốn chết! Đều tại lão sư phụ xấu xa còn cứng nhắc kia! Không có gì làm thì toàn bắt mình ngồi đọc sách, lại chỉ dạy cho mình một chút kiến thức trong sách với cách ngồi thiền, chẳng dạy mình tí võ công thực dụng nào cả!

Còn có mấy quyển sách kỳ kỳ quái quái kia nữa?! Đầy rẫy những kí hiệu quái dị không nói, còn toàn những câu vòng vo gì đâu... Cái gì mà “Sơ lục. Lý sương kiên băng chí” [1], cái gì mà “Chí tai khôn nguyên. Vạn vật tư sinh. Nãi thuận thừa thiên” [2]... Còn có cái gì “Kỳ môn độn giáp bát môn cát hung” [3] nữa, mỗi ngày đầu mình đều muốn nổ tung!

Với tính tình của mình, làm sao mà đọc được cái đồng sách đấy chứ?! Phải dùng kiếm mới đúng!

Thật ước gì được như con mèo thối kia, giờ này có thể luyện võ!

Lúc nào thì lão già gàn bướng này mới chịu dạy mình luyện võ đây... cũng đã thu nhận mình ba tháng rồi mà...

Nhìn bao cát cột trên chân Triển Chiêu, trong mắt Bạch Ngọc Đường rõ ràng ngập tràn ước ao —— bao giờ lão già siêu cấp tẻ nhạt nhà hần mới có thể dạy hần học võ a!

Loại ước ao này chỉ lóe lên trong mắt hần một cái, rồi lập tức biến mất, thay vào đó là một loại ánh mắt giễu cợt:

“Triển Tiểu Miêu, sao hôm nay nhàn rồi vậy, có thời gian chạy ra ngoài chơi?”

“Đừng – có – gọi – ta – là – Triển – Tiểu – Miêu!”

Triển Chiêu nói từng chữ từng chữ một, hàm răng trắng bóng cũng cắn chặt —— con chuột trắng này, lần nào gặp cũng gọi y như vậy, nói bao nhiêu lần rồi mà không chịu đổi!

Đúng là một thằng nhóc không chịu lớn!

Trong lòng nghĩ như thế, miệng cũng tự nhiên nói ra:

“Quả nhiên là một tên tiểu hài tử! Chẳng hiểu chuyện tẹo nào.”

Giọng y không lớn, chỉ vừa vặn đủ cho Bạch Ngọc Đường nghe thấy. Lập tức Bạch Ngọc Đường nhú mày, trả đũa lại:

“Người chỉ lớn hơn ta có hai tháng thôi, bớt ở đó cậy già lên mặt! Có bản lĩnh, chờ ta học võ, chúng ta đánh một trận!”

“Đánh thì đánh, ai sợ ai a!”

Không nói hai lời đồng ý, Triển Chiêu tất nhiên biết vì sao Bạch Ngọc Đường lại nói phải chờ sau này, lão ngoan đồng nhà y đi tìm sư phụ hần, không thể không lời theo y, vì vậy chuyện của Bạch Ngọc Đường y vẫn nắm được.

Chỉ là, sư phụ Đạo Ảnh của Bạch Ngọc Đường vẫn đúng là khiến y ngưỡng mộ, lão ngoan đồng nhà y chỉ toàn trêu chọc y mà thôi —— ngày đó cùng bá sư như nhau mà sao lại có sự khác biệt một trời một vực vậy chứ?

Mỗi lần nghĩ đến đây, Triển Chiêu luôn cảm thấy có chút ai oán.

Bạch Ngọc Đường và y, ba tháng qua ít khi thấy mặt nhau, nhưng trong thâm tâm tình cảm của hai người đúng là có chút thay đổi. Nói là căm thù, rồi dần dần trở thành chơi đùa với nhau, thế nhưng cái gọi là “chơi” kia, quá nửa là cãi nhau một cách vô nghĩa...

Mỗi lần thấy thế, Tĩnh Phong cùng Đạo Ảnh đều cười rất kỳ quái, khiến cho hai tiểu tử không nhịn được mà rùng mình, không hiểu sao, luôn có một loại cảm giác bị người ta mưu toán... (hờ hờ~ hai vị lão sư quả nhiên tinh mắt, chưa gì đã nhìn ra tiềm năng của đôi trẻ =))))))

Lần này gặp nhau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vẫn không nhận được muốn cái vật, chỉ là Triển Chiêu vừa đánh cược thắng Tĩnh Phong xong, trong lòng rất vui vẻ, cũng là lần đầu tiên nhường nhận Bạch Ngọc Đường, ngôn từ cũng không sắc nhọn, khiến cho Bạch Ngọc Đường hô to vô vị.

Vì vậy, hai người nói chưa được vài câu, Bạch Ngọc Đường liền lườm một cái chạy đi. Trước khi đi, hắn bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Triển Chiêu một lúc, rồi buông một câu:

“Ta nói này mèo thối, từ sau ngươi đừng có nhường nhận thế được không? Thật sự rất tệ nhạt a! Nói nữa không khéo miệng lưỡi cũng bị ngươi làm cho mai một mất.”

Triển Chiêu nghe vậy sững sờ, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một ý nghĩ tuyệt diệu:

Tính cách lão ngoan đồng quả thực khá giống con chuột trắng, nếu như sau này lão ta lại dầy dọa mình thì mình cứ im lặng với lão là xong... Ha ha...

Nghĩ đến đây không khỏi cười to, xông thẳng lên trước nắm lấy hai vai Bạch Ngọc Đường, nói:

“Con chuột, lần đầu tiên ta phát hiện ra ngươi thông minh như thế á! Lần này cảm tạ!”

Sau đó, y dầy mặt hưng phấn nói lời tạm biệt, liền chạy về luyện võ, hoàn toàn không biết Bạch Ngọc Đường vì hành động bất ngờ của y mà ừ ừ cạc cạc hồi lâu.

“Con mèo quái đản!”

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, bình luận một câu như thế ở trong lòng, cũng liền rời khỏi.

Mèo không ở đây nữa, hắn còn ở lại chỗ này làm gì?

Trở lại gặm sách thôi!

(*) Chú thích:

[1] Sơ lược. Lý sương kiên bằng chí (Dẫn lên sương mỏng là sắp phải đón băng dày). Đây là một Hào trong quẻ Thuần Khôn, còn gọi là quẻ Khôn (kūn), một trong 64 quẻ là quẻ thứ 2 trong Kinh Dịch. Ý nghĩa của Hào là một lời cảnh báo về những tai họa sắp xảy ra, mà mầm mống ban đầu đã xuất hiện.

[2] Trong “Thoán truyện” (Khổng Tử), giải thích lời quẻ Khôn, viết: “Chí tai Khôn nguyên, vạn vật tứ sinh, nãi thuận thừa thiên. Khôn hậu tải vật, đức hợp vô cương; Hàm hoàng quang đại, phẩm vật hàm hanh. Tấn mã địa loại, hành địa vô cương. Nhu thuận, lợi trinh, quân tử du hành, tiền mê thất đạo, hậu thuận đắc thường. Tây Nam đắc bằng, nãi dữ loại hành, Đông Bắc táng bằng, nãi chung hữu khánh. An trinh chi cát, ứng địa vô cương.” (Đất có đức tốt đẹp đến cực độ, phối hợp với Trời khai sáng muôn vật! Muôn vật nhờ đất mà trưởng thành. Đất thuận theo chí hướng của trời. Thể của đất rộng dày mà có thể chở chứa đủ muôn vật, đức tính hòa hợp rộng rãi mà có thể dài lâu đến vô cùng; nó chứa nuôi tất cả, làm cho chúng phát triển rực rỡ, muôn vật đều hanh thông thỏa mãn, mà được nuôi dưỡng rộng khắp. Ngựa cái là động vật có sức chuyên trở, đi lại dẻo dai. Đức nhu hòa ôn thuận của nó có lợi cho việc giữ đạo trinh, người quân tử noi theo đó mà tiến lên phía trước. Nhưng nếu tranh đua để vượt lên trước người khác, ắt sẽ bị mê lạc, mất chính đạo; do vậy phải tùy thuận đi sau, giữ đức ôn hòa nhu thuận thì sẽ có phúc khánh dài lâu. Đi về hướng Tây Nam sẽ được bạn, có thể cùng bạn lứa tiến lên; đi về hướng Đông Bắc sẽ mất bạn, nhưng cuối cùng cũng có được phúc khánh. Sự tốt đẹp của việc yên phận giữ bền trinh chính, là ứng hợp với đức tốt của đất, mãi mãi bền chặt.)

~> Tóm lại là câu “Chí tai khôn nguyên, vạn vật tứ sinh, nãi thuận thừa thiên” ca ngợi Khôn dùng đức “thuận” mà “thừa thiên”, đức dưỡng sinh muôn vật của Khôn là tốt đẹp đến cực độ.

[3] Độn Giáp là môn dự đoán, phát sinh từ Dịch học, ứng dụng dịch lý. Độn Giáp là hệ thức thời gian theo Can Chi tương ứng với các thuộc tính của Tiết khí, theo một chu kỳ tính theo năm (tháng) hoặc Nguyên, Hội, Vận v.v mà mỗi vị trí thời gian Can Chi phản ánh một quá trình phát sinh, phát triển và kết quả của sự vật, hiện tượng, con người. Nói đến Độn Giáp là nói đến Tiết khí được lượng hoá qua độ mạnh yếu của khí Âm Dương bằng hằng số của Dịch học gọi là Cục. Độn giáp được hình thành trên cơ sở của các thuyết: Tam Tài (Thiên, địa, nhân), Can Chi, Âm Dương, Ngũ Hành, Tiên Thiên Bát Quái, Hậu Thiên Bát Quái, Cửu Cung Phi Tinh... Hiện nay có nhiều trường phái độn giáp được phát triển ở Trung Hoa lục địa và Đài

Loan. Phổ biến nhất là thời gia kỳ môn học, sau đó là niên gia kỳ môn học, nguyệt gia kỳ môn học, nhật gia kỳ môn học...

Kỳ Môn Độn Giáp nguyên gọi là Tam Nguyên Kỳ Môn Độn Giáp. Tam Nguyên tức là Thượng Nguyên, Trung Nguyên, Hạ Nguyên (có nơi còn gọi là Thiên Nguyên, Nhân Nguyên, Địa Nguyên dựa trên cơ sở Tam Tài là Thiên Nhân Địa rồi tìm ra Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa).

Bát Môn tức là tám cửa. Gồm có Hưu Môn, Sinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Tử Môn, Kinh Môn và Khai Môn. Trong đó phân ra tính cát hung mang tính tổng quát như sau: Hưu, Khai, Sinh: Cát Môn. Cảnh: Trung tính, có trường phái cho rằng Cảnh là Cát Môn. Thương, Đỗ, Tử, Kinh: Hung Môn. Tám cửa này là từ tám phương vị của Bát Quái mà ra. Trong quân sự còn có tên khác là Bát Trận Đồ. Tên các cửa trong Bát Trận Đồ là Thiên Môn, Địa Môn, Phong Môn, Vân Môn, Long Môn, Hổ Môn, Điều Môn và Xà Môn. Bát Trận Đồ này xem thì rất đơn giản, dễ dàng nhưng kỳ thực thì thiên biến vạn hóa, cao siêu thần diệu. Bát Môn thực tế là tám loại cảm ứng điện từ của hệ Mặt Trời và Trái Đất đối với con người ta.

4. Chương 3

Năm Thiên Thánh thứ hai, ngày mừng 7 tháng 10, trời âm u.

Trời đầy mây a... Làm người ta chán chết đi được!

Mình vẫn thích màu thanh thiên hơn nhiều, lam sắc phối với bạch sắc, rất ưa nhìn.

Hôm nay con chuột trắng kia thái độ khác thường đưa cho mình một cái đai lưng màu trắng, trông rất đẹp. Thật là kỳ quái, không phải hần không vừa mắt mình hay sao? Sao bỗng nhiên lại...

Bên cạnh mình, quả nhiên toàn là quái nhân!

Lão ngoan đồng lại bày ra trò gian mới! Cái lão gia hỏa nói không giữ lời, mức độ luyện tập thì đúng là giảm thật, nhưng độ khó lại ngày càng tăng, thật không hiểu sao lão ta lại cứ một mực bắt mình học thật giỏi khinh công. Đúng là rất tiện cho việc thoát thân, nhưng nếu bên người có bằng hữu, lẽ nào mình lại có thể bỏ mặc người ta một mình đào tẩu hay sao?

Đừng nói đến mình, e là con chuột trắng kia cũng không làm được — tuy hần có chút đáng ghét, nhưng vẫn là xem trọng nghĩa khí.

Ai nha! Tại sao lại nghĩ đến con chuột trắng nữa rồi?! Gần đây mình thật khác thường, sao lúc nào cũng nhắc tới hần? Hần là ghét hần quá mức rồi đi?

Ngày mai còn phải luyện công, không viết nữa, bò đi ngủ thôi!

Từ sau lần Triển Chiêu thắng cược, Tinh Phong phát hiện, tiểu đồ đệ vốn hay bị mình trêu chọc cho xù lông đến là vui lại dần dần đổi tính! Không chỉ không còn như lúc trước mỗi khi không thuận liền lập tức phản kháng, trái lại thành ra nuốt giận vào bụng — tuy có lúc mình làm quá thì vẫn bạo phát một trận, nhưng so với quá khứ, thật sự nhàm chán hơn rất nhiều!

Ô ô, đừng mà! Đừng biến thành đồ đệ đầu gối như vậy mà, mau đem Tiểu Chiêu Nhi siêu cấp chơi vui trước đây trả cho ta!

Triển Chiêu đang luyện kiếm chiêu mới vẫn cảm thấy sau lưng từng trận lửa giận, lén lút liếc mắt nhìn sang thì phát hiện lão sư phụ bất lương của mình đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ ai oán nhìn y, y vội vàng quay đầu, cười trộm một cái không để sư phụ thấy, rồi vội vàng thu lại nụ cười bày ra một vẻ mặt nghiêm túc chính kinh.

Mấy ngày nay, y vẫn thừa biết lão già bất lương nhà y đang suy nghĩ gì. Có thể chính y là việc khiến lão ta hài lòng nhất, lão đương nhiên không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Ha ha, không ngờ đối phó với lão ngoan đồng này lại dễ dàng đến thế, chỉ cần không thèm quan tâm đến việc gì nữa, lão làm cái quái gì cũng không đáp lại, tự nhiên cũng sẽ cảm thấy vô vị mà tìm mục tiêu khác!

Thanh nhân nhiều hơn, bầu trời dường như cũng trở nên xanh hơn!

Dù sao ý đồ này y nghĩ ra được cũng nhờ công con chuột trắng, hay là, y nên đi cảm ơn hần một chút...

Nghĩ như vậy, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ con chuột kia.

Một gương mặt còn xinh đẹp hơn nhiều so với thiếu nữ, một đôi mắt đào hoa trời sinh mang theo sát ý, một thân bạch y vạn năm bất biến, một tinh thần phần chân vĩnh viễn phi dương bất kham...

Thật hâm mộ người kia a!

Bất giác đưa tay sờ sờ bên hông, nơi đó có một cái đai lưng màu trắng, là thứ duy nhất màu trắng khắp toàn thân y từ trên xuống dưới — lão ngoan đồng sư phụ y cũng từng nói, y một thân áo lam phối với một đạo trắng như vậy, càng thêm xuất sắc.

Kỳ thực, người thật sự xuất sắc, phải là con chuột kia mới đúng.

Tuy không muốn thừa nhận chút nào, trong lòng Triển Chiêu vẫn xẹt qua ý niệm như vậy.

Ai nha! Tại sao y lại nghĩ đến tên kia nữa?

Luyện công luyện công, con chuột trắng kia làm sao, mắc mớ gì tới y?

Thật khiến người ta ghét, hại y lại làm sai động tác! Tốt nhất đừng để cho cái lão ngoan đồng nhìn thấy!

Đáng tiếc, đã muộn —

“Tiểu Chiêu Nhi yêu dấu, ngươi lại làm sai?! Không sao, bộ kiếm pháp này, ngươi tập thêm mười đến hai mươi lần nữa đi!”

Đáng chết! Triển Chiêu ảo não bĩu môi một cái.

Tại lại nghe được lời tiếp theo của Tĩnh Phong:

“Còn cơm tối của ngươi, ta thay ngươi đem cho Tiểu Hoàng ăn! Tiểu Chiêu Nhi yêu dấu, đối với ý kiến này của sư phụ, ngươi không có ý kiến gì chứ?”

Tĩnh Phong nói, hai mắt tràn đầy mong đợi nhìn Triển Chiêu: Tức giận đi! Nhanh lên một chút tức giận đi!

Sao lại không có ý kiến chứ?! Triển Chiêu nghe vậy, suýt chút nữa thổ huyết — không cho y ăn cũng được, nhưng lại đem cơm của y cho chó ăn!! Thực sự là quá đáng quá mức mà!

Đúng lúc tức đến mức suýt nữa bật lại, Triển Chiêu chợt thấy vẻ mặt đó của sư phụ, nhất thời chỉ cảm thấy như một chậu nước lạnh dội xuống đầu, y vất vả lắm mới tự ép mình nhịn xuống cơn giận này, quay đầu hướng về phía sư phụ nở ra một nụ cười miễn cưỡng:

“Sư phụ có mệnh, Triển Chiêu sao dám không tuân theo?”

Lão ngoan đồng thật khiến người ta căm ghét!!

Không phải chứ, như vậy cũng có thể nhẫn được?! Tĩnh Phong cực kỳ vô vị, thấy Triển Chiêu không hề có dấu hiệu nổi giận, chỉ có thể thất bại lắc đầu một cái:

“Tiểu Chiêu Nhi, ngươi sẽ không định biến thành một khúc gỗ thật chứ? Bỏ đi! Ăn cơm trưa xong cùng ta thu thập một hồi, sư phụ dẫn ngươi đi tới chỗ Đạo Ảnh chơi cờ!”

Đi đến chỗ Đạo Ảnh sư bá? Không phải mấy ngày trước vừa mới qua sao? Triển Chiêu sững sờ, nhưng cũng biết sư phụ đã từ bỏ việc trừng phạt mình, nếu không cũng sẽ không để mình ăn cơm trưa.

Ăn mừng trong lòng, mơ hồ, đối với việc sắp được gặp Bạch Ngọc Đường, y vẫn có chút mong chờ không tên...

5. Chương 4

Năm Thiên Thánh thứ hai, ngày mùng 8 tháng 10, trời âm u.

Âm u liền hai ngày, thật giống bản mặt của lão già kia!

Trời đầy mây thật đáng ghét, còn phải đốt đèn đọc sách —— đều tại lão già chết tiệt! Ngũ gia là đến học võ a! Vậy mà lão ta lại bắt mình học thuộc hết cái thư phòng này trước rồi mới nói đến chuyện khác!! Thực sự là ——

Quá đáng ghét!!

Không biết nếu mình châm một mồi lửa thiêu rụi hết cái chỗ này thì về mặt lúc nào cũng nghiêm túc chính kinh của lão già kia sẽ thế nào nhỉ?

... Vẫn là —— quên đi...

Vạn nhất lão ta không vừa ý, lại xây cái thư phòng khác bắt mình đến học thuộc, chẳng phải là đặc biệt thường thất (cái được không đủ bù đắp cái mất)??

Nếu như —— đổi lại là con mèo kia, hẳn là y sẽ chịu được!

Tuy không muốn thừa nhận nhưng tính nhẫn nại của con mèo kia xác thực tốt hơn mình một chút, lần trước lúc y đến cùng mình đi câu cá, y an vị lâu hơn mình, cũng bắt được nhiều cá hơn mình —— xí, đúng là một con mèo! Nhìn thấy cá là mắt sáng ra!!

Câu nhiều cá thế làm gì chứ? Đồ con mèo ham ăn!!

Nói đi nói lại, sao lúc đây mình lại đem cái đai lưng mới mua cho y chứ? Không phải mua cho mình dùng sao?

Đúng rồi! Nhất định là mình không thể ưa được cái bộ dạng kiết xác đầy của y. Từ bao giờ bên cạnh mình lại có bằng hữu keo kiệt thế chứ? Nhượng bộ y một lần vậy, cho y cái đai lưng, coi như, coi như...

Ai nha! Lộn xộn quá!

Không viết nữa! Đi gặm sách!

Nói là buổi trưa sau khi cơm nước xong thì đến chỗ Đạo Ảnh, thế mà khi Triển Chiêu nhanh nhanh thu thập xong, lại phát hiện sư phụ y đã ôm vò rượu mà ngủ!

Nhất thời, Triển Chiêu không biết nên khóc hay nên cười, sư phụ y tửu lượng cũng không kém, nhưng luôn có cái thói say rượu xong là ngủ —— y thật không hiểu nổi, rượu này có gì hay ho mà uống chứ? Sao có thể thích nhiều đến như vậy, thậm chí còn có thể nói là ham mê.

Con chuột trắng cũng thế, chuyên môn đi trộm rượu sư phụ hẳn bí mật cất giấu đem đến uống, uống một mình chưa đủ, còn nhất định phải rủ y uống cùng!

Có điều, phẩm vị của con chuột quả không tồi, rượu hẳn uống qua quả là ngon nhất.

Ai nha! Lại nghĩ lung tung!

Triển Chiêu lắc lắc đầu, đánh bay dáng vẻ con chuột trong đầu mình ra ngoài, sau đó tiến lên, thành thạo bứt xuống một sợi tóc, xoắn lại, đưa đến dưới mũi Tĩnh Phong ——

Khẽ ngoáy.

Tĩnh Phong đang ngủ say, bỗng nhiên thấy trong mũi ngứa ngứa, không thể nhịn được nữa, mơ mơ màng màng đột nhiên ngồi dậy, hắt xì một tiếng rõ to:

“Ha —— ha thu!”

Lại là cái tên tiểu tử chết tiệt kia! Không phải đã nói với y, không được xài chiêu này nữa sao?!

Vừa mở mắt nhìn, quả nhiên! Triển Chiêu đang đứng bên cạnh hắn âm thầm cười không ra tiếng, trong tay còn cầm cái “chứng cứ” kia: một sợi tóc!

“Sư phụ tỉnh rồi?”

Thấy Tĩnh Phong một mặt tức giận trừng mình, Triển Chiêu cũng không hề nao núng bày ra một ánh mắt siêu cấp ngây thơ vô tội, vẻ mặt đó lại như là đang nói:

“Sư phụ, sao người lại nhìn con như vậy? Con làm gì sai sao?”

Đáng chết! Lại là ánh mắt này!

Lòng đang tràn ngập tức giận vừa nhìn thấy đôi mắt vô tội của Triển Chiêu thì lập tức biến thành vô lực — tiểu tử gian xảo này học ở đâu ra cái thủ đoạn ấy chứ? Ô ô ô? Đồ đệ dễ bị ức hiếp trước đây của ta đâu mất rồi? Trả lại cho ta a!!!

“Sư phụ?”

Triển Chiêu cười thầm trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn là vô tội cực điểm:

“Không phải người nói muốn đến chỗ Đạo Ảnh sư bá sao? Khi nào thì chúng ta đi?”

“... Bây giờ!”

Tĩnh Phong phiền muộn trả lời, trong lòng ai thán đồng thời cũng xoay chuyển tâm tư:

Không được! Không thể ở thế yếu như này được! Ta phải nghĩ ra biện pháp tốt, để đồ đệ đáng yêu kia của ta trở về, nếu không những tháng ngày sau này của ta chẳng phải sẽ rất khó vượt qua hay sao?

Chiêu Nhi xấu xa! Hiện tại cứ để mi đắc ý trước một lúc, đợi sau này sẽ tính sổ với mi!

Triển Chiêu còn đang đắc ý đột nhiên cảm thấy sau lưng mình ớn lạnh, không khỏi run rẩy rùng mình. Sau đó khó hiểu nghĩ:

“Sao bỗng nhiên lại lạnh thế nhỉ? Chẳng lẽ là cảm lạnh?”

...

Nơi ở của Đạo Ảnh cùng Bạch Ngọc Đường cũng không xa chỗ thầy trò Triển Chiêu lắm, chỉ cách một ngọn núi. Đó chính là lý do vì sao Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn thường xuyên chạm trán. Tuy bình thường không có nhiều cơ hội gặp mặt, nhưng Tĩnh Phong và Đạo Ảnh cứ cách hai ba tháng lại chạy đến chỗ người kia chơi một thời gian, vì vậy số lần hai đứa gặp mặt cũng rất nhiều.

Không biết lâu như vậy rồi, sư phụ con chuột trắng đã bắt đầu dạy võ công cho hắn chưa?

Nghĩ đến chuyện sắp được gặp Bạch Ngọc Đường, trong đầu Triển Chiêu lập tức hiện ra một phòng đầy sách.

Ước gì được như con chuột trắng! Lão ngoan đồng nhà mình căn bản chẳng tích trữ nhiều sách như vậy, mỗi lần muốn đọc sách đều phải chạy đi mượn Bạch Ngọc Đường. Thế mà con chuột kia lúc nào cũng oán giận sách quá nhiều — đúng là có phúc mà không biết hưởng! (Nguyên văn: thân tại phúc trung bất tri phúc – sống trong hạnh phúc mà không hay biết)

Thật sự rất nhớ đồng sách kia nha! Nếu như có thêm một vò nữ nhi hồng mà con chuột trắng thích nhất...

“Chiêu Nhi?”

“Hoặc là trà Long Tĩnh mà mình thích nhất...”

“Tiểu Chiêu Nhi??”

“Ngồi đọc sách giữa non xanh nước biếc...”

“Triển Chiêu!!”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng hét to sợ hết hồn, Triển Chiêu trừng mắt nhìn, liền phát hiện lão ngoan đồng sư phụ y đang trừng bộ mặt quái lạ ra nhìn mình.

“Sư phụ? Sao à?” Y kỳ quái hỏi. Đang yên đang lành, gọi lớn tiếng như vậy làm gì? Y có bị điếc đâu.

“Người còn nói!” Tĩnh Phong chưa từng nếm mùi bị người khác làm lơ? Đúng là có chút ngạc nhiên tiểu đồ đệ của mình đang suy nghĩ gì, lại nhập thần như vậy, “Sư phụ kêu người bao nhiêu lần, người đều không nghe! Nghĩ gì thế?”

“Nghĩ ——” Triển Chiêu kịp thời ngậm mồm lại, ý nghĩ của mình nói cho lão ta làm gì? Cơ mà ——

“Ồ? Đến rồi! Sư phụ, sao hôm nay chúng ta đi nhanh vậy?”

Đánh trống lảng trước đã! Nếu để cho lão ngoan đồng biết mình vừa nghĩ gì, trời mới biết lão ta sẽ nghĩ ra ý đồ xấu xa nào?! Y đúng là bị lão chinh cho phát sợ!

“Đây là do lần trước sư phụ phát hiện ra một đường gần hơn!”

Nghe Triển Chiêu hỏi, Tĩnh Phong lập tức dương dương tự đắc khoe khoang:

“Lần trước sư phụ người anh minh vĩ đại nhìn xa trông rộng...”

Hô! Chiêu này quả nhiên là bách thí bách linh! (trăm lần thi triển, trăm lần linh nghiệm)

Triển Chiêu vui mừng chuyển đề tài đồng thời cũng len lén bịt tai lại, lão muốn lải nhải thì cứ việc đi mà lải nhải! Ta ứ thềm nghe! =))))))))))

6. Chương 5

Năm Thiên Thánh thứ hai, ngày mùng 9 tháng 10, trời râm.

Chuột chết! Chuột thối! Chuột trắng đáng ghét!!

Hắn sao có thể... có thể...

Thật muốn dùng kiếm một nhát chém chết hắn!!

May mà lúc đó không có ai nhìn thấy, bằng không, nhất định mình sẽ đem con chuột chết kia băm thành tám mảnh, vứt cho Tiểu Hoàng ăn!!

Cái gì chứ! Dựa vào cái gì chỉ có một mình mình khổ não, còn hắn lại cứ như người không liên quan ung dung tự tại tiếp tục du ngoạn uống rượu?

Quả nhiên, con chuột làm người ta căm ghét nhất!!!

Chuột chết chuột chết chuột chết!!!!

Nói là muốn đến chơi cờ, nhưng sau khi Tĩnh Phong đến chỗ Đạo Ảnh, ngay lập tức sẽ quẳng đồ đệ của lão sang một bên —— dù sao cũng không phải lần đầu tiên như vậy, có tiểu tử Bạch Ngọc Đường kia ở đây, có lẽ cũng chẳng phiền đến lão.

Thế là, lại như thường lệ, hai lão đầu vừa tụ họp rồi rời đi, Bạch Ngọc Đường liền lập tức reo hò nhảy cẫng lên, kéo Triển Chiêu liền chạy.

“Này! Con chuột trắng! Người làm cái gì?!”

Triển Chiêu bất ngờ không kịp đề phòng bị hắn lôi thẳng đến thư phòng của Đạo Ảnh, không hiểu gì trợn tròn đôi mắt đen láy trong suốt lên.

“Cho người xem cái này hay lắm!”

Bạch Ngọc Đường vô cùng thần bí nói, kéo Triển Chiêu ngồi xuống ghế, sau đó, cẩn thận từng li từng tí một lôi một cái hộp gỗ dài từ một góc kín đáo nào đấy ra, đem đến trước mặt Triển Chiêu như dâng vật quý.

“Đây là cái gì?” Triển Chiêu trừng mắt nhìn cái hộp gỗ kia, đầy mặt nghi vấn.

“Đây là bảo bối của sư phụ ta! Vất vả lắm ta mới phát hiện ra đó! Cũng chỉ có người mới có phúc khí nhìn thấy đồ nha!”

Ngữ khí Bạch Ngọc Đường không khỏi đặc ý.

Bảo bối của Đạo Ảnh sư bá?! Lòng hiếu kỳ của Triển Chiêu lập tức dâng lên. Mắt thấy Bạch Ngọc Đường cực kỳ thành thạo cầm một sợi dây kẽm chọc qua chọc lại vào lỗ khóa trên hộp, ung dung mở cái ổ khóa cũ ra, y không nhịn được khen một tiếng:

“Bạch Ngọc Đường, công phu mở khóa của người cũng lợi hại thật đó!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, mặt lộ vẻ đặc ý: “Đó là đương nhiên! Cũng không nhìn một chút xem ta là ai?!”

Vừa nói, tay hắn cũng không rảnh rồi, vớt cái khóa sang một bên, rồi mở cái hộp gỗ dài kia ra. Tức thì, một thanh trường kiếm vô cùng cổ hiện ra trước mặt hai người.

Không nghĩ tới trong hộp lại là một thanh trường kiếm, Triển Chiêu hít vào một hơi, kiếm này vừa nhìn đã biết không phải vật phàm, đặc biệt là đối với tiểu hài tử ở độ tuổi như bọn y mà nói, đao kiếm là thứ có sức hấp dẫn không gì sánh bằng. Không nhịn được, y đưa tay ra, nhắc thanh kiếm kia lên, thích thú ngắm nghía không buông.

“Kiếm tên ‘Cự Khuyết’, là một trong thượng cổ thập đại bảo kiếm!” Bạch Ngọc Đường dương dương tự đắc khoe khoang học thức, nhìn Triển Chiêu cầm thanh Cự Khuyết này, không biết vì sao lại cảm thấy vô cùng hợp. Nhưng ngoài miệng thì vẫn trêu cười nói:

“Làm sao? Mèo con, người yêu thích? Không nỡ đặt xuống?”

Triển Chiêu lườm hắn một cái, vốn định buông kiếm, nhưng thực sự lại có chút không nỡ, dứt khoát vờ như không nghe thấy Bạch Ngọc Đường, đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, hơi vận lực, chỉ nghe “Tranh” một tiếng, trường kiếm ra khỏi bao một nửa, ánh mặt trời ngoài cửa sổ nhẹ nhàng, phát ra ánh sáng mờ ảo.

“Thực sự là hảo kiếm!” Y bật thốt lên, tuy y chỉ phán đoán tốt xấu mà không xuất kiếm, nhưng vẫn cảm nhận được hàn khí lạnh lẽo trên thanh kiếm kia. Thấy Bạch Ngọc Đường vừa nói đây là “một trong thượng cổ thập đại bảo kiếm”, nhất định là không sai được!

“Đương nhiên là hảo kiếm rồi!” Bạch Ngọc Đường đưa tay phỉ phỉ thân kiếm một cái, cười nói, “Nếu không phải hảo kiếm, làm sao lão già kia lại giấu xuống tận đáy hòm bảo bối? Đáng tiếc kiếm này dày nặng có thừa, nhẹ nhàng không đủ, không hợp khẩu vị của Bạch gia, bằng không...”

“Không đâu! Ta cảm thấy kiếm này rất vừa vặn!”

Triển Chiêu nói, rút hết kiếm ra, dựa vào cách thức mà Tĩnh Phong dạy, tay trái cầm kiếm quyết, vãn mấy cái kiếm hoa. Ngoại trừ kiếm hơi nặng thì cảm thấy khá thuận tay. Chỉ tiếc chỗ trống trong thư phòng quá nhỏ, không triển khai được, bằng không đúng là y vẫn muốn thử một chút bộ kiếm pháp sư phụ vừa dạy.

Hai đứa nhóc đang thưởng thức thanh kiếm Cự Khuyết, bỗng nhiên có tiếng nói chuyện nho nhỏ truyền đến tai, khiến cả hai sợ đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên tại chỗ — thanh âm kia bọn chúng không thể quen thuộc hơn, không phải sư phụ của bọn chúng Tĩnh Phong và Đạo Ảnh thì là ai?!

Ngay lập tức, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng thu hồi Cự Khuyết, đem khoá khóa lại rồi cất hộp về chỗ cũ. Có lẽ vì có tật giật mình, tay chân cả hai đều có chút luống cuống, trực giác mách bảo trước tiên phải tìm một nơi để trốn.

Nhìn xung quanh, Triển Chiêu chỉ tay vào bên cạnh giường, hướng về Bạch Ngọc Đường liếc mắt ra hiệu, cả hai nhanh chóng chui xuống gầm giường.

Cùng lúc ấy, tiếng cửa mở vang lên, giọng nói của Tĩnh Phong cũng truyền vào tai hai đứa:

“Ồ? Hai thằng nhóc kia lại không có ở đây à!”

7. Chương 6

Năm Thiên Thánh thứ hai, ngày mừng 9 tháng 10, trời râm.

Ha! Quả là một ngày vui!

Lúc đem Cự Khuyết cho con mèo ngốc kia xem, vẻ mặt y thực là thập phần ước ao! Có thể thấy y lộ ra vẻ mặt như thế cũng không uống công mình tốn bao công sức mới tìm được cái hòm bảo bối của lão già kia!

Có điều, lúc đó ở dưới gầm giường, hình như mình có ném được thứ gì đó rất ngon...

Mềm mềm, ngọt ngọt... Không biết là cái gì...

Con mèo kia thật nhỏ mọn! Không phải đã ném thử hai lần rồi à! Hà tất phải bày ra cái sắc mặt ấy cho mình xem? Chia cho Ngũ gia một chút cũng có chết đâu, chỉ xin y có một tẹo, dĩ nhiên không cho mình lại còn đẩy cửa bỏ đi luôn...

Đồ con mèo keo kiệt!

Ừm, nói đến, Cự Khuyết nằm trên tay y đúng là rất xứng, có nên nói với lão già một tiếng, đem Cự Khuyết tặng cho y không nhỉ?

... Vẫn là quên đi! Nếu như mình nói thế với lão già, lão ta nhất định sẽ biết mình đã động tới Cự Khuyết... Mình vẫn còn chưa muốn chết đâu...

Để sau này có cơ hội rồi nói vậy!

Tuy cả hai đều là trẻ con, thân thể rất nhỏ, nhưng không gian dưới giường cũng không lớn, hai tên nhóc lại cực lực chen chúc bên trong, hiển nhiên là chẳng có mấy không gian để cử động. Triển Chiêu chui vào trước núp ở bên trong, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể nghiêng người tựa vào bên cạnh Triển Chiêu.

Lúc Tĩnh Phong đẩy cửa đi vào, hai đứa nhóc ngay lập tức nhận ra. Bạch Ngọc Đường căng thẳng nhích lại gần Triển Chiêu, đột nhiên môi lại chạm vào thứ gì đó mềm mềm... không biết là cái gì?

Đôi môi phản ứng trước cả ý thức của hắn — theo phản xạ động động, lại duỗi lưỡi ra liếm liếm: mềm mại, còn có chút ngọt ngọt, xúc cảm ôn hòa thoải mái khiến cho hắn không nhịn được lại nếm lần nữa...

Hoàn toàn không biết lúc này, Triển Chiêu đã tức giận trợn to hai mắt.

Tĩnh Phong cùng Đạo Ảnh đẩy cửa ra, phát hiện Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng không có trong thư phòng, thoáng ngạc nhiên một chút, rồi đóng cửa đi ra ngoài. Ngược lại bọn họ cũng không có chuyện quan trọng gì, chỉ suy đoán hai tên tiểu tử kia quá nửa là chạy đến chỗ này chơi, cũng không nghĩ gì, tiếp tục trở về chơi cờ tán gẫu.

Tai nghe bước chân của hai người xa dần, Triển Chiêu cũng không nhẫn nại được nữa, đột nhiên đẩy Bạch Ngọc Đường ra, y kinh nộ dùng nội lực vừa mới luyện không lâu, tuy không đã thương được người, nhưng lực cũng lớn trực tiếp đánh bay Bạch Ngọc Đường ra bên ngoài. Sau đấy, y cũng lập tức bò từ dưới giường ra.

“Này! Mèo chết! Người làm cái gì thế?!”

Đang nếm đến nghiện, nào giờ lại đột nhiên bị Triển Chiêu đẩy mạnh ra khỏi gầm giường. Đương nhiên là Bạch Ngọc Đường hết sức bất mãn, lại phát hiện đôi mắt mèo tròn tròn của Triển Chiêu hầu như phun ra lửa, đang tàn nhẫn trừng hắn.

Bị cặp mắt đen kia trừng một cách khó hiểu, Bạch Ngọc Đường vốn có hỏa, lúc này càng không nhịn được tức giận nói:

“Người trừng Bạch gia gia làm gì? Mắt người to lắm rồi!”

“Người còn nói!!” Triển Chiêu tức điên, đến giờ trên môi vẫn còn cảm giác tê tê ngứa ngứa. “Đã quên người vừa làm gì rồi à?!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, nhớ tới vừa nãy dưới giường mình ném được thứ gì rất ngon, lập tức hết giận mỉm cười, có chút ngạc nhiên hỏi:

“Mèo con người vừa đem theo thứ gì ngon vậy? Chia cho ta một chút được không?”

Câu này đối với Triển Chiêu mà nói không khác nào đổ thêm dầu vào lửa, y siết chặt nắm tay rồi buông ra, miễn cưỡng khắc chế xung động muốn nhắm ngay vào khuôn mặt còn xinh đẹp hơn cả thiếu nữ bình thường kia đấm cho một phát —— cái tính nhẫn nại này cũng phải nhờ mấy tháng nay y chịu đựng sự “dằn vặt” của lão sư phụ kia mà luyện được.

“Đừng hòng!”

Y lạnh lùng đáp một tiếng, nhưng cảm thấy mặt đã bị thiêu không ra hình thù gì —— quá nửa là bị con chuột chết này làm cho tức giận!

Nghe vậy, Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Mèo chết! Không cần hẹp hòi thế chứ! Người —— ai?”

Nhưng Triển Chiêu đã tức không nhịn nổi, đề phòng lý trí của mình mà biến mất, thật sự sẽ một quyền bắt chuyện với cái bản mặt đó, bèn dứt khoát xoay người đi ra ngoài, không quên đóng cửa một cái thật mạnh để cho hắn biết trong lòng mình tức thế nào.

Con chuột chết kia! Cẩn đến hải lòng! Nếu không phải nể tình xem hắn cũng không biết hắn vừa làm gì, y nhất định đã giáo huấn cho hắn một trận!

Tức chết y rồi!

Sau hôm ấy, suốt hai ngày liền, Triển Chiêu đều chẳng thèm để ý đến Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng càng thêm khẳng định là hắn đã ném được thứ bảo bối gì của Triển Chiêu, nửa hổ thẹn, nửa bất mãn —— hắn đem cái đại lưng hắn thích nhất tặng cho y, vậy mà y vẫn quá đáng như thế, đúng là hẹp hòi hết sức!

Bạch Ngọc Đường vốn kiêu căng tự mãn, thấy Triển Chiêu không để ý tới mình, cũng nổi giận lười để ý tới y, tự mình đi học thuộc các loại sách dịch kinh, chỉ là rốt cục học được bao nhiêu, cũng chỉ có mình hắn biết.

Cũng như vậy, Triển Chiêu đột nhiên bắt đầu hăng hái luyện kiếm, chỉ là kiếm kia bớt ôn hòa linh động hơn mọi ngày, nhiều hơn mấy phần cảm phần...

Chuyện hai đứa trẻ giận đối nhau đương nhiên cũng lọt vào mắt sư phụ Tĩnh Phong cùng Đạo Ảnh, chỉ là thứ nhất bọn họ không biết nguyên nhân, muốn giảng hòa cũng không thể giảng hòa; thứ hai bọn họ vốn không phải kiểu sư phụ có trách nhiệm gì cả, tiểu hài tử giận hờn bọn họ cũng lười quản —— có thời gian như vậy, còn không bằng đi đánh vài ván cờ!

Thế là, trưởng bối thanh thoi vẫn thanh thoi, vân bối giận hờn vẫn giận hờn, mãi đến tận hai ngày sau, chỗ Đạo Ảnh dùng hết củi, bèn tự nhiên sai hai vân bối vào núi kiếm củi, nhưng không nghĩ lại xảy ra một chuyện, khiến nhân sinh của hai đứa trẻ sau này có một bước chuyển vô cùng to lớn...

8. Chương 7

Năm Thiên Thánh thứ hai, ngày 11 tháng 10, trời trong.

Rốt cục mình tức cái gì chứ!

Bây giờ suy nghĩ lại, hôm ấy con chuột trắng cũng không phải cố ý, nếu không hẳn cũng không hỏi mình chuyện kỳ quái như vậy.

Chắc là hẳn cũng chẳng biết hẳn đã làm cái gì...

Bỏ đi! Chiến tranh lạnh hai ngày, mình cũng gần hết giận rồi, hôm nay tìm cơ hội hòa hảo với hẳn đi! Dù sao hẳn cũng là bạn tốt của mình, không để ý tới hẳn mình cũng không quen.

Hơn nữa, mình với hẳn đều là con trai, dù sao thì... thì... cũng không có gì ghê gớm! Coi như bị Tiểu Hoàng liếm là được rồi!

... Ấc, con chuột trắng mà biết mình so sánh hẳn với Tiểu Hoàng, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình mất...

Hi hi! Trêu con chuột thật vui!

...

Thích thanh Cự Khuyết quá đi à! Sao sư phụ mình không có thanh kiếm nào giống vậy chứ? Nếu không thì đem đổi với con chuột cũng tốt!

Nếu như...

“Tắc Bắc Song Sát, các người hết đường chạy rồi, mau ngoan ngoãn đưa tay chịu trói đi!”

“Phi! Tiểu tử thôi, đừng tưởng rằng bọn lão tử là nhuyển cước hà (người lâm trận bỏ chạy)! Người bức huynh đệ bọn ta đến mức này, bọn ta làm sao có khả năng sẽ bó tay chịu trói?!”

Tắc Bắc Song Sát không ngừng than khổ trong lòng, bọn chúng vốn là hai tên cường đạo có tiếng ở đại mạc Tắc Bắc, tháng bảy năm nay nhất thời tâm huyết dâng trào chạy đến Trung Nguyên lang bạt, sau khi phạm vào mấy vụ án lớn lại chọc phải tên đại sát tinh này, từ đó bị hẳn bám lấy dai như đũa.

Luận võ công, hai người gộp lại cũng miễn cưỡng ngang hàng với thanh niên này, nhưng bọn chúng lại là kẻ tiếc mệnh sợ chết, đời nào chịu đem tính mạng mình tương trợ cho kẻ kia? Vì vậy mà bọn chúng mới phải lưu vong khắp nơi.

Nhưng, nửa tháng trước, hành tung của bọn chúng lại bị phát hiện, bị thanh niên này đuổi một đường từ Bắc tới Nam, đuổi tới tận núi Vô Đang. Hôm nay không hiểu tại sao lại chui đầu vào cánh rừng này, thể lực hai người thực sự bị tiêu hao quá nhiều, thêm vào tiểu tử kia chẳng biết vì sao khinh công ở sơn địa trái lại càng thêm trác việt, chẳng bao lâu bọn chúng đã bị đuổi kịp.

“Tiểu tử thôi, rốt cuộc người muốn thế nào?!”

Cuối cùng, lão đại trong Tắc Bắc Song Sát không nhịn được hỏi.

“Ta muốn thế nào?” Người thanh niên tức cười xoay nhẹ đao trong tay, “Hai người các người tội ác đầy trời, người người phải trừ diệt! Khuyên các người tốt hơn hết đừng vọng tưởng thoát thân, trong núi là địa bàn của ta, chỉ bằng hai tên bì binh (quân đã mệt mỏi) các người, căn bản không có hi vọng đào tẩu!”

Biết rằng hôm nay không có cách nào dễ dàng, Tắc Bắc Song Sát cắn chặt hàm răng, đao kiếm trong tay cũng bày ra tư thế nghênh địch.

Nhưng đúng lúc ấy ——

“Mèo thôi! Củi này là ta trông thấy trước, người dựa vào đâu mà dám nhặt?”

“Mèo thôi mèo chết mèo nát! Người biết võ công thì ghê gớm a! Tương lại Ngũ gia nhất định sẽ lợi hại hơn người!”

“Con mèo câm! Người không biết nói chuyện à!”

“Người ồn chết rồi! Không thể yên tĩnh một chút được hả!!”

“Uây! Cuối cùng ngươi cũng chịu nói?! Ta còn tưởng rằng sáng nay ta nhất thời lỡ tay làm rơi thuốc cam vào điểm tâm của ngươi chứ!”

“Ngớ ngẩn!!”

“Mèo ngốc!!”

...

Nương theo hai giọng con nít càng ngày càng gần, bóng dáng hai tiểu hài tử cũng dần dần lọt vào tầm mắt của ba người, hai tiểu hài tử đều cõng một sọt củi sau lưng, một đứa mặc y phục xanh lam, đeo đai lưng màu xanh nhạt; đứa kia một thân cẩm phục trắng, viền áo thêu hoa văn xanh. Xem ra cả hai đều là hài tử lên núi kiếm củi.

Trông thấy hai đứa nhỏ kia, Tắc Bắc Song Sát nhìn nhau một cái, lão nhị đột ngột xông tới, đưa tay chụp lấy thẳng nhóc áo trắng. Thanh niên kia thấy thế kinh hãi, vừa định tiến lên ngăn cản, không ngờ Song Sát lão đại bỗng dưng không muốn sống một mực nhằm về phía hắn, cương quyết chặn hắn lại.

...

Hai đứa bé kia đương nhiên chính là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phụng sứ mệnh lên núi kiếm củi. Hai đứa vốn dĩ đang giận nhau, nên vừa vào núi thì không khí đã vô cùng căng thẳng. Nhưng chung quy tính cách Bạch Ngọc Đường là không chịu nổi nhàn rỗi, kiếm củi lại là một công việc hết sức nhàm chán, đi được một lát, hắn không nhịn được bắt đầu trêu chọc Triển Chiêu, hy vọng có thể chọc cho y nói chuyện với mình.

Mà Triển Chiêu hai ngày nay cũng gần như tiêu hết giận, sau khi Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh nói mấy câu thì cũng không nhịn được đáp trả.

Chỉ là không nghĩ tới, hai đứa vừa mới nói được vài câu, Tắc Bắc Nhị Sát đột nhiên lại xuất hiện ở phía trước, ra tay nhắm thẳng vào Bạch Ngọc Đường, nhìn ra Bạch Ngọc Đường lúc này chưa tập võ, thêm nữa ăn vận hoa lệ, khá có giá trị lợi dụng.

Cả hai đều là trẻ con, chưa từng gặp qua trận chiến bậc này? Dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, Bạch Ngọc Đường càng dễ dàng bị Nhị Sát bắt được. Triển Chiêu sau khi sững sờ cũng phản ứng lại, cắn răng rút một con dao bổ củi từ sọt củi phía sau lưng ra, chém về phía Nhị Sát!

“Thả Ngọc Đường ra!”

Dù sao Triển Chiêu cũng đã tập võ, lá gan khá lớn, tuy rằng phương pháp dạy của lão ngoan đồng sư phụ y có hơi khác thường, nhưng hiệu quả lại nhanh chóng. Chỉ ít hiện tại thành quả tập luyện thường ngày của Triển Chiêu đã có thể mang ra sử dụng, cộng thêm lo lắng cho Bạch Ngọc Đường, sự sợ hãi cũng biến mất bảy tám phần mười. Y tĩnh tâm, nhớ lại kiếm pháp sư phụ đã dạy, trên khuôn mặt còn non nớt không có chút hỗn loạn.

Nhị Sát vốn ung dung bắt được con tin, còn đang đắc ý, nhưng không ngờ Triển Chiêu lại biết võ, hơn nữa nhìn tư thế cũng không phải trò mèo tầm thường. Càng không ngờ tên tiểu tử bị bắt làm con tin cũng không phải dạng vừa, vừa rồi chuyện xảy ra bất ngờ, Bạch Ngọc Đường không kịp phản ứng, bây giờ phản ứng lại, cũng không chút khách khí nhắm ngay cổ tay tên kia cắn một cái, đồng thời, lén rút cây chủy thủ phòng thân từ nhỏ đã giấu trong ống tay áo ra, không chút lưu tình đâm về phía sau —

9. Chương 8

Năm Thiên Thánh thứ hai, ngày 11 tháng 10, trời trong.

Mèo chết mèo thối mèo nát mèo đại ngốc!!!

Có gì đặc biệt a! Ngũ gia lại không nợ ngươi, bày ra cái bộ mặt chết trôi ấy cho ai xem?

Thế mà Ngũ gia còn muốn hỏi xin lão già Cự Khuyết cho người, người có gì đặc biệt a?! Được! Từ hôm nay trở đi, nếu như người không nói chuyện với ta nữa, thì ta... thì ta —— ta coi như người lợi hại!!

Có điều, xem ra cái đó thật sự rất quan trọng với con mèo kia! Vốn dĩ y không nên hẹp hòi như thế, càng không nên chỉ vì cái đó mà chiến tranh lạnh với mình —— Hừm... Thật sự rất tò mò đó là vật gì!

Thật muốn ném lại lần nữa quá!

Nhị Sát không ngờ hai tên nhóc bị gã bắt được mới thật sự là sát tinh, bị đau còn chưa kịp phản ứng, dao bổ củi của Triển Chiêu đã chém tới, gã nhất thời luống cuống tay chân, lại thêm một nhát dao của Bạch Ngọc Đường làm gã bị thương, Nhị Sát nhất thời không quan sát được phía dưới khiến Bạch Ngọc Đường thừa cơ thoát khỏi sự khống chế của gã, bỏ chạy.

“Đi!”

Chạy đến bên người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, chạy như lũ cuốn.

Tất cả những việc vừa xong, chỉ xảy ra trong chớp mắt, thấy Bạch Ngọc Đường một chiêu đắc thủ, Triển Chiêu cũng không chần chừ nữa, cùng nắm tay hấn chạy vào sâu trong rừng.

Nhưng, dù sao Nhị Sát cũng là người trưởng thành, vừa rồi để hai tiểu hài tử vượt khỏi tay cũng bởi gã nhất thời bất cẩn, giờ phản ứng lại, đối với hai tiểu tử đã thương gã đương nhiên là hận cực độ, liền không chút do dự đuổi theo lần nữa. Hai thằng nhóc này, gã nhất định phải tóm được, nếu huynh đệ gã muốn chạy thoát khỏi thanh niên kia, có con tin trong tay đương nhiên cơ hội sẽ lớn hơn một chút. Vả lại, gã cũng vô cùng căm hận hai tên tiểu tử đã khiến gã bị thương, hận không thể giết chết thì không tài nào yên tâm được.

Đạo lý này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đương nhiên không thể nào biết, cũng chẳng có thời gian để suy nghĩ, hai đứa nhóc lúc này chỉ muốn chạy, chạy càng xa càng tốt.

Nhưng, hai tiểu hài tử sao có thể chạy thoát khỏi một người trưởng thành như Nhị Sát? Mất thấy kẻ ác càng đuổi càng gần, Triển Chiêu cắn răng, đột nhiên xoay người lại vung một chiêu kiếm quyết, hét lớn:

“Ngọc Đường chạy mau! Ta ngăn cản hấn!”

Vừa nói, y đã thấy Nhị Sát đầy mặt hung thần ác sát đuổi tới trước mặt, không lùi mà xông lên, dao bổ củi trong tay dùng hết sức lực toàn thân bổ tới!

Lúc này Triển Chiêu mới tập võ không lâu, căn bản không hiểu đạo lý gì gọi là “Lưu lực ba phần”, hoàn toàn mê muội xuất toàn lực, lại bị Nhị sát ung dung đánh bật ra, cùng lúc đó, tiếng hét của Bạch Ngọc Đường cũng truyền tới:

“Mèo thối! Nói cái quái gì thế? Ngũ gia sao có khả năng bỏ người?!”

Nói, Bạch Ngọc Đường cũng rút dao bổ củi ra, định nhào lên. Triển Chiêu sốt sắng: Cái con chuột ngốc này! Tới lúc này rồi còn sinh cái gì thất phu chi dũng (*)?! Không nhận được kêu to lại:

“Đồ ngốc! Chạy mau! Đi tìm sư phụ!!”

Nói, Triển Chiêu lại hướng về Nhị Sát đánh tới, Nhị Sát bực tiểu hài này năm lần bảy lượt quấy rối, lại nghĩ chỉ cần một con tin là đủ, lạnh rên một tiếng, sau khi tránh dao bổ củi của y, ác tâm đại sinh, liền ra đòn mạnh, tàn nhẫn đâm một dao vào người Triển Chiêu!

“Triển Chiêu!”

Bạch Ngọc Đường còn đang do dự nên đi tìm sư phụ hay ở lại hỗ trợ, đã thấy Nhị Sát lại xuống tay với Triển Chiêu nặng như vậy, đôi mắt ngay lập tức đỏ lên, đang muốn chạy đến, lại nghe thấy Triển Chiêu dốc hết toàn lực hô to:

“Chạy!!”

Sau đó, giống như liều mạng, Triển Chiêu cố nén đau đớn, ôm thật chặt hai chân Nhị Sát, dòng máu từ vết thương chảy ra khắp nơi, nhưng y quyết tâm, mặc cho Nhị Sát quất thế nào, nhất định không chịu buông tay.

Chỉ là, ý thức đã dần dần mơ hồ...

“Triển Chiêu!!”

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy như bị sét đánh, chẳng còn lo được chuyện gì nữa, đang định lao tới liều mạng với tên khốn tổn thương Triển Chiêu, lại nghe bên tai “Xoạt” một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, lão sư phụ gần buồng Đạo Ảnh cùng sư thúc Tĩnh Phong liền xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Thật là xằng bậy, tiểu tử thôi!”

Đạo Ảnh chắn ngang Bạch Ngọc Đường một chút, Tĩnh Phong loáng thân một cái, Nhị Sát chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đấy thì ngực đau nhức, thân thể không tự chủ được bay ra ngoài.

Tĩnh Phong cúi người ôm lấy Triển Chiêu, điểm mấy huyệt đạo chung quanh thân thể y, lúc này mới kiểm tra một hồi thương thế của y, sắc mặt không khỏi chìm xuống, dùng thanh âm lạnh lẽo mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chưa từng nghe thấy nói:

“Dám dấn thương đồ đệ của ta? Đúng là chán sống rồi hả?! Ngày hôm nay ta không giết ngươi, thực là có lỗi với chính mình!”

Nói, đang muốn vươn mình xông lên, lại bị Đạo Ảnh kéo lại.

“Sư đệ, chớ làm loạn! Đệ đã quên lời thề của mình rồi sao?!”

(*) Thất phu chi dũng: chỉ người kém mưu trí, chỉ biết dựa vào chút dũng khí của mình mà làm bừa.

10. Chương 9

Năm Thiên Thánh thứ hai, ngày 29 tháng 10, khí trời không biết, (nhưng xung quanh lạnh quá...)

Sư phụ nói, mình bị thương rất nặng, nặng tới mức thiếu chút nữa đã chết rồi.

Nằm hơn nửa tháng, cuối cùng cũng có thể viết lại, mặc dù hiện tại tay vẫn còn hơi run...

Mình không biết vết thương này hung hiểm cỡ nào, chỉ nhớ lúc đó thật sự rất đau, đau tới mức chỉ muốn tìm cái gì cắn mạnh một cái!

Cắn con chuột kia đúng là lựa chọn không tồi... Ha ha...

Nhưng cho dù đau, mình vẫn nhất quyết phải ôm lấy gã kia, không để cho hắn thương tổn đến Ngọc Đường.

Đúng là kỳ quái, sao mình lại quan tâm đến con chuột trắng đến vậy?

Ngực còn lưu lại một vết sẹo, sư phụ nói trong thời gian ngắn không thể hết được, mỗi lần nhìn thấy nó, mình vẫn có chút nghĩ lại mà sợ —— thiếu chút nữa là mình đã chết rồi phải không? Chết rồi, thì sẽ không được gặp lại mọi người nữa, lão ngoan đồng sư phụ, Đạo Ảnh sư bá, còn có —— con chuột trắng đã lâu không gặp nữa...

Không có hắn ở bên cạnh mình ồn ào, đúng là mình vẫn chưa quen...

Còn có, nơi này thật sự lạnh quá!!

Hai chữ “Lời thề”, lại như một khăn cô chú (*), lập tức đè lại thân hình Tĩnh Phong đang muốn xông ra.

“Cứu người quan trọng, trước tiên đừng quản cái khác!” Đạo Ảnh nói, lạnh lùng nhìn lướt qua Nhị Sát, “Còn cái tên này...”

“Tên này hãy để văn bối xử lý đi, được không tiền bối?”

Bây giờ, người thanh niên lúc trước đã chế trụ được Tắc Bắc Song Sát lão đại, vừa vặn chạy tới. Những gì vừa phát sinh ở chỗ này, hắn đều chú ý tới, chỉ là khổ nỗi không cách nào thoát thân để đến giúp đỡ được, mới tro mắt nhìn Triển Chiêu bị thương. Lúc này giải quyết xong phiền phức bên mình, hắn gần như chạy tới ngay lập tức.

Nhìn thấy Tĩnh Phong cùng Đạo Ảnh, thanh niên kia lễ phép thi lễ một cái: “Văn bối Âu Dương Xuân, người Liêu Đông, bái kiến hai vị tiền bối!”

Âu Dương Xuân?

Đạo Ảnh nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt rơi vào thanh Thất Bảo đao hắn cầm trong tay, tựa như nghĩ tới điều gì:

“Hóa ra là đồ đệ của người kia a! Được, thân thủ không tệ! Hai tên này liền giao cho ngươi, trước tiên ta phải đi cứu sư điệt của ta đã. Chàng trai trẻ, ngươi cứ tùy ý mà làm! Đừng để cho hai tên tiểu tử kia chạy mất!”

“Văn bối đã hiểu!”

Âu Dương Xuân nói, ánh mắt dời về phía Triển Chiêu, nhìn thấy y đã mất đi ý thức, hai má vốn hồng hồng đáng yêu cũng trắng bệch thành một màu, tâm trạng vừa thương tiếc, vừa xấu hổ —— nếu không phải hắn bảo hộ bất lợi, thiếu niên đáng yêu này sẽ không bị thương nặng đến vậy.

“Vậy thì tốt!” Kinh nghiệm lâu năm của Đạo Ảnh đương nhiên biết tâm tư hắn lúc này, đánh giá trong lòng đối với thanh niên sắc mặt tím đỏ trước mắt cũng tăng thêm một phần. Trong lòng nghĩ, trên mặt cũng mỉm cười ý tứ khen ngợi. Sau đó mới nhẹ giọng nói, “Ngọc Đường, đi thôi!”

Kêu một tiếng, nhưng bất ngờ không nghe đáp lại, Đạo Ảnh thấy lạ xoay người lại, liền phát hiện Bạch Ngọc Đường hai mắt vẫn đỏ rực trừng mắt nhìn Nhị Sát, đột nhiên hét lớn một tiếng, nhắc dao bổ củi liền xông ra ngoài!

“Không được, quay lại!”

Thấy thế, tay áo Đạo Ảnh vung lên, mạnh mẽ đem Bạch Ngọc Đường lôi trở về, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn không chịu nghe theo không chịu khuất phục, giãy giụa nhất định phải đi giết Nhị Sát, cứ như phát điên!

“Tiểu tử thôi, tỉnh táo lại cho ta!”

Đạo Ảnh bắt đắc dĩ, nhẹ nhàng vỗ một cái lên linh đài của Bạch Ngọc Đường, một nguồn nội lực nhu hòa lập tức lan vào trong đầu hắn đang hỗn loạn, Bạch Ngọc Đường sững sờ một chút, từ từ sụp xuống mặt đất.

“Mèo... Sư phụ, hắn giết Triển Chiêu! Hắn giết... Con muốn giết hắn —— Con muốn giết hắn báo thù cho Triển Chiêu!”

Không còn kìm nén được lo âu cùng khổ sở trong lòng, dòng lệ chảy xuống!

“Đồ ngốc! Triển Chiêu còn chưa chết!”

Tuy rất hài lòng vì đồ đệ quan tâm đến đồng môn như thế, nhưng Đạo Ảnh vẫn mắng nhẹ một câu: “Có điều, tiếp tục trì hoãn nữa, thì ta không dám hứa chắc! Đừng ở chỗ này làm phiền, mau cùng ta trở lại!”

Nghe vậy, mặt Bạch Ngọc Đường lập tức lộ vẻ vui mừng, vươn ống tay áo lau đi nước mắt không hiểu sao mà chảy ra, vẫn còn không dám tin tưởng chạy đến chỗ Tĩnh Phong xem. Thấy ngực Triển Chiêu quả nhiên mơ hồ còn có chút phập phồng, vừa kinh hãi vừa lo lắng. Hắn tuổi còn nhỏ, không biết tại sao mình lại quan tâm Triển Chiêu đến thế, chỉ nghĩ, nếu như còn mèo thối suốt ngày tranh hơn thua với hắn chết rồi, cuộc đời của hắn sau này cũng hơn nửa đều là trắng đen!

Ánh mắt chuyển tới một mảng lớn đen sậm màu máu trên ngực, trong lòng lại quặn lên đau đớn. Hắn siết chặt nắm đấm, chợt nhớ tới dáng vẻ Triển Chiêu lúc đó dù liều mạng cũng phải bảo vệ hắn, đau lòng không muốn cảm động khiếp đảm các loại tư vị đồng thời xông lên não lẫn nữa.

“Chết... Mèo thôi! Ai cần người liều mạng bảo vệ Bạch gia gia như vậy? Nếu người thật sự chết rồi, bảo ta... bảo ta...”

Vừa nghĩ, không nhận được đã muốn đưa tay lên chạm vào khuôn mặt trắng xám kia, để xác định y còn sống, còn sống sờ sờ trước mặt mình. Vậy mà tay vừa đưa ra, bên hông bỗng bị siết chặt, thân thể đã giống như cười mây đập gió mà bay lên.

“Còn phiền phiền nhiều nhiều như vậy! Dây dưa nữa thì Tiểu Chiêu cũng không cứu nổi đâu! Trước tiên về đã rồi hẵng nói!”

Đạo Ảnh ôm lấy hông hắn, triển khai khinh công hướng về nơi ông ẩn cư chạy như bay, mà Tĩnh Phong càng là đi sau mà tới trước, chỉ trong chớp lát dĩ nhiên đã chạy đằng trước bọn họ.

(*) Khẩn cô chú: lời chú cẩn cô Đường Tăng dùng để không chế Tôn Ngộ Không trong truyện Tây du kí, ví với việc trói buộc người khác.

11. Chương 10

Năm Thiên Thánh thứ hai, ngày 13 tháng 10, trời âm u.

Mình đang sợ hãi sao?

Mình không biết, chỉ biết vào thời khắc ấy, mình phát run lên, tay còn run dữ dội hơn.

Mình cũng biết, mình lo lắng cho con mèo kia. Bây giờ y vẫn còn nằm trên giường bệnh, lúc thì tỉnh táo, lúc thì mê man, tỉnh lại liền thổ huyết, mặt trắng bệch đến khiếp người...

Con mèo đại ngốc!

Mình không muốn lại nhìn thấy y như vậy, bị thương nặng đến mức đó mà còn muốn cứu mình, cứu mình làm gì chứ?! Không phải mình với y đang chiến tranh lạnh sao? Người vẫn là con mèo đàn độn, con mèo keo kiệt, con mèo đáng đánh đòn...

Tại sao ta lại quan tâm đến người vậy chứ?

Đáng ghét đáng ghét đáng ghét!!

Ai! Triển Chiêu, người mau mau khỏe lên đi! Ta còn đang chờ tính sổ với người đây!

Hôm ấy, người gọi ta hai lần “Ngọc Đường”, ta muốn nghe người lại gọi tên ta lần nữa...

Vô luận là Đạo Ảnh hay Tĩnh Phong, đều thông hiểu chút ít y thuật, chỉ là, một đao kia của Nhị Sát đã thương đến phổi trái Triển Chiêu, cho dù tương lai thương y khỏi hẳn, e rằng cũng sẽ thường xuyên ho khan, khó có thể khỏe mạnh được như người bình thường.

Biết được kết quả này rồi, Bạch Ngọc Đường vẫn cố chấp ngồi trước giường Triển Chiêu, hai mắt không hề chớp nhắm chú nhìn vào gương mặt tái nhợt kia, Đạo Ảnh khuyên hai câu, nhưng hắn không để ý tới, đến khi Đạo Ảnh bắt đầu lắc đầu định rời đi, Bạch Ngọc Đường chợt mở miệng:

“Lão già, dạy ta võ công!”

Nghe thấy giọng nói của đồ đệ nghiêm túc dị thường, Đạo Ảnh chấn động, cau mày nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, lại phát hiện trên khuôn mặt non nớt của đứa trẻ kia hiện ra sự kiên nghị cùng tàn nhẫn không hề hợp tuổi. Ông nhìn một lúc, đột nhiên đưa tay, gõ mấy cái lên đầu Bạch Ngọc Đường!

“Lão già đáng chết, lão làm cái gì đó?!”

Đột nhiên bị đánh bất ngờ, Bạch Ngọc Đường tức giận tới mức suýt chút nữa nhảy lên, cuối cùng nghĩ đến Triển Chiêu vẫn đang hôn mê trên giường, mới miễn cưỡng dè dặt giọng nói, nhưng mặt mày thì cau có dữ tợn.

“Không tôn kính sư trưởng, nên đánh!” Đạo Ảnh sùng sộ lên quở mắng, nhưng chính mình lại không nhịn được mà bật cười thành tiếng trước, ông cười nhạt hỏi:

“Nói cho ta biết trước, tại sao ngươi lại nóng lòng tập võ như vậy? Không phải là vì Chiêu Nhi chứ?”

“...”

Hiếm thấy, Bạch Ngọc Đường mặt hơi đỏ lên, nhưng vẫn ác thanh ác khí đáp:

“Phải thì sao? Lão già thối tha, nếu không phải tại lão không chịu dạy ta võ công, lúc đó ta cũng sẽ không chịu bó tay đứng nhìn y lao lên chặn tên khốn kia lại mà chẳng làm được gì! Nếu như ta đã sớm học võ công, có lẽ, có lẽ hôm nay y đã không bị thương nặng như vậy!”

“Ngươi quan tâm đến chuyện này?”

Về mặt Đạo Ảnh bỗng trở nên vô cùng quái lạ, ông liếc nhìn Triển Chiêu trên giường, ánh mắt lại chuyển lên người Bạch Ngọc Đường, ý cười càng sâu:

“Cũng được! Vốn dĩ ta muốn ngươi thông thạo cơ quan thuật học trước rồi mới luyện võ, nhưng nếu bây giờ ngươi chủ động yêu cầu tăng thêm khóa trình, ta cũng không để ngươi thất vọng.”

“...”

Mí mắt Bạch Ngọc Đường nhất thời giật giật một trận, lão già chết tiệt này! Quả là một con cáo già! Lời này của lão ta chính là ám chỉ cuộc sống sau này của mình tuyệt đối không dễ dàng vượt qua! Hơn nữa, còn dùng loại ngữ khí tức chết người không đền mạng này, đúng là khiến người ta giận không có chỗ phát tiết mà!

Nhưng ——

Quay đầu lại nhìn Triển Chiêu trên giường, Bạch Ngọc Đường nhắm mắt, nhìn về phía Đạo Ảnh, từ trong hàm răng nghiến ra vài chữ:

“Được! Tăng thêm thì tăng thêm! Chẳng lẽ Ngũ gia lại sợ lão?!”

Lập tức, hần liền nhìn thấy, trong mắt Đạo Ảnh loé lên một nụ cười —— thật là lão hồ ly đáng chết!

...

Ròng rã hai ngày hai đêm trôi qua, Triển Chiêu cuối cùng cũng tỉnh một lần, nhưng mới tỉnh không lâu liền bắt đầu thổ huyết, ba người bên cạnh thấy vậy vô cùng đau lòng, Bạch Ngọc Đường càng cảm thấy ngực khó chịu liên tục, tay cũng bất giác nắm chặt lấy Triển Chiêu, bất luận làm sao cũng không chịu buông tay.

Mơ hồ, trong lòng hần lập ra một lời thề:

“Mèo con, ngươi chờ! Chờ ta công phu hữu thành, tuyệt không tiếp tục để ngươi vì che chở ta mà bị thương, tuyệt không tiếp tục để ngươi một mình phấn chiến!”

Vì sao lại thận trọng lập lời thề như thế, chính hần cũng không biết —— dù sao tuổi cũng còn nhỏ, hần làm sao có thể hiểu được, loại quan tâm này là xuất phát từ cái gì?

Mà Đạo Ảnh và Tĩnh Phong, trông thấy dáng dấp Triển Chiêu như vậy thì tự lại cùng nhau thương lượng gì đó, cuối cùng đưa ra quyết định, hai người đi tới bên giường Triển Chiêu.

“Ngọc Đường, ngươi muốn Chiêu Nhi cứ như vậy, cho dù khỏe lại rồi, nhưng thân thể vẫn yếu đuối mong manh?”

Tĩnh Phong lên tiếng trước, lúc này hiếm thấy trên mặt ông thu hồi lại vẻ hi tiêu nộ mạt, trở nên chính kinh một chút.

“Đương nhiên là không!” Bạch Ngọc Đường không chút nghĩ ngợi đáp, nhưng rất nhanh, hắn liền phản ứng lại, bên trong đôi mắt đào hoa dấy lên vẻ hưng phấn, “Tình Phong sư bá, ý của người là, người có biện pháp cứu chữa cho y đúng không?”

Tiểu tử này quả nhiên thông minh! Tình Phong gật gật đầu, liếc nhìn Đạo Ảnh ở một bên im lặng không lên tiếng, nói:

“Có một người, có lẽ có biện pháp chữa khỏi cho nó, chỉ là người kia... Khụ khụ, tính tình khá là kỳ quái, chúng ta chỉ có một cơ hội có thể gặp người đó, hơn nữa, chỉ có mình ta có thể mang theo Chiêu Nhi đi.”

“Nói cách khác, người sẽ không được gặp Tiểu Chiêu một thời gian.” Thấy Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn hai người, Đạo Ảnh ở một bên lẳng lẳng bổ sung một câu, sau đó hỏi ngược lại, “Người thấy thế nào?”

“Cái này còn phải hỏi sao?!” Đáp án của Bạch Ngọc Đường không chậm trễ chút nào, “Đương nhiên là cứu y!”

Không phải chỉ là không được gặp một thời gian sao? Lại không phải xa nhau cả đời, nặng nhẹ hắn vẫn là phân rõ được.

“Vậy thì tốt!” Tình Phong hai người nhìn hắn mỉm cười, ý tứ sâu xa.

Một ngày sau, Tình Phong ôm Triển Chiêu vẫn còn yếu ớt rời đi, nhìn về phía họ ly khai, Bạch Ngọc Đường lẳng lẳng đứng yên thật lâu, sau đó cũng không quay đầu lại trở về thư phòng của Đạo Ảnh.

“Lão già! Từ hôm nay trở đi, bắt đầu dạy ta tập võ!” (bé tí đã ăn nói bỗ láo~!!!)

Bạch Ngọc Đường không ngờ rằng, Triển Chiêu cùng Tình Phong lần này đi rồi, liền đi hơn bốn năm.

12. Chương 11

Nghe thấy âm thanh này, lam y thiếu niên phát hiện trên mặt bọn cướp đều lộ ra vẻ sợ hãi cùng phần hận, không khỏi nhìn về hướng phát ra âm thanh, liền thấy một bạch y thiếu niên đang lười biếng tựa trên một ngọn cây dương cao to, thiếu niên kia tùy tính đùa bỡn một thanh trường kiếm cổ trong tay, mặt như hoa đào, như cười như không, bên trong đôi mắt đào hoa tinh lượng tỏa ra sát khí nhàn nhạt, bất kể ai nhìn thấy thiếu niên này, đều sẽ không nhịn được mà thầm khen ngợi trong lòng:

“Quả là một thiếu niên tuấn tú!”

Năm Thiên Thánh thứ sáu, ngày 20 tháng 12, trời trong.

Ngày mai được trở về rồi!

Sư phụ và dì La Sát đều có việc, nên để mình đi một mình —— thật là! Sao có thể yên tâm để mặc một mình mình như thế chứ? Không sợ mình lạc đường sao...

Đã lâu không về núi Võ Đang, cũng không biết con chuột trắng thế nào rồi...

Hắn luyện võ công, còn phải học thuật cơ quan trận pháp với Đạo Ảnh sư bá, chắc hẳn là bận rộn lắm!

Ừm, “vật kia”, hay là đem tặng hắn nhỉ, với tính cách của hắn, nhất định là sẽ rất thích!

Ha ha, trở về mà không nói cho hắn lấy một tiếng, không biết khi hắn gặp lại mình, thì vẻ mặt sẽ như nào nhỉ?

Thật là háo hức quá!!

Có điều —— rốt cuộc Võ Đang ở đâu a? Mình không biết đường mà!!

————— phân ————— phân —————

Quách Viễn Đạt là một thương nhân bình thường, thời gian gần đây mấy chuyện làm ăn của ông cũng có thể nói là thành công, vì thế mà lúc này mang theo vợ con trở về nhà thì có vẻ thập phần hưng phấn. Đi được nửa đường thì gặp một thiếu niên mặc một thân lam y thô bố, phong trần mỗi mọt. Thiếu niên ấy hỏi thăm ông đường đến núi Võ Đang, vừa vặn lại cùng đường, ông liền hào phóng đề nghị dẫn cậu cùng đi. Thiếu niên cũng không nói nhiều, sau khi cảm ơn ông thì gia nhập vào đoàn người đang hướng về núi Võ Đang.

Thế nhưng, đi đường nhiều, cũng khó tránh khỏi vấp chân. Đoàn người đi đến cánh rừng dưới chân núi Võ Đang thì, đột nhiên một toán cướp tay cầm đao kiếm xông ra từ bên cạnh, tên đầu lĩnh khua đại đao một cái, quát:

“Đường này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn qua đây, để lại tiền mãi lộ!”

Thấy thế, mọi người Quách gia đều giật mình, nhưng thiếu niên kia lại vừa ngạc nhiên vừa buồn cười —— ngạc nhiên là, mấy năm không về, Võ Đang sao lại xuất hiện cướp? Lẽ ra có “hắn” ở đây, không nên xảy ra tình trạng này mới đúng; buồn cười là, mấy tên cướp kia không chỉ dùng lời thoại cũ rích khiến người ta phải ôm bụng cười, mà chính mấy kẻ đang đi uy hiếp người ta lại cứ nhìn xung quanh, như thể đang lo lắng thứ gì sẽ đột nhiên xuất hiện...

Mọi người Quách gia cũng không có nhân tình mà để ý đến động hướng của bọn cướp như vậy, làm chủ gia đình, Quách Viễn Đạt đem vợ con bảo hộ ở phía sau, lấy hết can đảm nói:

“Các vị hảo hán, chúng ta chỉ là một gia đình bình thường, nhọc nhằn khổ sở một năm trời mới kiếm được chút tiền mồ hôi nước mắt về ăn tết. Mong các vị hảo hán giơ cao đánh khẽ, tha cho một nhà chúng ta đi qua!”

“Phí lời!” Tên đầu lĩnh thiếu kiên nhẫn hừ lạnh, “Tha cho các người qua? Để huynh đệ bọn ta cạp đất mà ăn à!! Người đã bao giờ gặp giặc cướp phát thiện tâm chưa?”

“Cái này...” Quách Viễn Đạt đang định nói tiếp, một giọng nói trong trẻo đã vang lên từ phía trên đầu:

“Giặc cướp phát thiện tâm thì Ngũ gia chưa từng thấy, nhưng thấy giặc cướp, Ngũ gia ta liền ngứa tay, các người bảo phải làm sao đây?”

Nghe thấy âm thanh này, lam y thiếu niên phát hiện trên mặt bọn cướp đều lộ ra vẻ sợ hãi cùng phần hận, không khỏi nhìn về hướng phát ra âm thanh, liền thấy một bạch y thiếu niên đang lười biếng tựa trên một ngọn cây dương cao to, thiếu niên kia tùy tính đùa bỡn một thanh trường kiếm cổ trong tay, mặt như hoa đào, như cười như không, bên trong đôi mắt đào hoa tinh lưỡng tỏa ra sát khí nhàn nhạt, bất kể ai nhìn thấy thiếu niên này, đều sẽ không nhịn được mà thầm khen ngợi trong lòng:

“Quả là một thiếu niên tuấn tú!”

Chỉ ít lúc này, tất cả mọi người Quách gia đều nghĩ như vậy.

Mà lam y thiếu niên nhìn thấy thiếu niên trên cây thì, chỉ cảm thấy trong lòng một trận kinh hãi, cơ hồ ánh mắt cứ thế dán lên thân thể người kia, không nỡ dời đi.

Bạch y thiếu niên thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, chỉ ngạo nghễ cười, nhún mình nhẹ nhàng đáp xuống giữa đám người, tay phải nắm trường kiếm lười nhác chỉ vào tên đầu lĩnh:

“Ta nói Cừu lão đại?! Người cũng thật là không biết ghi nhớ, Ngũ gia không phải đã nói với người, bớ gì trò loạn thất bát tao ở trên núi Võ Đang của ta sao? Người cũng giỏi lắm, coi lời Ngũ gia như gió thổi bên tai, lần này là lần thứ ba, nếu còn có lần sau nữa thì Ngũ gia sẽ không nhân từ nương tay nữa đâu!”

Nghe vậy, Cừu lão đại luôn miệng đáp vâng, vẻ mặt lại càng như được lệnh đại xá, bạch y thiếu niên kia xem chừng cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi, chiều cao so với Cừu lão đại chênh lệch gần hai cái đầu, hẳn giáo huấn cái tên Cừu lão đại cao to này chẳng khác gì giáo huấn thủ hạ, trông lại càng quái dị và buồn cười không thể tả nổi. Lam y thiếu niên thấy vậy, khóe miệng giật giật, ngay cả bốn người Quách gia cũng không nhịn nổi cười.

“Biết thì tốt!” Bạch y thiếu niên cũng không cảm thấy có gì không đúng, hẳn suất tính thu hồi trường kiếm, “Vậy còn ở lại đây làm gì? Lại muốn bị ta tấn cho một trận nữa sao? Cút!!”

“Vâng! Vâng!” Đám cường đạo vội vội vàng vàng đáp lời, chẳng dám nghĩ đến việc đi cướp nữa, xoay người hốt hoảng bỏ chạy vào rừng, y như phía sau bị hung thần ác sát gì đó truy đuổi.

Mà hung thần ác sát —— bạch y thiếu niên tuần mỹ kia đã quen với cảnh tượng đó, cũng lười chờ bốn người Quách gia đến cảm ơn mình, xoay người định rời đi, nhưng tai lại nghe thấy một tiếng cười trộm, hẩn giận dữ quay đầu lại, phát hiện một lam y thiếu niên đang nhìn hẩn, một tay che miệng, thế nhưng trong mắt lại không giấu được ý cười nồng đậm.

Lúc trước, thiếu niên cũng không nhìn kỹ tướng mạo năm người bên này, cũng chẳng để ý đến lam y thiếu niên, nhưng giờ trông thấy gương mặt quen thuộc kia, ngẩn người, đột nhiên xông lên trước mấy bước, ôm chặt lấy người ấy:

“Mèo thối! Trở về từ bao giờ?!”

Hai thiếu niên này, không cần nhiều lời, chính là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã ly biệt nhau bốn năm trời!!

13. Chương 12

Năm Thiên Thánh thứ sáu, ngày 26 tháng 12, trời hơi âm u.

Mèo chết mèo thối mèo nát mèo đại ngốc!!!!

Trở về cũng không nói một tiếng, hại Ngũ gia suất chút nữa thì mất mặt!!!

Con mèo hỗn đản đáng ghét! Về không báo chút tin tức, đi một cái thì biến biệt bốn năm trời, còn dám cười Ngũ gia, đúng là con mèo đáng ghét!!

Cơ mà, nể tình y đặc biệt đem theo lễ vật tặng Ngũ gia, thôi bỏ qua cho y lần này vậy!

Họa Ảnh à... Đây mới đúng là thanh kiếm thích hợp nhất với mình mà! Con mèo kia quả là có lòng, không uổng công Ngũ gia lúc trước nắn nì mãi mới được thanh Cự Khuyết từ chỗ lão già, liền tặng cho y...

Ạch... Thế có tính là trao đổi không nhỉ...?

Được gặp lại con mèo kia, hình như mình thật sự rất vui...

Mỉm cười cảm ơn cả nhà Quách gia đã chăm sóc mình suốt dọc đường, Triển Chiêu nhìn theo bóng một nhà rời đi —— y đã tới nơi mình cần đến rồi, nhưng bọn họ vẫn còn cả một đoạn đường dài.

Có điều, rất nhanh y không có thời gian để chú ý đến những chuyện ấy nữa, bởi từ sau khi gặp lại người nào đó, một đôi mắt hoa đào vẫn chăm chú lên người y, hầu như muốn đốt thủng mấy cái lỗ trên người y rồi! Triển Chiêu bắt đắ dĩ quay đầu, nhìn mặt Bạch Ngọc Đường như giận mà không phải giận, như cười mà không phải cười, trong lòng không khỏi cảm thán: Mới bốn năm không gặp, cái tên này đúng là càng lớn càng... đẹp.

Tuy lòng nghĩ vậy, nhưng y vẫn vô cùng khách khí lễ phép quay về phía Bạch Ngọc Đường vái chào, dang hoàng trình trọng nói:

“Bạch huynh, đã lâu không gặp, có khỏe không?”

Bạch, Bạch huynh? Đây là cái kiểu xưng hô gì thế?! Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, lập tức liền chú ý đến vẻ trêu tức trong mắt Triển Chiêu, không khỏi tức giận tột độ, nhắc Cự Khuyết trong tay một chiều kiếm đâm tới:

“Mèo thối! Bạch huynh cái gì? Người muốn ăn đòn à!”

Triển Chiêu không nghĩ tới Bạch Ngọc Đường nói đánh là đánh, vội vã phản ứng nhảy bèn nghiêng người tránh ra. Đã thấy kiếm chiêu của Bạch Ngọc Đường bất y bất nạo lại tăng thêm, trong lòng biết hẳn có ý định muốn cùng mình tỷ thí một phen. Liền cũng rút ra một vật dài bọc vải lam sắc, cũng không gỡ ra, trực tiếp cùng Bạch Ngọc Đường keng keng đánh.

Hai người đều là thiếu niên anh tài, một nhẹ nhàng mau lẹ, một bình tĩnh thận trọng, trong nháy mắt qua hơn mười chiêu vẫn bất phân thắng bại. Dần dần đánh đến hưng khởi, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên thét dài một tiếng, liền lùi về phía sau, Triển Chiêu cũng đồng thời rút về vật trong tay, cùng nhìn nhau cười.

“Con chuột trắng, lợi hại không ít a!” Lúc này Triển Chiêu cũng không còn dáng vẻ ôn hòa thận trọng vừa nãy, phi dương vẫn kìm nén không hề che giấu chút nào lộ ra trong mắt.

“Phí lời! Ngũ gia ta đương nhiên là thiên tài!” Bạch Ngọc Đường hất đầu, ánh mắt đảo qua vật trong tay Triển Chiêu, đôi mắt lộ vẻ hiếu kỳ, tiến lên đoạt lấy, nói:

“Đây là cái gì? Mở ra coi!” Nói bèn gỡ bỏ miếng vải lam bọc bên ngoài ra. Lập tức, một thanh trường kiếm toàn thân trắng như tuyết hiện ra trước mặt hai người. Kiếm kia không giống Cự Khuyết trầm ổn thâm hậu, trái lại nhẹ nhàng khiêu thoát hơn mấy phần, Bạch Ngọc Đường “Tranh” một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, cảm nhận được trên thân phát ra hàn ý, trong lòng sinh ra mấy phần yêu thích. Lại thấy thân kiếm trắng như tuyết, khá hợp với sở thích của mình, có ý chiếm làm của riêng. Liếc mắt nhìn Triển Chiêu cười giảo hoạt, tra lại kiếm vào vỏ, đồng thời cầm Cự Khuyết trong tay ném cho y, cười nói:

“Thanh kiếm này tốt, Ngũ gia muốn! Hơn nữa người thực sự cũng không hợp với thanh kiếm này, mèo thối, chúng ta trao đổi, Cự Khuyết này cho người!”

Triển Chiêu tiếp nhận Cự Khuyết, ngẩn người, bỗng nở nụ cười:

“Người thích thì lấy, ngại biện nhiều làm gì?! Vả lại ngay từ đầu, thanh kiếm này chính là tặng cho người, ai biết người lại đoạt trước?!”

“Tặng cho ta?”

Bạch Ngọc Đường tay nắm thanh kiếm thật chặt, nghĩ đến Triển Chiêu đặc biệt tìm thanh kiếm đến tặng cho hắn, chẳng biết vì sao lại cảm thấy trong lòng một trận vui mừng không tên. Miệng vẫn như cũ không chính kinh cười trêu nói:

“Sao đột nhiên lại muốn tặng lễ vật cho Ngũ gia? Hẳn là mấy năm không gặp, người vẫn nhớ nhung Ngũ gia đúng không?”

Vốn chỉ là lời trêu đùa, nhưng nói câu này xong, hắn lại hết sức chú ý đến đáp án của Triển Chiêu, hai mắt không hề chớp chăm chú nhìn vào mặt Triển Chiêu.

“Người cho rằng có thể sao?!” Triển Chiêu lườm hắn một cái —— coi như là thật cũng không thể thừa nhận, bằng không con chuột trắng này đuôi còn không vểnh lên tận trời!

Nhưng mà Bạch Ngọc Đường thông minh cỡ nào? Về lúng túng chột lóc lên trong mắt Triển Chiêu đã rơi vào mắt hắn, lập tức tâm tình hắn tốt đẹp, choàng tay ôm chặt lấy vai Triển Chiêu, dựa vào bên tai y nói:

“Đừng có chối, nhớ Ngũ gia thì cứ nói thẳng! Ngũ gia sẽ không cười người đâu!” Nói, còn chọc ghẹo thối một hơi bên vành tai mềm mại của Mèo con, Triển Chiêu không ngờ hắn lại làm vậy, mẫn cảm run lên, từ mặt đến tai trong nháy mắt đỏ chót. Một khắc phong tình đó khiến cho Bạch Ngọc Đường không tự chủ được ngẩn mặt ra ngẩn.

Mèo con vừa rồi... thật đẹp...

“Ta nhớ người.”

Bỗng nhiên, Triển Chiêu cúi đầu nói từng chữ từng chữ. Câu này làm cho tim Bạch Ngọc Đường không thể không đập mạnh mấy cái. Nhưng lập tức nhìn thấy con mèo mặt đỏ kia ngẩng đầu lên, nghiêng răng nghiêng lợi trêu trêu hắn:

“Ta lúc nào cũng đều nghĩ, làm sao gõ cho người u hết đầu! Con chuột chết, người có gan thì đừng chạy, để ta gõ mấy cái rồi nói!”

Nói, tay nâng Cự Khuyết lên hướng Bạch Ngọc Đường đánh tới.

Bạch Ngọc Đường thấy thế, cực kỳ mau lẹ nhảy ra, vừa chạy vừa kêu to:

“Ai nha nha! Ghê gớm! Mèo con xù lông, không chạy là thành ngốc!”

“Con chuột chết! Người đứng lại đó cho ta!”

“Người đuổi được ta hăng nói!”

Mặt trời dần ngả về phía Tây, trên núi Võ Đang chốc chốc lại vang lên tiếng cười đùa giòn giã của hai thiếu niên, kinh động cả đám chim tước đang bay về tổ.

Trường tiện thanh mai ngữ, sự sự câu ứng cai.

Thiếu niên đa thích ý, lương tiểu vô hiềm sai.

(chắc, mệnh dịch thơ rất ngu nên thôi cho nợ lần này đi ha =||)

14. Chương 13

Năm Thiên Thánh thứ bảy, ngày mừng 1 tháng 1, trời trong.

Một năm mới.

Có thể cùng Bạch Ngọc Đường ăn tết, quả thực là rất tốt.

Con chuột trắng kia uống rượu tài thật, hẳn nói từ nhỏ đã được ngâm trong vại rượu, chẳng trách tối uống nhiều rượu như vậy mà chẳng đau đầu, trái lại là mình, đầu đau như muốn nổ tung vậy, đúng là làm người ta tức chết!

Nhưng mà, có thể cùng hắn qua năm mới, cảm giác như có khoảng trống nào đó trong lòng được lấp đầy. Ngoại trừ lúc nhỏ từng đón tết với mẹ ra, đã lâu rồi mình không...

Tại sao mình lại để ý tới con chuột trắng vậy chứ?

Lướt lướt lại nhật ký, mình phát hiện, trong nhật ký của mình hầu như toàn nhắc đến hắn —— hẳn đối với mình mà nói, là thế nào chứ? Bằng hữu? Người thân? Hay là gì khác?

Ai... Phien chết đi được! Con chuột lại tới rồi, mình còn thấy hắn tha theo vò rượu nữa. Hừ! Hôm nay bắt luận làm sao, mình cũng không nên uống nhiều!

Viết đến đây thôi vậy!

Bốn năm trôi qua mới về lại Võ Đang, Triển Chiêu theo chỉ dẫn của Bạch Ngọc Đường trước tiên đi tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ, rồi dựa vào trí nhớ tìm đến phòng Đạo Ảnh.

Gặp lại thiếu niên tuần tú này, Đạo Ảnh cũng vô cùng vui mừng, kéo y lại tỉ mỉ đánh giá một phen. Bốn năm không gặp, Triển Chiêu càng lớn càng ôn hòa, chẳng bù cho tên đồ đệ của ông, không học được tí gì của sư phụ, chẳng những tính tình không có chút nào thận trọng, trái lại càng xảo quyệt tàn nhẫn, lúc nào cũng khiến cho ông tức giận.

Chỉ là, song song với cảm thán trong lòng cũng không khỏi kỳ quái, đứa nhỏ Triển Chiêu này lúc mới bái sư cũng lạnh lợi mạnh mẽ không kém gì đồ đệ mình, có điều mấy năm không gặp, sao y lại cứ như biến thành người tính cách hoàn toàn khác vậy?

Đạo Ảnh đương nhiên không biết, dưới sự dạy bảo “đàn áp” của hai người tính tình thập phần cổ quái nào đó, công phu ẩn nhẫn của Triển Chiêu đã đạt tiểu thành, chỉ khi ở trước mặt Bạch Ngọc Đường y mới lộ ra bản tính của chính mình.

Cùng Đạo Ảnh trò chuyện rất nhiều những việc suốt bốn năm qua, lại chuyển thư sư phụ y trước khi đi đã giao cho, Triển Chiêu liền cáo từ rời khỏi thư phòng. Mà Đạo Ảnh thấy y cầm Cự Khuyết trong tay thì hơi sững sốt một chút, lập tức cười ý tứ sâu xa:

“Tên tiểu tử thối kia! Ra tay nhanh thật!”

...

Vì Tĩnh Phong có việc phải làm, tạm thời không thể quay về, vì vậy Triển Chiêu liền ở lại chỗ Đạo Ảnh, do ông tạm thời thay sư huynh thụ đồ. Bạch Ngọc Đường đối với chuyện này tỏ ra thập phần vui vẻ, dù sao hẳn với Triển Chiêu cũng cùng tuổi, lại là bạn thuở nhỏ, dễ dàng cùng nhau đùa giỡn làm ồn, từ sáng đến tối không cãi nhau thì chính là rút kiếm thi viết, ngọn núi nhỏ nhỏ này cũng vì thế mà trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Sở dĩ Triển Chiêu ở lại đến tháng mười hai, kỳ thực còn một nguyên nhân, chính là sắp sửa đến tết. Triển Chiêu ở chỗ La sát bốn năm, căn bản chưa từng nếm trải hương vị tết, vì vậy lần này y trở về, chính là hy vọng có thể cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời ăn tết.

Về phần tại sao là Bạch Ngọc Đường, lúc này Triển Chiêu còn rất đơn thuần cũng chưa hề nghĩ tới.

Chục ngày trước tết cả hai đều đánh đánh nháo nháo từ trên xuống dưới. Từ lúc Bạch Ngọc Đường không nhèo đòi hỏi, Đạo Ảnh đành phải đồng ý trong tháng giêng này cho hai đứa xuống núi chơi một trận, thế nhưng nhất định phải quay về trước tháng hai. Đối với chuyện này cả hai đều vui mừng không ít, trước tết cũng càng gắng sức tập luyện công phu.

Đêm ba mươi, hai thiếu niên kiên quyết kéo Đạo Ảnh xuống núi, nhìn những khuôn mặt hạnh phúc của người qua kẻ lại trong thành, cùng bầu không khí vui mừng tràn ngập khắp nơi, cũng vì trên núi không hề náo nhiệt như vậy mà vô cùng hưng phấn (đương nhiên là Đạo Ảnh cũng không đến mức khoa trương như hai tiểu tử kia). Bạch Ngọc Đường mua một đồng pháo hoa, kín đáo đưa cho Đạo Ảnh một ít, còn lại liền lôi kéo Triển Chiêu chạy đi đốt khắp nơi, nhìn pháo hoa phóng lên bầu trời, cả hai đều hưng phấn la hét cười đùa, ngay cả Đạo Ảnh cũng bị hai đứa cảm hóa, thoải mái cười to mấy lần.

Xem đủ náo nhiệt, ba người dự định trước tiên tìm một khách điểm tốt để ở. Đạo Ảnh ở một mình một gian, hai đứa trẻ thì cùng ở một gian khác, cũng không biết Bạch Ngọc Đường tìm được ở đâu rất nhiều rượu ngon, ba người vừa uống, vừa chờ đến giờ Tý.

Cái thứ “rượu” này, Triển Chiêu ít khi động tới, đều là hồi xưa mỗi lần gặp Bạch Ngọc Đường lại bị hắn lôi kéo uống một chút. Mà Bạch Ngọc Đường thì lại không như thế, theo như hắn nói, từ nhỏ hắn đã được ngâm trong vại rượu, mẹ hắn mở một gian tửu phường, trong đó nổi danh nhất là Bích Khê Thanh Lưu và Nữ Nhi Hồng...

Triển Chiêu phát hiện, mỗi lần Bạch Ngọc Đường nhắc đến gia đình mình thì vẻ mặt đều rất quái lạ, như là có năm phần sợ sệt, hai phần hoài niệm, hai phần khát khao cùng một phần ưu sầu của hắn. Vừa khó hiểu lại vừa buồn cười, cũng không thể tránh khỏi có chút muộn phiền.

Thế nhưng, cái cảm giác muộn phiền ấy thường chẳng duy trì được lâu, bởi vì chỉ cần có con chuột trắng kia, cuộc sống của y vĩnh viễn là thiên nhiên địa phúc nhiệt nhiệt nháo nháo, náo nhiệt đến mức y chẳng còn thời gian mà cảm khái.

Nghĩ đây nghĩ đó, trong lúc vô tình Triển Chiêu uống rất nhiều rượu. Khi tiếng chuông năm mới vang lên, vốn hiếm khi uống rượu, Triển Chiêu cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, đôi mắt say khép hờ lại.

Bạch Ngọc Đường cũng uống không ít, thấy Triển Chiêu say, lập tức bắt mần bữu bữu môi, nói:

“Mèo ngốc! Thật vô dụng! Mới thế đã say rồi?! Mặc kệ! Ngủ đi ta còn chưa say, sao ngươi có thể gục? Dậy!”

Nói, lại lảo đảo đứng lên, muốn đánh thức Triển Chiêu. Vậy mà mới đi tới trước mặt Triển Chiêu, đã ngã rầm xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

“Tiểu tử này!”

Đạo Ảnh bật cười, dù sao ông cũng là người trưởng thành (người già?), mấy chuyện uống rượu vẫn rất có chừng mực, thấy hai tên tiểu quỷ say túy lúy, cũng chẳng ham rượu, mỗi tay xách một đứa lôi về phòng ngủ của cả hai, ném một cái lên giường, lại đắp cho cả hai một cái chăn, liền giống như người vô sự trở lại phòng mình ngủ.

Không phải ông máu lạnh không quan tâm đến đồ đệ mình say rượu, chỉ có điều ông thấy Bạch Ngọc Đường uống say không phải lần đầu tiên, tiểu tử kia từ phẩm cũng không tệ lắm, cũng không phải đến mức say khướt. Hơn nữa, uống say là chuyện của hai tên tiểu quỷ, một lão già như ông tham dự vào làm gì? Giờ ném bọn chúng vào một phòng, muốn đánh muốn nháo muốn say mặc bọn chúng!

“Két” một tiếng, cửa đóng chặt lại, trên giường Triển Chiêu dường như thấy hơi lạnh, khẽ lẩm bẩm vài câu, mơ màng màng mở mắt ra, thấy Bạch Ngọc Đường ở cách đó không xa, cũng không nghĩ nhiều, liền xích lại gần, rúc vào người con chuột, lúc này mới hài lòng ngủ tiếp.

Ừm, quả nhiên dựa vào con chuột này khá ấm áp, không giống băng quạt kia lạnh chết người...

Đó là ý nghĩ cuối cùng của Triển Chiêu trước khi chìm vào giấc ngủ.

15. Chương 14

Năm Thiên Thánh thứ bảy, ngày mùng 1 tháng 1, trời trong.

Ta ta ta ta ta...

Ông trời ơi! Ông chỉnh ta sao? Thế này thì ta làm sao mà đối mặt với con mèo kia được đây!

Ham rượu quả nhiên sẽ hỏng việc, sau này mình nhất định phải chú ý, kiên quyết không thể để chuyện này lặp lại nữa!

Có điều ——

Chuyện cũng xảy ra rồi, mặc dù con mèo kia không biết, nhưng mà, mình vẫn là, vẫn là...

Sét trên trời mau đánh chết mình luôn đi! Để tránh mình lại nổi lên loại tâm tư ấy với con mèo kia.

Sao mình lại nghĩ như vậy chứ? Nếu để con mèo kia biết rồi, e là y sẽ lập tức tuyệt giao với mình mất...

Thật là hỗn loạn!

Rốt cục mình nghĩ cái gì chứ? Vì sao lại làm như vậy? Hai đứa mình rõ ràng là nam mà! Vì sao y lại ngọt đến vậy, khiến mình... khiến mình...

Ai nha! Phien chết rồi!

Rượu ngon! Quả là rượu ngon!

Hắc! Có Mèo con ở bên người, uống rượu quả nhiên là thoải mái!

Bạch Ngọc Đường vừa đi trên đường vừa nghĩ, hoàn toàn không biết lúc này chính mình cười ngốc cỡ nào.

Cũng không biết mình đang ở đâu, hần đi lung tung về phía trước không có mục đích, không biết qua bao lâu, mũi bỗng nhiên mơ hồ ngửi thấy hương thơm của rượu, lúc ẩn lúc hiện, mùi hương ấy vô cùng mê người, chẳng thua kém Bích Khê Thanh Lưu mẹ làm, còn có chút quen thuộc. Lại như mê hoặc hần.

A! Thật thơm quá! Dụ lòng hần ngứa ngáy.

Vừa nghĩ, hần đã tìm tới nơi phát ra mùi hương kia. Nơi đó có một chén rượu, hương rượu tỏa ra nồng nàn. Còn không phải là thứ đầu sỏ câu dẫn hần sao?!

Đột nhiên, bốn phía xuất hiện rất nhiều người, dường như đều đến cướp thứ rượu thuần khiết thơm ngon kia. Bạch Ngọc Đường sốt sắng — thứ Bạch Ngũ gia hắc coi trọng sao có thể cho phép người khác cướp đi được? Không được! Tuyệt đối không được! Rượu này là của hắn, ai cũng đừng hòng mơ tưởng đến chuyện cướp của hắn!

Nghĩ vậy, lập tức tiến lên trước, đi thưởng thức rượu trong chén kia.

Ừm! Quả nhiên ngon ngọt giống hệt như tưởng tượng, có điều sao chén rượu này lại mềm mại như vậy nhỉ? Rượu còn ít như vậy nữa, làm hắn căn bản uống không đủ...

Không nhận được duỗi lưỡi ra, liếm liếm, chỉ muốn hút thêm một chút rượu thơm thuần mát lạnh.

Đúng lúc hắn đang nếm đến nghiện thì, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng rên hết sức khê khàng, hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn, chính là một khuôn mặt quen thuộc, tuần tú đến mức ngấm trắm lần cũng không chán.

Lông mày đậm thanh tú, lông mi thật dài, sống mũi thẳng tắp...

Chỉ là, khuôn mặt này đang cách hắn quá gần rồi đi...

Đại não chậm nửa nhịp rồi cuộc cũng phản ứng lại, hắn quá dẫn đột nhiên lùi lại về sau, vì dùng sức quá mạnh mà đầu đập vào cột giường — nhưng lúc này đau đớn ấy không tài nào lọt nổi vào mắt hắn, hắn chỉ là gất gao mở to mắt nhìn Triển Chiêu vẫn đang ngủ.

Khuôn mặt vẫn là khuôn mặt đó, người vẫn là người đó, chỉ là đôi môi sưng đỏ kia đã tố cáo hành động hắn vừa làm.

Chén rượu ở đâu ra? Rượu ngon ở đâu ra? Bạch Ngọc Đường hắn lại coi môi Triển Chiêu như...

Hắn... hôn Triển Chiêu...

Mặt nhất thời như hỏa thiêu, rát.

Đừng coi Bạch Ngọc Đường lúc này còn nhỏ tuổi, nhưng có rất nhiều chuyện hắn vẫn hiểu rất rõ ràng. Có thể tình hình của hắn lúc này khá nan giải, nhưng hắn cũng biết môi chạm môi cùng người khác nghĩa là gì. Huống chi vừa nãy hắn không chỉ chạm vào môi y, còn...

Nghĩ đến hương vị diễm mỹ vừa nếm, Bạch Ngọc Đường lại một trận mặt đỏ tới mang tai, nhưng hai mắt lại không thể khống chế chăm chú nhìn vào đôi môi Triển Chiêu. Cũng không biết Mèo con nằm mơ cái gì, khóe môi nở nụ cười, trông lại càng mê người, đôi môi bị hắn làm sưng đỏ lại càng hấp dẫn hắn, nhớ tới hương vị kia, ngọt ngào thuần mỹ, khiến cho hắn muốn ngừng mà không được...

Trời ạ! Hắn đang nghĩ cái gì vậy? Hắn và con mèo này đều là nam a! Sao... sao có thể...

Mèo con say, cũng không biết hắn vừa làm gì, nếu bây giờ hắn nếm thử lần nữa, nhất định y sẽ không biết.

Ý niệm này hơi động, lập tức bài sơn đảo hải nhấn chìm chút lý trí vốn không nhiều của hắn. Bạch Ngọc Đường bất giác nuốt nước bọt, chậm rãi, cẩn thận từng li từng tí một lại gần y...

Lại gần... Lại gần hơn...

Bỗng nhiên, ngoài cửa sổ vang lên một tiếng pháo cực kỳ vang dội, chấn động đến mức toàn thân Bạch Ngọc Đường run lên. Tiếp đó, những tiếng pháo từ bốn phía xa gần cũng vang lên theo, đánh thức cả Triển Chiêu đang ngủ say.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Triển Chiêu thấy gần trong gang tấc là khuôn mặt đẹp đẽ của Bạch Ngọc Đường, cũng không cảm thấy có gì không đúng, y vừa mở miệng định nói lời chúc mừng thì một trận đau đầu kịch liệt đã giành trước xâm chiếm lấy thần trí y.

“Đau! Đau chết mất!” Triển Chiêu không khỏi rên rỉ lên tiếng, đẩy cái tên Bạch Ngọc Đường đang mang về mặt khá quỷ dị bên cạnh một cái, “Chuột chết, ta biết ngươi có giải men, nhanh cho ta một viên!”

Nói, y tự ngồi dậy, hai tay dùng sức xoa xoa trán — uống rượu say quả nhiên là rất khó chịu, sau này y nhất định phải ít động tới thứ đó!

“... Mèo ngốc!” Bạch Ngọc Đường không nói được lúc này mình vui mừng hay thất vọng, nếu bị con mèo phát hiện việc hấn làm vừa nãy, chỉ sợ Cự Khuyết của y sẽ lập tức bắt chắp đâm tới. Hấn còn không muốn tuyệt giao với con mèo này!

Ném qua một viên giải men, mắt thấy Triển Chiêu xuống giường rót một chén trà uống xong, bắt đầu thu dọn y phục, hấn không khỏi có chút ngẩn ra —— sao trước đây hấn không phát hiện, mọi cử động của con mèo này... lại mê người đến thế?

Ạch! Không thể nghĩ tiếp nữa! Bạch Ngọc Đường cuống quýt nhảy xuống giường, cũng rót cho mình chén trà nguội, định một hơi trút hết để tỉnh táo lại.

Sau đó, lại thấy Triển Chiêu đi tới trước gương, nhìn một cái, kỳ quái sờ sờ môi, tự lẩm bẩm một mình:

“Quái, sao môi lại hơi sưng nhỉ? Chẳng lẽ mùa đông còn có muỗi?”

“Phụt!”

Thiếu chút nữa, Bạch Ngọc Đường đã bị chén trà đầu tiên của năm mới sặc chết.

Muối... Trán không khỏi hiện lên vài đạo hắc tuyến, hấn xoay người, đang định nghĩ vài câu giải thích nghiêm túc liên quan đến muối để nói, đã thấy Triển Chiêu cười híp mắt hướng về phía hấn, nói:

“Ngọc Đường! Năm mới vui vẻ!”

Nụ cười kia, khác nào gió xuân, giữa mùa xuân hăng còn lạnh giá ở nơi đây, mặt Bạch Ngũ gia đã bị thổi cho đỏ bừng một mảnh.

Môi hấn giật giật, cuối cùng không nói gì, mà đột nhiên bỏ nhào về phía trước, mạnh đến mức lại đem Triển Chiêu một lần nữa ngã về giường. Triển Chiêu không ngờ Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên như vậy, đang muốn đưa tay đỡ hấn, lại nghe thấy Bạch Ngọc Đường tựa ở bên tai y nói:

“Triển Chiêu, sau này mỗi năm, chúng ta đều cùng nhau đón năm mới được không?”

Con chuột này hấn là còn say chưa tỉnh, hoặc là tối qua bị phong hàn? Bằng không sao lại khác thường như thế?

Triển Chiêu trầm nghĩ, nhưng vì câu này của hấn mà cảm thấy trong lòng day dứt không thôi.

“Được!”

Y cười nhạt trả lời, sau đó lại thở dài:

“Có điều trước đó, ngươi có thể đứng dậy trước được không? Chuột chết, không biết ngươi nặng muốn chết à!”

“...”

16. Chương 15

Năm Thiên Thánh thứ mười, ngày mùng 3 tháng 7, trời trong.

Ngày mai phải đi rồi...

Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy không nở chút nào, sống ở đây lâu như vậy, bỗng dưng lại phải rời đi, mình luôn cảm thấy có chút ngỡ ngàng, cái cảm giác này, chẳng lẽ chính là “Vô sở thích tông” (không biết làm thế nào) như sách nói sao?

Mình... thực sự không muốn đi...

Sư phụ nói hai đứa mình lâu rồi chưa về nhà, lần này đặc biệt để tụi mình xuống núi về thăm —— con chuột trắng hẳn là rất nhớ nhà đi, hẳn rất hay nhắc đến chuyện nhà hẳn, gia đình đối với hẳn mà nói, hẳn là rất ấm áp.

Vậy, còn mình?

Lúc trước mẹ vì cứu mình mới đưa mình đến chỗ sư phụ, vừa học võ, vừa tránh những chuyện trong nhà, vì vậy mấy năm nay mình vẫn chưa trở về lần nào... Mình thật bất hiếu!

Có thể về thăm nhà một chút cũng tốt...

Mấy năm nay, cũng không biết mẹ thế nào rồi...

Nhưng, vì sao vừa nghĩ tới việc phải chia tay con chuột trắng, mình lại cảm thấy khó chịu trong lòng?

Lẽ nào, lẽ nào mình... (còn lẽ nào cái *beep* gì nữa ==)

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt ba năm nữa lại trôi qua, thiếu niên nhỏ bé ngày nào giờ đây đã trưởng thành cao lớn rắn rỏi, mười sáu tuổi chính là bắt đầu thời kỳ hoàng kim trong đời người, trên núi Vô Đang không hề mất đi chút nào nhiệt nào, trái lại càng lúc càng tăng bừng. Mỗi ngày đao quang kiếm ảnh hạ xuống, xui xẻo chính là cây cối xung quanh —— vất vả nhọc nhằn khổ sở mới mọc lớn được như vậy, thật không may, chỉ dưới mấy đao đã bị người đem bỏ thành củi!

Ba năm trôi qua đã phát sinh rất nhiều chuyện, hai năm trước Tĩnh Phong trở về, nhưng không mang theo Triển Chiêu về lại ngọn núi vốn là nơi họ tu luyện, mà lại thu thập đồ đạc, cùng Triển Chiêu hai thầy trò ở lại an gia chỗ Đạo Ảnh, vì hai tên tiểu bối ngày nào cũng đánh lộn với nhau, lấy danh nghĩa là để nuôi dạy đồ đệ.

Đối với chuyện này, cao hứng nhất không ai khác chính là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, mà con chuột trắng nào đó thì lại thừa cơ hội này công khai chiếm phòng ngủ của Triển Chiêu, ngày ngày cùng Triển Chiêu chen chúc trên một cái giường, nói là để bồi dưỡng tình huynh đệ nên nhất định phải “ngủ chung” (bởi cái đầu anh á =)))))). Triển Chiêu vì thế mà không ít oán giận —— có trời mới biết tướng ngủ của con chuột trắng này xấu cỡ nào, toàn khiến y nửa đêm phải đá cho hẳn tỉnh!

Ba năm qua, hai người cũng kể cho nhau nghe những chuyện đã xảy ra trong bốn năm kia. Bạch Ngọc Đường vẫn theo Đạo Ảnh, ngoài việc hàng ngày ăn cơm tập võ, luyện tập đủ loại cơ quan thuật số, còn ra tay giáo huấn một chút mấy tên mao tặc dám to gan phạm đến đầu hẳn —— “Cừu lão đại” kia chính là một trong số đó.

Còn Triển Chiêu, bị sư phụ Tĩnh Phong đưa đến một nơi kỳ quái, nơi đó nhiệt độ thấp dị thường, có điều đối với việc y luyện nội lực âm tính thì đúng là có rất nhiều lợi ích.

Chủ nhân nơi đó gọi là La Sát, không biết nàng tìm được ở đâu một đóa tuyết liên ngàn năm, dùng nó chữa khỏi thương thế cho y, lại cùng Tĩnh Phong dạy cho y võ công —— theo Tĩnh Phong từng nói, đây cũng là cơ duyên của Triển Chiêu, nếu người kia không thấy Triển Chiêu hợp mắt, đừng nói là truyền thụ võ công, chỉ e cho dù có thương thảo cũng sẽ không ra tay cứu người...

Thế nên phải qua bốn năm Triển Chiêu mới quay lại, chỉ là, vì từng bị thương, cộng thêm nội lực y luyện được là âm tính, lại dùng loại tuyết liên ngàn năm có hàn tính thiên tài địa bảo, nên nhiệt độ thân thể y so với người thường lạnh hơn rất nhiều, cũng gây yếu hơn so với bạn bè cùng trang lứa. Bạch Ngọc Đường vì thế mà tuyên bố phải đem y nuôi cho mập, miễn cho người khác lại nói hẳn bất nạt y.

Có điều nhắc tới Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu còn có một phát hiện quái lạ, rằng là, con chuột trắng này càng lúc càng trở nên quần người! Hầu như không có ngày nào là y không thấy bóng dáng con chuột trắng. Sư phụ hai người đối với việc này lúc nào cũng chỉ cười đến quỷ dị, hỏi bọn họ thì bọn họ chẳng chịu nói gì, chỉ bảo đợi sau này y lớn lên sẽ hiểu. (nghe như kiểu các vị phụ huynh trả lời lấp liếm lúc bị hỏi “con sinh ra như thế nào” =))))))))))

Lão già quỷ dị!!

Cứ như thế ba năm trôi đi, giữa lúc Triển Chiêu còn đang ngỡ rằng bọn họ sẽ tiếp tục cùng nhau sống như vậy, Tình Phong và Đạo Ảnh bỗng nhiên gọi hai người vào thư phòng, đưa cho mỗi người một chút lộ phí, lại dặn dò bọn họ mấy câu, rồi ——

Đá hai người bọn họ xuống núi!

Theo lời hai lão đầu vi lão bất tôn kia, bọn họ ở trên núi đã lâu, giờ cũng đến lúc xuống núi nhìn ngắm, cảm nhận một chút thế sự hiểm ác, nhân tình bách thái.

Sư phụ hai người chính là đại diện cho kiểu người nói là làm, chẳng thềm quan xem đồ đệ có phản đối hay không, cũng chẳng nói hai lời cứ thế đuổi luôn cả hai ra khỏi cửa.

Bởi vậy mà, lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng ở dưới chân núi, cả hai vẫn còn chưa kịp cảm nhận được chút phản ứng nào.

Nhìn mỗi người chỉ vồn vện có một con ngựa, một bao quần áo, cả hai không khỏi hai mặt nhìn nhau:

Đây —— là muốn mỗi người đi một ngã sao?

Mắt to mắt nhỏ nhìn nhau nửa ngày, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên đưa tay bộp một cái, bắt lấy vai Triển Chiêu:

“Ở chung với con mèo ngốc người lâu như vậy, ta vẫn chưa biết nhà người ở đâu đây? Ta ở Chiết Giang Kim Hoa, còn người?”

“Thường Châu Vũ Tiến.” Triển Chiêu cũng nở nụ cười, cụp mi mắt xuống giấu đi tâm tư, vẫn luôn ở cùng nhau, vậy mà xưa nay bọn họ còn chưa hỏi qua quê hương của nhau, đến tận bây giờ, cũng chưa hề nghĩ tới sẽ có một ngày phải xa cách. Ai có thể ngờ...

Đột nhiên cảm thấy, có một nỗi buồn không tên...

“Đều là phương Nam, xem ra chúng ta cũng không ở xa nhau lắm!” Bạch Ngọc Đường cũng không phát hiện Triển Chiêu có chút khác thường, hắn đưa tay đánh một cái, cười nói, “Mèo con, người có vội về nhà không? Nếu không vội, có muốn cùng ta đi lang bạt giang hồ trước không?”

“...Hả?”

Triển Chiêu nhất thời không phản ứng lại, trợn tròn hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, hoàn toàn không biết lúc này trông mình —— thật sự rất giống một con mèo con mù mờ!

Chỉ ít ở trong mắt Bạch Ngọc Đường, dáng vẻ Triển Chiêu lúc này khiến người ta vừa thấy thì không nhịn được muốn bắt nạt một hồi.

Nghĩ là làm, Bạch Ngọc Đường đưa tay ra, nắm lấy hai má Triển Chiêu, dùng sức kéo sang hai bên ——

Triển Chiêu không ngờ Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên làm ra hành động như vậy, trên mặt truyền đến dị dạng khiến y lập tức giận dữ:

“Qach ọc ường!! Uôi àm ái i?! (Bạch Ngọc Đường! Người làm cái gì?!)”

Vừa nói, y vừa dùng sức giãy dụa.

“Bắt nạt người!!” Bạch Ngọc Đường cười đến một mặt đắc ý, nhưng tay chung quy vẫn không nỡ dùng sức quá mạnh, thấy Triển Chiêu bắt đầu giãy dụa, cũng thuận thế buông tay ra, móng vuốt một khắc cũng không chịu nổi rảnh rồi lại không khách khí khoắc lên bả vai Triển Chiêu:

“Ta nói này Mèo con, người vẫn chưa trả lời Ngũ gia đó! Rốt cuộc người muốn về nhà trước, hay là cùng Ngũ gia lang bạt giang hồ trước?”

Triển Chiêu trừng hắn, nhìn một chút, chung quy vẫn không đưa tay gạt đi móng vuốt đang khoắc trên vai mình, không thể không nói, đề nghị của Bạch Ngọc Đường khiến y cực kỳ động tâm, có thể tạm thời không xa rời nhau, chính là y cũng không được.

Nhưng, cứ như thế để con chuột trắng này mãi nguyện, y thực có chút không cam lòng...

Vừa thấy được ánh mắt lấp lóe của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lập tức hiểu ngay y có ý định gì, để đề phòng con mèo kia phản đối, hắn đã đi trước một bước đem hành lý của Triển Chiêu đặt lên lưng ngựa mình, sau đó xoay người lên ngựa, cười nói:

“Mèo ngốc! Tự nhiên dờ ra đấy làm gì?! Đi thôi!”

Thấy ngựa Bạch Ngọc Đường đã chạy, Triển Chiêu kinh ngạc, lập tức bèn lắc đầu bật cười —— hắn hà cớ gì cứ phải gây khó dễ với mình? Ngược lại ngay từ đầu, y đã không có ý định từ chối đề nghị của Bạch Ngọc Đường khiến y động lòng, con chuột trắng đúng là so với y còn nóng vội hơn.

Xoay người lên ngựa, Triển Chiêu cũng không do dự nữa, hô một tiếng: “Chuột chết, chờ ta!” Rồi nhanh chóng đuổi theo bóng Bạch Ngọc Đường.

Ngọc Đường, Ngọc Đường, người vì sao lại mời ta cùng đi lang bạt giang hồ?

Chẳng lẽ người cũng giống như ta, không nỡ rời xa nhau như vậy sao?

Ngọc Đường, Ngọc Đường, ta không biết rốt cuộc mình làm sao, nhưng, ta biết, chính ta không nỡ cứ vậy rời xa người, dù cho chỉ là xa nhau một thời gian rồi sau này lại có thể gặp lại.

Ngọc Đường, Ngọc Đường, người biết không? Ta vẫn luôn hi vọng có thể gọi người như vậy, nhưng...

Người, có biết rốt cuộc là ta sinh bệnh gì?

Tại sao lại luôn vẫn vương người?

Ta... có một loại dự cảm, một khi chúng ta chia tay nhau rồi, gặp mặt lại, sợ là sẽ xa xôi khó vơi...

17. Chương 16

Thiên Thánh năm thứ mười, ngày mùng 4 tháng 7, trời trong.

Ha ha! Ngày đầu tiên lang bạt giang hồ!

Kỳ thực xét kỹ lại thì, hôm nay cũng không có gì gọi là lang bạt giang hồ cho lắm, chỉ là cùng Mèo con phóng ngựa nhâm hành, đi đến đâu tính đến đó thôi!

Thành thật mà nói, bảo là muốn lang bạt giang hồ, nhưng mình cũng không biết nên đi đâu, nói vậy, chỉ vì mình không muốn thả con Mèo con kia đi, không muốn cứ dễ dàng như thế mà chia tay y thôi.

Tuy rằng hơi nhớ người nhà, nhưng mình lại càng không muốn phải rời xa y. Trời mới biết phải đợi tới khi nào mới có thể gặp lại nhau. Lấy tính tình của mẹ, mình lâu như vậy không về nhà, nhất định mẹ sẽ nhốt mình lại! Đợi đến lúc được thả ra, chẳng biết con mèo này đã sớm chạy tới đâu rồi...

Phải rồi! Hay là kéo y về nhà cùng mình luôn nhỉ?

Ý kiến hay!

Chỉ cần y về Kim Hoa với mình. Mẹ nể mặt mình có khách, sẽ không phạt mình nặng quá đâu ha?! Cứ cho là bị nhốt lại, có Mèo con, tháng ngày cũng sẽ không tẻ nhạt nữa!

Được! Cứ quyết định thế đi!

Vận may cũng không tệ lắm, phóng ngựa nhâm hành được nửa ngày, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên bất tri bất giác đi tới địa giới Duyên Châu. Vừa đến ngoài thành, sắc trời đã tối, hai người tung người xuống ngựa, dắt dây cương, đi vào trong thành.

“Mèo con, trời cũng tối rồi, chúng ta trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi một chút đi!”

“Cũng được!”

Triển Chiêu đối với ý kiến của Bạch Ngọc Đường không có chút dị nghị, vì y cũng muốn tìm một nơi nghỉ ngơi thật tốt trước đã. Trừ những lúc đón Tết mới xuống núi ra, bình thường bọn họ hầu như không có cơ hội đi xem một chút phong thổ nhân tình trên thế gian. Bây giờ cùng nhau đi, ngoài những khi đùa giỡn với Bạch Ngọc Đường, thời gian của y hơn nửa đều dành hết vào việc thưởng thức phong cảnh.

Bạch Ngọc Đường sao không như vậy chứ? Chỉ là có điều trọng điểm chú ý của hắn không nằm ở mặt này, mà là muốn tìm một vài tên mao tặc không có mắt để giáo huấn một hồi, thể hiện thủ đoạn của Bạch Ngũ gia một hồi. Từ lâu, hắn đã ôm ấp hứng thú rất lớn đối với việc lang bạt giang hồ, dù sao cũng là thiếu niên đặc ý, lại học nghệ mới thành, không cho người đời mở mang kiến thức một chút, cũng thực là có lỗi với bảy năm khổ cực của Bạch Ngọc Đường hắn.

Chỉ tiếc trời không chiều ý người, bọn họ càng đi lại càng đặc biệt yên bình, đừng nói là mao tặc chặn đường, ngay cả kẻ xấu mặt lộ ác ý cũng không có lấy một tên! Dọc theo đường đi tất cả đều là ánh mắt kinh diễm: Hai thiếu niên này, một ôn hòa nội liêm, một hào hiệp bất kham, phong thái hiền tài của cả hai quả thực đã khuynh đảo vô số người. Ánh mắt nhìn về phía hai người tất cả đều là ngưỡng mộ cùng thưởng thức, đúng là nhất thời không ai dám có ý đồ với họ.

Chính bởi vậy, lúc hai người suôn sẻ một đường tìm tới một khách điểm, Bạch Ngọc Đường đã kìm nén một bụng đầy bất mãn.

Khách điểm này tên là “Khách điểm Phúc Mãn”, là một trong số những khách điểm hạng nhất hạng nhì ở cái trấn nhỏ này. Lấy phẩm vị của Bạch Ngọc Đường, đương nhiên là khinh thường mấy chốn trú chân loạn thất bát tao. Trái lại Triển Chiêu thì sao cũng được, hoàn toàn phó mặc cho Bạch Ngọc Đường đi tìm chỗ ở. Thông minh như y đã sớm phát hiện ra tâm tư Bạch Ngọc Đường, cười thầm trong lòng, cũng không có hứng thú đi chọc vào hắn, kéo không cần thận lại bị nổ cho banh xác.

Có điều, Triển Chiêu thông minh, không có nghĩa là tất cả mọi người đều may mắn như vậy. Ông chủ khách điểm kia không cẩn thận bèn trở thành nơi trút giận của người nào đó.

Vốn dĩ ông chủ khách điểm này hôm nay rất cao hứng, hôm nay khách nhân nhiều không nói, còn nghênh đón hai thiếu niên phóng thái lỗi lạc như vậy. Nhưng, sau khi đón hai người vào khách điểm rồi, ông mới phát hiện ra một việc:

Trong khách điểm chỉ còn dư lại một gian khách phòng!

Ông chủ khách điểm khôn khéo vốn không phải người thường xuyên mắc phải những chuyện khó xử như thế này, khổ nỗi vừa rồi nhìn thấy hai thiếu niên toàn thân đều tỏa ra ánh sáng chói lòa, nhất thời bị làm cho hoa mắt, lại không để ý cùng lúc đó thủ quỹ cũng đem một gian phòng trong số hai gian duy nhất còn lại nhượng cho một vị khách mới đổi ý từ nghỉ trọ thành ở trọ, cho nên đến khi ông chủ khách điểm phản ứng lại, thì chỉ còn dư một gian khách phòng...

Cũng may gian phòng kia cũng khá lớn, theo ý ông chủ, hai người đều là thiếu niên, miễn cưỡng oan ức ở cùng nhau một chút cũng không phải vấn đề lớn. Không ngờ Bạch Ngọc Đường vốn đã kìm nén cơn giận suốt một đường, lúc này thấy nghỉ trọ thôi cũng không vừa lòng, càng cảm thấy mất mặt trước Triển Chiêu, tức thì nổi giận bùng bùng:

“Ông chủ, ông đây là ý gì?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, “Những người khác là khách, chúng ta lại không phải sao?”

“Cái này...” Ông chủ sao có thể chịu nổi chỉ trích như vậy? Vội vàng giải thích, “Vị tiểu ca này, tiểu lão nhi vạn vạn không có ý này a!! Hai vị cũng nhìn thấy, chuyện này thực sự là bởi tiểu điểm đông khách quá, mới chỉ còn lại một gian phòng như vậy! Hai vị...”

“Các ông đông khách hay không đông khách thì liên quan gì đến Bạch gia? Ta không quan tâm đến chuyện khác, tóm lại là bây giờ, ông phải dọn một gian phòng khác ra cho ta!”

“Thiếu hiệp, không phải ta không muốn dọn phòng, chuyện này thực sự là...”

“Không cần giải thích với ta! Ta chỉ hỏi ông, ông có làm hay không? Không làm cứ việc nói! Bạch gia không ngại phá tan cái khách điểm nhà ông!”

“Ta... Ta...” Ông chủ khách điểm khóc không ra nước mắt, vừa rồi sao ông lại không nhìn ra mình gặp phải hai vị này chính là hai vị sát tinh a?! Trên đời này nào có ai vô lý như vậy? Không có phòng trọ liền muốn đập luôn khách điểm? Nếu người nào cũng thế, có cho ông cái lá gan ông cũng chẳng dám mở khách điểm nữa!

Kỳ thực lúc này Bạch Ngọc Đường hoàn toàn là cố tình gây sự. Vốn dĩ lấy tính cách hần, có thể cùng Triển Chiêu ở chung một gian phòng là hần ngàn chịu vạn chịu, nếu như tiệm này thật sự còn nhiều hơn hai gian, chỉ sợ hần còn cố ý chỉ lấy một gian. Chỉ là, dọc đường không gặp phải mao tặc để cho Bạch Ngũ gia hần có cơ hội trở tài, khiến hần vô cùng ầm ức. Bởi vậy mà ông chủ khách điểm không may đứng mũi chịu sào trở thành đối tượng cho hần phát tiết.

Triển Chiêu đương nhiên hiểu tâm tư của hần, thấy dáng điệu Bạch Ngọc Đường càng nháo càng hung, không nhịn được khề thở dài một cái, biết lúc này tốt nhất nên tiến lên ngăn cản hần, bằng không với tính tình kích động của cái tên này không cẩn thận sẽ thật sự đập nát cái khách điểm này mất!

“Ngọc Đường —— ”

Y tiến lên, vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, đang định nói chuyện, phía sau chợt vang lên một giọng nói khinh bỉ:

“Chẳng hay là công tử bột nhà nào? Muốn trút giận thì về nhà người mà trút! Đến đây tìm người vô tội thì có bản lĩnh gì?”

Nghe thấy giọng nói ấy, Bạch Ngọc Đường giận dữ, biết chủ nhân của thanh âm kia đang nói mình. Hần luôn luôn coi trọng cách ăn vận, thoạt nhìn đúng là có mấy phần giống với công tử nhà giàu. Vốn là hôm nay hần phát hỏa cũng bởi vì ý y —— có Triển Chiêu ở bên người, cho dù mình có thể nào, lấy hiểu ngầm giữa cả hai, nếu mình phát hỏa, y chắc chắn sẽ ngăn cản mình. Vậy mà bây giờ bỗng đứng lại lời đầu ra một tên lo chuyện bao đồng?!

Ngay lập tức Bạch Ngũ gia giận dữ xoay người: “Ai là công tử bột? Là tên chán sống nào vừa nói?!”

“Là ta!”

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Ngọc Đường, chủ nhân của thanh âm vừa nãy kia không thối lui chút nào đứng lên, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dựa theo tiếng nhìn qua thì thấy một người tử diện mặc trang phục giang hồ bình thường, thân đeo một thanh Thất Bảo đao đang nhìn bọn họ.

Người kia xem ra nhiều nhất là ba mươi tuổi, đầy mặt chính khí, râu dài, ánh mắt chính chính trực trực nhìn hai người, trong đó chứa sáu lạng miệt thị khiến người ta rất nhanh đoán được, hần đối với bọn họ không có lấy một chút ấn tượng tốt.

Chỉ là, trong lúc quan sát người kia, Bạch Ngọc Đường lại mơ hồ cảm thấy, người kia hình như —— có chút quen mặt...

18. Chương 17

Năm Thiên Thánh thứ mười, ngày mùng 4 tháng 7, trời trong.

Chuột ngốc chuột ngốc chuột ngốc!!

Chẳng phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Hần lại khấn trương đến mức như vậy? Đáng ra lúc chiều nên để Âu Dương đại ca hảo hảo giáo huấn hần một trận, miễn cho hần giống như bây giờ, lại gây rắc rối!

Hắn, hắn khẩn trương tới mức đó! Lại còn chạy tới hỏi han nàng ân cần... Minh thừa nhận lúc chiều không nên quan tâm nàng thái quá, nhưng vừa nãy hắn còn quá phận hơn! (giở ôy mùi giấm chua bay đầy nhà tuổi rồi =))))))))))

Chuột chết chuột chết chuột chết!!

Minh thật sự đi thích một con chuột đáng ghét đến vậy sao!

(Lúc viết ra câu này trên giấy, bên cạnh rơi xuống một giọt mực siêu siêu to)

... Minh... Hình như mình thích Ngọc Đường thật rồi.

Chẳng trách mấy ngày trước lại không muốn rời xa hắn như vậy, chẳng trách lúc nào cũng muốn ở bên hắn — bắt đầu từ khi nào, mình lại đi thích hắn?

Hình như — rất khó để tìm lại thời gian cụ thể a...

Cũng không biết con chuột trắng nghĩ thế nào, hừ, mình lại đi thích hắn, vậy, còn hắn thì sao? Có cảm giác giống như mình hay không?

Mặc kệ! Chuyện này tuyệt đối không thể nói cho hắn! Bằng không mũi tên kia còn không hếch lên tận trời!

Cứ để một mình mình giữ kín bí mật này là được rồi! Tuyệt đối không cho con chuột trắng kia biết!!

Thấy Bạch Ngọc Đường hung dữ trừng mắt nhìn người tử diện kia, Triển Chiêu không khỏi đưa tay phải lên xoa trán ai thần — con chuột trắng này! Rõ thật là gây thêm phiền phức! Không phải chứ! Đang yên đang lành lại đi rước chuyện vào thân. Xem hắn định giải quyết như thế nào đây!

Bây giờ nhìn lại, không giải quyết chuyện trước mắt trước cũng không được.

Đều tại con chuột trắng!

Nghĩ vậy, Triển Chiêu vẫn là không nhịn được thân thiết đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, quay về phía người tử diện kia nở một nụ cười tao nhã vẫn thường dùng với người ngoài, chấp tay, nói:

“Vị huynh đài này, các hạ nói vậy là hiểu lầm rồi, Ngọc Đường hắn không có ác ý gì, chỉ là lúc trước...”

Nhưng mới nói được nửa câu, sau lưng Triển Chiêu bỗng vang lên một tiếng hét to:

“Mèo con! Người tránh ra!”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hai mắt đỏ rực trừng trừng hướng về phía người tử diện kia — rốt cuộc hắn đã nhớ ra kẻ này là ai rồi! Bấy năm trước trên núi Võ Đang, một đôi Tắc Bắc Song Sát, một thanh Thất Bảo đao, một lần tập kích khiến cho rất lâu sau Bạch Ngọc Đường vẫn gặp ác mộng, nguyên nhân khiến Mèo con phải rời xa hắn bốn năm trời...

Trang phục này — hắn phải sớm nhận ra mới phải! Cũng chính vì kẻ này, chính vì gã, ngày ấy Mèo con mới bị thương nặng như vậy!

Âu Dương Xuân!

Hắn vẫn còn nhớ rõ rành rành, lúc đó gã này đã hướng về sư phụ hắn tự giới thiệu:

“Văn bối Âu Dương Xuân, người Liêu Đông, bá kiến hai vị tiên bối!”

“Hóa ra là đồ đệ của người kia a! Được, thân thủ không tệ! Hai tên này liền giao cho ngươi, trước tiên ta phải đi cứu sư diệt của ta đã. Chàng trai trẻ, ngươi cứ tùy ý mà làm! Đừng để cho hai tên tiểu tử kia chạy mất!”

“Văn bối đã hiểu!”

Mọi chuyện ngày hôm đó, Bạch Ngọc Đường đều ghi nhớ rất rõ, trong ký ức hắn, Triển Chiêu bị thương, tất cả đều vì kẻ này đã dẫn Tắc Bắc Song Sát tới núi Võ Đang! Bây giờ nếu đã gặp lại gã, không giáo huấn cho gã một hồi thì thực sự là có lỗi với chính mình, càng có lỗi với Mèo con!

Nếu như bây giờ giữa hai người đã có hiểu lầm, như vậy, thừa cơ hội này, hắn đương nhiên phải hảo hảo cùng gã độ sức một trận.

Mà đối với việc mình có phải là đối thủ của người kia hay không, Bạch Ngọc Đường lại không hề cân nhắc đến.

Cùng lúc đó, Âu Dương Xuân cũng có chút khó hiểu. Vừa rồi hắn nhìn thấy hành vi của Bạch Ngọc Đường, nhất thời không ưa nổi nên mới lên tiếng ngăn lại. Phản ứng ban đầu của tiểu quỷ bạch y kia cũng nằm trong dự liệu của hắn, thế nhưng khi nhìn thấy Triển Chiêu, khí chất an nhàn trên người thiếu niên này xem thế nào cũng không giống mùi vị của công tử bột.

Sau đó lại chính là tên tiểu quỷ bạch y, ánh mắt nó lúc hướng về mình vốn là có chút thẹn quá hóa giận, nhưng không hiểu sao bây giờ lại biến thành một loại phần hận khó nén.

Thiếu niên này —— nhất định là rất hận hắn!

Lăn lộn trong chốn giang hồ lâu như vậy, trên người một người có sát khí hay không Âu Dương Xuân có thể nhận biết được rất rõ. Ánh mắt của thiếu niên này, rõ ràng là giống như có thâm cừu đại hận gì với hắn vậy, điều này khiến hắn sao có thể không kinh sợ?

Chỉ là, cho dù Âu Dương Xuân có suy nghĩ nát óc, cũng không đoán ra hai thiếu niên trước mặt này chính là hai đứa trẻ hắn từng gặp trên núi Võ Đang bảy năm trước, càng không đoán ra ý nghĩ của Bạch Ngọc Đường —— Bạch Ngọc Đường từ nhỏ đã có chút cực đoan, sự vật hắn nhận định tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ người nào làm thương tổn, vì vậy trong lòng hắn, nếu đã nhận định lỗi là của Âu Dương Xuân, hiển nhiên là hận người này đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Thương tổn Mèo con, hơn nữa Mèo con còn vì bảo vệ mình mà bị thương nặng như vậy, quả thực không thể tha thứ!

“Ngọc Đường!”

Âu Dương Xuân phát hiện được sự khác thường của Bạch Ngọc Đường, lẽ nào Triển Chiêu là người hiểu Bạch Ngọc Đường rõ nhất lại không nhận ra? Y sững sốt đưa tay kéo kéo tay áo Bạch Ngọc Đường, lại bị Bạch Ngọc Đường hất đi. Sau đó, y thấy Bạch Ngọc Đường tiến lên hai bước, Họa Ảnh trong tay không khách khí chỉ về Âu Dương Xuân:

“Người là Âu Dương Xuân? Nếu phải, thì một đối một đến so cao thấp với Bạch gia gia!”

Lời vừa nói ra, toàn bộ người trong khách điểm đều giật mình, ánh mắt đám lữ nhân ngồi một bên xem hai người náo nhiệt này giờ đột nhiên đều trở nên kinh ngạc.

Bắc hiệp Âu Dương Xuân, người này có thể nói là hiệp khách lừng danh từ lâu ở bên ngoài. Những người này không ngờ rằng, bọn họ lại có thể gặp được vị hiệp khách ấy ở đây. Thế nhưng càng khiến bọn họ kinh ngạc chính là Bạch Ngọc Đường, thiếu niên này xem chừng tuổi mới đôi mươi, lại dám khiêu chiến với bắc hiệp vang danh thiên hạ, sự can đảm này khiến mọi người không thể không chú ý tới ——

Thật không biết thiếu niên này rốt cuộc là trâu con mới sinh không sợ cạp, hay là quá tự cao tự đại đây.

Âu Dương Xuân chẳng có tâm tư nào để ý tới ánh mắt người chung quanh, nghe Bạch Ngọc Đường nói, phản ứng đầu tiên của hắn chính là, chẳng lẽ mình và người nhà của thiếu niên này thật sự có thù oán gì hay sao? Hắn thấy Bạch Ngọc Đường còn nhỏ tuổi, nghĩ hắn là mình sẽ không thể có xung đột gì với nó được. Vậy, cũng chỉ có thể cho rằng mình và người nhà của thiếu niên này từng kết thù, vì vậy mà gương mặt thiếu niên này mới lộ ra sự thù hận đến thế.

Lại nhớ đến điệu bộ ngang ngược vô lý vừa nãy của Bạch Ngọc Đường đối với ông chủ khách điểm, trong lòng hắn đã cho rằng thiếu niên này là công tử bột sinh anh hùng mà chạy đến, sắc mặt tự nhiên cũng không tốt nữa:

“Ta là Âu Dương Xuân. Người là ai? Dao của Âu Dương sẽ không dễ dàng ra khỏi vỏ!”

“Đúng là ngươi thì tốt rồi!”

Bạch Ngọc Đường hất đầu, khắp mặt là định liễu kỹ lưỡng:

“Bạch gia gia ngươi là Bạch Ngọc Đường! Âu Dương Xuân, hôm nay Bạch gia đến tìm ngươi để báo thù!”

Lời vừa nói ra, mọi người lại ồ lên. Tất cả đều không ngờ thiếu niên tuấn mỹ này lại nói ra một câu như vậy.

Chỉ là lúc này, bất kể là Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, hay là Âu Dương Xuân đầu óc còn mơ hồ, đều không chú ý đến, một bàn khách nhân nghĩ trọ bên cạnh khi nghe thấy lời nói của Bạch Ngọc Đường thì mọi sự chú ý đều tập trung về phía đó. Chỉ có điều, một bàn nam nữ kia vẻ mặt lại không hề giống nhau, hai nam tử thì che giấu một chút căng thẳng bên dưới vẻ bình tĩnh, còn thiếu nữ kia thì trong mắt không kìm nén được lộ ra một phần mừng rỡ cùng kỳ vọng.

19. Chương 18

Thiên Thánh năm thứ mười, ngày mùng 4 tháng 7, trời trong. Mèo ngốc! Mèo thối!!

Ai bảo ngươi... Ai bảo ngươi quan tâm tới nữ nhân kia đến vậy chứ!

Ngươi muốn giúp nàng thật sao? Được! Vậy thì hôm nay Bạch gia so với ngươi một lần, xem ai mới thật sự là người chiếm được tình cảm của nàng!

Mèo thối!

Uổng công Ngũ gia ta còn đặc biệt vì ngươi mà chạy đi tìm cái tên Âu Dương gì đó loạn võ, ngươi ngược lại thì tốt! Không chỉ ngăn cản ta, còn đi quan tâm đến những người khác! Ngươi làm ta... Ngươi làm ta...

Hừ! Không viết!

“Ta và ngươi có thù oán?”

Nghe Bạch Ngọc Đường nói vậy, hơn nữa ánh mắt hắn rõ ràng tràn ngập căm hận cực điểm, Âu Dương Xuân lấy làm kì lạ hỏi, đồng thời không ngừng hồi tưởng lại những chuyện mình đã làm trong quá khứ, nhưng rốt cuộc vẫn không sao nghĩ ra được chuyện nào có liên quan đến một thiếu niên thanh tú như này.

“Ngọc Đường!”

Triển Chiêu cũng không biết đến tột cùng là vì sao mà Bạch Ngọc Đường lại hận Âu Dương Xuân đến vậy, việc mình bị thương năm đó tuy sau này có nghe sư phụ kể lại, nhưng, Tĩnh Phong không kể chi tiết lắm, y cũng không lưu tâm. Đối với sự tình của Âu Dương Xuân, y không biết nhiều, đương nhiên, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên bọn họ xuống núi, cả hai cũng không biết cái tên “Âu Dương Xuân” này trên giang hồ có tiếng tăm tới mức nào.

Nhưng bằng trực giác, lại thêm ngôn hành cử chỉ vừa nãy của Âu Dương Xuân, Triển Chiêu biết, người này không phải là kẻ gian ác gì cả. Vì thế thấy Bạch Ngọc Đường hùng hổ hăm dọa giống như có thâm cừu đại hận gì với người kia, trong lòng y càng lúc càng ngạc nhiên.

“Mèo con! Ngươi đừng cản đừng cản ta!” Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn Âu Dương Xuân, nhưng trong lòng rõ ràng Triển Chiêu muốn nói gì, “Gã này năm đó làm hại ngươi thảm như vậy, ngày hôm nay không dạy cho hắn một bài học, Ngũ gia ta mang họ nhà hắn luôn!”

“Hại... ta?”

Triển Chiêu ngạc nhiên, nhìn về phía Âu Dương Xuân, vừa vặn Âu Dương Xuân cũng xoay đầu lại nhìn y, hai người cùng nhú mày.

“Không sai!” Bạch Ngọc Đường cầm Họa Ảnh trong tay chỉ vào Âu Dương Xuân, vẻ mặt xem ra vô cùng giận dữ, “Họ Âu Dương! Ngươi còn nhớ hai tiểu hài tử từng gặp trên núi Vô Đang bảy năm về trước không?”

“Các người —— ”

Bạch Ngọc Đường lời vừa nói ra, Âu Dương Xuân không khỏi kinh hãi, lại quan sát kỹ lưỡng tướng mạo Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, phảng phất có nét tương đồng với hai cậu nhóc xinh xắn trong trí nhớ. Lại liên tưởng đến chuyện năm xưa, cũng hiểu ra vì sao Bạch Ngọc Đường lại tức giận như vậy.

Hắn vốn là hiệp giả một đời, năm đó vì sai lầm của chính mình đã khiến cho Tắc Bắc Song Sát trọng thương Triển Chiêu, chuyện này hắn vẫn canh cánh trong lòng. Hiện tại Bạch Ngọc Đường vừa nhắc tới, hắn lập tức nhớ ra ngay, đồng thời, cảm giác áy náy cũng dâng trào lên.

“Thì ra người chính là đứa trẻ kia?!”

Âu Dương Xuân nhìn Bạch Ngọc Đường, cuối cùng đã hiểu tại sao thiếu niên trước mặt này giận dữ tới vậy. Hắn tiến lên một bước, đang định nói gì đó, bên tai bỗng nhiên truyền đến một âm thanh kinh hoàng của nữ tử:

“Bác hiệp! Cứu mạng... A!”

Ba người theo phản xạ quay đầu lại, liền nhìn thấy một nữ tử đang muốn chạy về phía bọn họ, nhưng lập tức bị hai nam tử phía sau chặn lại, một người trong đó vô cùng thô lỗ bịt miệng nàng lại, một người khác thì nháy mắt với nam tử kia, hướng về những người khác trong khách điểm cười bồi nói:

“Thật ngại quá, các vị, đây là muội muội ta, nàng bị mắc chứng hoang tưởng nhẹ, huynh đệ chúng ta lại vừa cãi nhau, vậy nên nàng mới cho rằng chúng ra muốn hại nàng... Ai! Ta còn tưởng rằng nàng đã khá hơn một chút, vốn định đưa nàng vào kinh thành thăm thú, nào có biết...”

Thì ra là như vậy...

Lý do của nam tử kia đúng là rất thỏa đáng, phần lớn người trong khách điểm đều thu hồi ánh mắt của mình —— một nửa là tin lời giải thích của nam tử kia, nhưng còn lại đều là người không muốn gây chuyện, loại chuyện phiền toái này tốt hơn hết vẫn là đừng quan tâm, nếu như có cái vạ nhất, thì đúng là được một mất mười.

Huống chi, nữ tử kia cũng chẳng phải quốc sắc thiên hương, nhìn qua thậm chí ngay cả một nữ tử thông thường cũng chẳng bằng —— mặt vuông tai to, môi dày mắt nhỏ, rõ ràng là kém xa cảnh giới “mỹ nhân”, bọn họ lại không phải ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm, nếu không phải mỹ nhân, bọn họ hà tất phải miễn cưỡng làm bộ anh hùng?

So với nàng ta, hai thiếu niên kia xem ra mới thật xứng với danh hiệu “mỹ nhân”...

Có điều, nhìn thấy tình huống ấy, Âu Dương Xuân không có thời gian để ý tới tướng mạo nữ tử kia ra sao. Hắn vốn là người hiệp nghĩa tâm tràng, gặp cảnh này, áy náy nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, đang định nói gì đó để Bạch Ngọc Đường tạm thời không đến gây sự với hắn, để hắn trước tiên đi giúp nữ tử này giải quyết phiền phức, vậy mà Bạch Ngọc Đường đã bước lên trước, nói rằng:

“Ta nói hai người các người, vở kịch này diễn cũng quá giả tạo rồi đó! Tối thiểu cũng phải bảo đảm người —— đúng đúng, chính là người! Thanh y đại ca —— chủ thủ trong tay người có thể giấu kỹ hơn một chút hay không? Trước không nói tới lời kịch vừa nghe đã thấy giả dối muốn chết, muội muội? Nào có huynh trưởng lại cầm chủ thủ dí vào sau lưng muội muội mình? Muốn làm người tốt, tối thiểu diễn kịch cũng nên diễn sao cho giống một chút, loại kịch thấp kém này, Ngũ gia ta xem thấy ghét!”

Giáo huấn xong một trận, Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy, một bụng ức chế vừa nãy đã vơi đi rất nhiều.

Quả nhiên là vẫn cần phát tiết một hồi a!

Quay lại sau thấy Triển Chiêu cùng Âu Dương Xuân đều nhìn mình vẻ mặt quỷ dị, Bạch Ngọc Đường nhướn lông mày một cái, nói:

“Làm sao, sao lại nhìn ta cái kiểu đó? Họ Âu Dương! Người và ta tính toán sau, hiện tại ——” hắn liếc mắt nhìn hai gã nam tử đang siết chặt nữ tử kia, khóe miệng lộ ra một nụ cười hưng phấn, “Hai người các người, là ngoan ngoãn tự thả người? Hay là muốn ném thử tư vị Họa Ảnh trong tay Ngũ Gia trước? ~!”

Hai nam tử kia thấy Bạch Ngọc Đường lớn lối vậy, sắc mặt liền trở nên nham hiểm. Bọn chúng vẫn đang bàn bạc cân nhắc tình hình hiện tại: Hai tên tiểu quỷ kia thì không biết thế nào, nhưng chỉ nhìn qua cái gã bắc hiệp Âu Dương Xuân “hổ thị đam đam” (nhìn chòng chọc như hổ đói) bên cạnh (hắn, tướng mạo bắc hiệp người ta chỉ có thể gọi là cương mãnh, có vẻ như so với “hổ thị đam đam” thì còn chưa đến mức đó...). Chấp thuận thì bọn chúng căn bản không chắc chắn. Như vậy, canh bạc duy nhất của bọn chúng bây giờ, chính là ——

Hướng về nam tử phía sau liếc mắt ra hiệu, nam tử cầm chủy thủ bỗng nhiên lấy chủy thủ trong tay ra, trắng trợn kề vào cổ nữ tử kia, lạnh lùng nói:

“Không muốn ả chết, đều tránh ra cho ta!”

Có con tin trong tay, hắn không tin bắc hiệp nổi danh hiệp nghĩa sẽ tùy ý hai người bọn hắn làm hại nữ nhân này —— đối phó với người mang trong mình hiệp nghĩa đạo, phương pháp này, thường là tốt nhất.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt hắn đột nhiên đông cứng lại.

Chỉ là trong nháy mắt, nguyên bản ý cười nhẹ nhàng, cà lơ phất phơ của Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên trở nên chính kinh, sắc mặt cũng biến thành băng hàn lạnh lẽo... Không, quả thực có thể nói là nham hiểm khủng bố! Hắn yên lặng, yên lặng tiến lên, từng chữ từng chữ nói:

“Ngũ Gia đời này, hận nhất chính là có kẻ bắt người để uy hiếp ta! Người được lắm! Rất được! Nếu người muốn chết, Ngũ Gia sẽ giúp người toại nguyện!”

Nói, ánh bạc lóe lên, Họa Ảnh ra khỏi vỏ nhanh như chớp, hàn quang trong nháy mắt đó, lóe sáng trước mắt ba người hai nam một nữ kia.

20. Chương 19

Thiên Thánh năm thứ mười, ngày mùng 5 tháng 7, trời mưa.

Ngày mưa...

Sự tình vốn đã lên kế hoạch lại bị gác lại, không biết bao giờ bọn mình mới có thể xuất phát.

Hai ngày nay, Âu Dương đại ca đã dạy bọn mình rất nhiều thứ! Ha ha, Ngọc Đường vẫn còn mê muội với huynh ấy, mặc dù theo lý trí mình biết bọn họ tốt nhất vẫn không nên căng thẳng như vậy, nhưng sao vừa nghĩ tới việc Tiểu Bạch Thử vì mình mà cãi nhau với Âu Dương đại ca, mình liền cảm thấy —— cao hứng không tên vậy nhỉ?

Mình —— có lẽ mình hỏng rồi...

Không thích Ngọc Đường quá gần kề cận với Nguyệt Kiến cô nương, càng không thích Ngọc Đường đem ánh mắt vui vẻ đặt trên người Nguyệt Kiến cô nương —— rốt cuộc là mình sinh bệnh gì?

Kỳ thực Nguyệt Kiến cô nương là người rất tốt a! Ngoại trừ La Sát cô cô, có thể nói đây là lần đầu tiên mình cùng nữ tử ngoài người nhà ở chung gần như vậy, Ngọc Đường thân cận với Nguyệt Kiến cô nương cũng là rất bình thường...

Nhưng vì sao mình vẫn cứ cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái?

Ừm, mình quả nhiên là hỏng thật rồi...

Chẳng ai ngờ Bạch Ngọc Đường sẽ thật sự xuất thủ, nhưng, Bạch Ngọc Đường đã thật sự xuất thủ rồi!

Họa Ảnh trên không trung xẹt qua một ánh hào quang tựa như tia chớp, nhanh như cắt đâm về phía hai nam tử kia, hoàn toàn không để ý đến con tin trong tay nam tử. Âu Dương Xuân thấy thế kinh hãi, nhưng

phương vị của hắc không thuận tiện, kiếm thế của Bạch Ngọc Đường lại vừa nhanh nhẹn vừa chuẩn xác, hắc căn bản không kịp ngăn cản!

“Đừng —— ”

Vừa há mồm hô một tiếng, Âu Dương Xuân còn chưa dứt lời, bên tai liền truyền đến một âm thanh khác —— tiếng kim loại va vào nhau mà hắc không thể quen thuộc hơn.

Đó là Triển Chiêu xuất kiếm chặn lại Họa Ảnh của Bạch Ngọc Đường.

Âu Dương Xuân vừa thở phào nhẹ nhõm, đang định tiến lên giáo huấn cho tiểu hài tử kích động lỗ mãng này một trận, vậy mà cùng lúc Triển Chiêu đỡ lấy kiếm của Bạch Ngọc Đường, tay trái giương lên, một chiếc ám tiễn bay vèo về phía nam tử đang giữ con tin. Đồng thời, kiếm của hai người Chiêu Bạch vốn đang ngăn trở lẫn nhau lại vẽ ra một đường cong quỹ dị, trong nháy mắt một kiếm đã tách ra khỏi bên người nam tử, một kiếm khác thì lại lựa thế nghiêng đi, lấy một góc độ cực kỳ xảo quyệt đâm về phía nam tử giữ con tin.

Thấy thế, nam tử kia hoảng hốt, theo phản xạ buông nữ tử trong tay ra, lấy Thiết Bản Kiều [*] hiểm hiểm tránh thoát một chiêu kiếm ngoan độc của Bạch Ngọc Đường, chỉ là trong lúc né tránh, hắc cảm thấy trong lòng chấn động mạnh, kêu một tiếng “Không ổn!”, khi đứng dậy, trước người đã trống trơn, làm gì còn nữ tử nào?

Đợi đến lúc nhìn lại Bạch Ngọc Đường, nữ tử kia đã đứng bên cạnh họ không mất một sợi tóc, hai người bọn hắc muốn tiếp tục bắt giữ nàng, xem thế nào cũng là không thể.

Những biến cố này xảy ra quá nhanh, đừng nói là hai nam tử kia, ngay cả Âu Dương Xuân nhất thời cũng không thể phản ứng lại.

Mấy chiêu này chính là hiểu ngầm giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Hai người sớm chiều ở chung, hiểu ngầm tất nhiên những người khác không thể nào biết rõ. Cho nên khi Họa Ảnh của Bạch Ngọc Đường vẽ ra trong không trung đường cong ấy, Triển Chiêu liền hiểu ngay ý của hắc, thuận theo phối hợp sử dụng kiếm pháp hai người từng diễn luyện từ lâu, đồng thời lúc Bạch Ngọc Đường buộc người kia không thể không lấy Thiết Bản Kiều để tránh kiếm chiêu, liền kéo nữ tử kia đưa đến bên người Âu Dương Xuân.

Với sự từng trải của Âu Dương Xuân, những việc này hắc chỉ cần nghĩ lại một lúc là sáng tỏ. Đối với hai tiểu hài tử này, hắc không thể không nhìn bằng con mắt khác —— hiểu ngầm phối hợp như vậy, tinh tế nắm bắt thời cơ như vậy, tuy bây giờ nhìn bọn chúng vẫn còn trẻ người non dạ, nhưng nếu có thêm chút thời gian, ai cũng không thể coi thường hai hài tử này được nữa.

Hai nam tử kia thấy mất con tin, cũng biết nếu hai người bọn hắc còn ở lại chỗ này tất nhiên sẽ không chiếm được lợi lộc gì, lập tức không trì hoãn nữa, nhìn nhau một cái, đồng thời gật đầu.

Sau đó, một tên đột nhiên hất văng chiếc bàn trước mặt, chiếc này mang theo nội kinh gào thét bay về phía ba người Âu Dương Xuân. Âu Dương Xuân nhướng mày, không nói hai lời liền bước lên trước một bước, hai tay mượn lực dụng lực, đem chiếc bàn đặt ngay ngắn trở lại mặt đất.

Đáng tiếc, tuy bàn đã bị chặn lại, nhưng hai tên kia đã thừa cơ chạy thoát.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu dù sao cũng thiếu từng trải trên giang hồ, từ lúc bắt đầu đã không lưu ý hai nam tử kia. Lúc này thấy bọn chúng bỏ chạy, theo phản xạ liền định đuổi theo, không ngờ lại bị Âu Dương Xuân kéo lại:

“Hai người các người! Không biết đạo lý cùng khẩu mạc truy (không đuổi giặc cùng đường) sao?! Nếu như đuổi theo, vạn nhất đối phương bày cạm bẫy gì, chỉ bằng hai người các người cũng chẳng đủ nhét kẽ răng cho người ta!”

Triển Chiêu nghe vậy cũng sững sốt một chút, lúc này liền hiểu rõ ý tứ của Âu Dương Xuân, cảm kích quay đầu hướng Âu Dương Xuân nở nụ cười. Bạch Ngọc Đường tuy cũng rõ ràng, nhưng lại rất xem thường lườm một cái, nói:

“Đại thúc, người nói nhiều quá đấy!”

Đại... Đại thúc?!

Âu Dương Xuân trợn to hai mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, chỉ thiếu duỗi tay chỉ vào chóp mũi của chính mình.

“Tiểu tử, ngươi là nói —— ta?!”

“Ngoài ngươi ra thì còn ai?! Ba người chúng ta nhìn qua nhìn lại, cũng chỉ có ngươi xứng với danh xưng này đi!”

Bạch Ngọc Đường đưa tay vuốt y phục bị Âu Dương Xuân kéo đến nhăn nhúm, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên nói. Trải qua chuyện như vậy, tuy rằng hắn đã tiêu khí rất nhiều, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ dễ dàng tha thứ cho Âu Dương Xuân như vậy.

“...” Âu Dương Xuân há miệng chung quy không nói ra lời, trong lòng đối với tính tình của thiếu niên này cũng coi như là đã biết sơ sơ —— biến hóa như mưa như gió đến vậy, e là cũng chỉ có lam y tiểu tử tốt tính kia hiểu rõ. Còn hắn thì xin được miễn thứ cho kẻ bất tài.

Ba người đang nói chuyện, bỗng nhiên nữ tử được họ cứu lúc trước “Ừm” một tiếng, lão đảo đưa tay vịn vào cạnh bàn. Không ngờ trọng tâm bất ổn, chiếc bàn kia trượt sang một bên, nữ tử không kịp thu thế, dĩ nhiên ngã nhào theo chiếc bàn!

“Cẩn thận!!”

Thấy thế, Triển Chiêu lập tức nhào lên trước, đỡ lấy nữ tử kia, kéo vào lòng mình. Nhưng nữ tử kia không hề đứng ngay dậy, mà mông lung đưa mắt nhìn y, dĩ nhiên liền như vậy hôn mê bất tỉnh![*] Thiết Bản Kiêu: tuyệt chiêu cứu mệnh né tránh ám khí của đối phương bằng cách ngã người ra sau ngửa mặt lên trời, còn hai chân vẫn bám chặt mặt đất.

21. Chương 20

Thiên Thánh năm thứ mười, ngày mùng 5 tháng 7, trời mưa.

Kho báu? Hừ! Chỉ có đồ ngốc mới tin!

Lão già trên núi cũng từng nói, trên giang hồ căn bản không có nhiều kho báu như vậy, kẻ nào tin vào cái gì mà bản đồ kho báu đều là kẻ ngốc. Chỉ là một tấm da dê rách nát thôi, thế mà lại khiến nhiều kẻ đến tranh cướp như vậy, thật là nực cười!

Có điều, Nguyệt Kiến cô nương này cũng thật là đáng thương a! Chỉ vì loại đồn đại khó hiểu này mà bị làm cho nhà tan cửa nát.

Nhưng cứ cho là đáng thương, Mèo con cũng quá đáng! Lúc ở trên núi rõ ràng là rất hiểu nhau mà! Sao đến khi xuống núi, y lại cứ gây sự với mình chứ?

Đầu tiên là cái gã Âu Dương Xuân kia! Coi như Mèo con tha thứ cho gã, mình cũng thừa nhận gã không phải là dạng vừa, nhưng Mèo con cũng không cần gã nói gì là nghe nấy như vậy chứ!

Sau đó còn có Nguyệt Kiến...

Tức chết mình rồi!

Hừ, không phải y đối với nàng rất tốt sao? Vậy mình càng đối với nàng tốt hơn! Để Nguyệt Kiến cô nương gần mình hơn, nàng sẽ không có thời gian thân cận Mèo con!

Mèo con là người của mình, trước đây là vậy, hiện tại là vậy, tương lai cũng sẽ như vậy, ai cũng đừng hòng cướp đi!

Khách điểm Phúc Mãn nhờ chuyện này, hỗn loạn cũng được dẹp yên. Âu Dương Xuân tính tình khiêm tốn, sau khi biết được nguyên nhân Bạch Ngọc Đường gây khó dễ với mình, liền lập tức áy náy xin lỗi Triển Chiêu. Mà Bạch Ngọc Đường cũng sòng phẳng nở nụ cười quên hết thù oán với Âu Dương Xuân.

Nguyên nhân hai bên xung đột với nhau vốn là do Bạch Ngọc Đường hung hăng càn quấy khiến Âu Dương Xuân không ưa. Nhưng thứ nhất Bạch Ngọc Đường cũng chưa phá hoại cái gì hay gây thương tích cho ai, thứ hai Bạch Ngọc Đường cũng vô cùng thẳng thắn bồi thường cho ông chủ khách điểm —— hần và Triển Chiêu cùng ở chung một gian phòng nhưng lại trả tiền thuê hai gian, việc này làm cho ông chủ khách điểm cười đến không ngậm mồm vào được. Loại người như ông ta quan tâm nhất chỉ có tiền tài, hiện tại bạc gấp đôi tới tay, đối với việc Bạch Ngọc Đường cố tình gây sự lúc trước, ông chủ này không chỉ không tức giận, trái lại cực kì hài lòng, thậm chí còn liên tục cảm ơn Bạch Ngọc Đường.

Âu Dương Xuân vốn là hiệp khách giang hồ, bụng dạ những người làm ăn này hần cũng rõ ràng, lúc này thấy hành vi của Bạch Ngọc Đường, ngược lại cũng âm thầm tán thưởng thiếu niên này hiểu cách làm người. Thêm vào sự kiện vừa trải qua, đối với thiếu niên cũng có nhiều hảo cảm, điểm bất mãn lúc trước liền không biết đã chạy đi đâu.

Sau khi ba người cứu được nữ tử bị uy hiếp lúc trước, nữ tử đó vẫn hôn mê bất tỉnh. Âu Dương Xuân vốn không có chuyện gì, hơn nữa lại quan tâm tới nữ tử này, bèn lưu lại cùng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu luận bàn võ công, thuận tiện chờ nữ tử kia tỉnh lại.

Qua mấy lần luận bàn, Âu Dương Xuân không khỏi hết sức kinh ngạc, theo cái nhìn của hần. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc này tuy còn trẻ tuổi, thể nhưng trình độ võ công đã cao cường hơn phần lớn những người cùng tuổi trên giang hồ. Mặc dù bây giờ võ công của hai thiếu niên này đều kém hần một chút, nhưng chỉ cần qua một thời gian nữa, nhất định sẽ tỏa sáng trên giang hồ.

Triển Chiêu chung quy vẫn luôn suy nghĩ cho người khác, cùng hai người luận bàn một hồi, thực sự là có chút quan tâm tới nữ tử vừa cứu kia, liền cáo từ đến xem tình hình nàng ta thế nào.

Triển Chiêu vừa đi, Bạch Ngọc Đường lập tức đứng ngồi không yên, vừa rồi còn chơi đùa luận bàn rất vui vẻ bây giờ lại cảm thấy thật vô vị tẻ nhạt, hần nhần lại nhần, cuối cùng vẫn là nhần không được đứng dậy, vội vã nói một tiếng với Âu Dương Xuân: “Ta cũng đi xem xem!” Liền lòng như lửa đốt chạy lên gian phòng trên lầu của nữ tử kia.

Lúc Bạch Ngọc Đường bước vào gian phòng của nữ tử, vừa vặn nhìn thấy Triển Chiêu đang cầm một chiếc khăn lụa ướt thấm mồ hôi cho nữ tử kia. Lập tức hần chỉ thấy trong lòng vô cùng không thoải mái, không chút nghĩ ngợi gì tiến lên, kéo Triển Chiêu qua, tùy hứng chất vấn:

“Ngũ Gia còn nói người chạy lên đây làm gì, hóa ra là ở chỗ này chăm sóc cho cô nương người ta! Triển Chiêu, người được lắm! Không phải... Không phải người đã sớm coi trọng nàng, cho nên mới quan tâm tới người ta như vậy!”

“Xuyt!” Triển Chiêu liếc mắt nhìn nữ tử nằm trên giường, không nhìn được tròng Bạch Ngọc Đường một chút, “Người nhỏ giọng một chút có được không?! Chuột chết, đang yên đang lành người nổi điên làm gì? Đánh thức người ta thì làm sao bây giờ?!”

“Người lưu ý nàng đến vậy sao?!” Bạch Ngọc Đường hỏi ghen tuông ngập trời.

“Vị cô nương này hơi sốt, ta chỉ thay nàng lau một chút mồ hôi, giúp nàng hạ nhiệt mà thôi.” Triển Chiêu giải thích, xuất phát từ nội tâm cũng không hy vọng Bạch Ngọc Đường có hiểu lầm gì đó.

Nhưng lời này đến tai Bạch Ngọc Đường, lại càng khiến cho lòng hần thấy khó chịu, ngữ khí nói chuyện vẫn rất hung hăng: “Mèo thối! Người ta sốt người đúng là thấy rõ a! Lo lắng cho nàng đến vậy, còn nói không chú ý đến người ta!”

“Nàng là nữ nhân mà! Tất nhiên là phải quan tâm.” Triển Chiêu cũng không ý thức được việc mình làm có gì không đúng, lúc trước sư phụ Tĩnh Phong từng nói với y, nếu gặp nữ tử trên giang hồ, liền tận lực săn sóc một ít, bởi vì nữ nhân không thể so với nam nhân, rất nhiều lúc yếu đuối.

Đáng tiếc, con chuột trắng nào đó lại không cho là như vậy. Lời Triển Chiêu lọt vào tai hần lại bị hần kiên quyết lý giải là Triển Chiêu nhìn nữ tử kia với con mắt khác. Vì vậy càng khiến cho lòng hần khó chịu ——

mèo thối! Sao không thấy người quan tâm tới Ngũ gia như vậy! Thì ra trong lòng người, ta trước giờ cùng người sớm chiều làm bạn, lại chẳng bằng một nữ nhân bèo nước gặp nhau hay sao?!

Thầm nghĩ, Bạch Ngọc Đường càng lúc càng trở nên cực đoan, hung tợn hỏi:

“Nói như vậy, người nhất định phải quan tâm nàng có đúng không?”

“Phải.” Triển Chiêu theo lý thường trả lời.

Nghe vậy, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, hay cho người con mèo thối hồ đồ, quả thật là coi trọng người ta a! Nhất thời, ghen tuông không lý do ùn ùn kéo đến che ngợp bầu trời, hấn siết chặt lấy Triển Chiêu, tiến đến gần, gắt gao nhìn thẳng vào mắt y, tựa hồ muốn nhìn rõ trong lòng Triển Chiêu đến tột cùng đang nghĩ cái gì. Hoàn toàn không chú ý tới, mặt hai người bọn họ lúc này gần nhau đến mức nào.

Nhưng Triển Chiêu lại chú ý. Khí tức của Bạch Ngọc Đường phả vào mặt y, khiến cho y chỉ cảm thấy sau gáy một trận tê dại không lý do, ánh mắt theo đó cũng vô ý lóe lên một cái.

Bộ dáng này của bọn họ, khiến cho y không lý do —— hoảng hốt, nhưng lại phảng phất như đang chờ mong cái gì...

Đôi mắt không tự chủ được có chút mông lung.

Bạch Ngọc Đường ban đầu vẫn là đầy bụng tức giận, thế nhưng, dần dần, cảm thụ được hô hấp của Triển Chiêu, nhìn cặp mắt có chút mông lung kia, trong đầu hần dần dần trở nên hỗn loạn, tựa như có thứ gì đó tràn ngập trong lòng muốn trào ra.

Lông mi của Mèo con gần ngay trước mắt, gần tới mức hầu như hần có thể đếm được từng sợi từng sợi một, ánh mắt hần không thành thật, chậm rãi lướt qua đôi mắt như ngọc, sống mũi cao cao, sau đó nhẹ nhàng dừng lại trên đôi môi y.

Đôi môi trơn bóng nhẹ nhàng hé ra, khe khẽ run lên, như một lời mời gọi không tên —— trong đầu hần bỗng nhiên xẹt qua hình ảnh buổi sáng bốn năm trước, thứ rượu thuần khiết thơm ngon kia, tư vị mềm mại ấm áp kia, bao trùm lên đôi môi hần.

Hai mắt không khỏi trở nên nóng rực.

Muốn... hôn y...

Ném lại mùi vị khi đó...

Cặp mắt nóng rực kia khiến cho Triển Chiêu cảm thấy hoảng hốt, nhưng không biết vì sao, y lại không hề muốn lẩn tránh, chỉ là ngây ngẩn đứng đó, cảm giác bàn tay Bạch Ngọc Đường mơ hồ xoa gò má y, rồi lướt tới đôi môi y, nhẹ nhàng xoa xoa, tựa như đang xoa thứ gì đó vô cùng trân quý. Thế rồi, mặt càng lúc càng gần hơn...

“Ư ưm...”

Bỗng nhiên một tiếng rên rỉ uyển chuyển vang lên, hai người như bị sét đánh, đột nhiên tỉnh táo lại. Triển Chiêu đẩy Bạch Ngọc Đường ra, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thì ra nữ tử trên giường đã tỉnh lại, đang từ từ mở mắt ra.

22. Chương 21

Thiên Thánh năm thứ mười, ngày mùng 6 tháng 7, trời vẫn mưa.

Đạp cỏ mà đi

Đêm trăng dằng dặc, nỗi buồn đầy vơi, nhớ ai tỉnh mộng. Nhìn trăng sớm trăng cười si ngốc, say rượu cười khổ nào ai hay!

Trường ước thái sơn, niên thiếu vô ưu, hỏi người sao chịu nỗi sầu khổ? Gió tây thấm đẫm tình sầu, gần tới Thất Tịch lại nhiều gió mưa.

...

Bỗng nhiên không biết từ đâu lại có nhiều cảm khái đến vậy?

Ngọc Đường, nếu như ngươi biết, chỉ e là sẽ cười nhạo ta.

Biết rõ ngươi không phải thật tâm, nhưng ta... nhưng ta...

Không biết có phải là ta suy nghĩ nhiều quá rồi hay không, Ngọc Đường, ta luôn cảm thấy, vị Nguyệt Kiến cô nương... vị Nguyệt Kiến cô nương kia... có lẽ...

Lời này nếu như mình nói ra, chỉ sợ con chuột kia sẽ phát hỏa tại chỗ mất!

Có điều, Âu Dương đại ca đúng là hiểu biết rất nhiều, huynh ấy đã dạy mình rất nhiều thứ. Con chuột cũng gắng sức tiếp thu! Những kinh nghiệm giang hồ này chính là khiếm khuyết của bọn mình.

Mà con chuột kia, nguyên bản cùng Âu Dương đại ca xung khắc nhất là hấn, bây giờ trò chuyện với nhau vui vẻ nhất cũng là hấn —— ha ha, đây chính là tính cách của hấn a! Dám yêu dám hận, yêu ghét rõ ràng, không giống mình...

A! Con chuột về rồi, viết đến đây thôi vậy!

Nữ tử kia sau khi tỉnh lại, mới đầu là một mặt mờ mịt, sau đó vội vàng ngồi dậy, cảm tạ ơn cứu mạng của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường đầy mặt ảo não “Ủ” một tiếng, Triển Chiêu lại lấy cớ muốn đi tìm Âu Dương Xuân đến, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Triển Chiêu rời đi, Bạch Ngọc Đường đưa tay lau mặt một cái, trong lòng có chút trống rỗng, cũng không biết là cao hứng hay là thất vọng —— hấn không biết nếu như vừa nãy mình thật sự... hôn Triển Chiêu, kết quả chờ đợi hấn sẽ là như thế nào.

Cúi đầu ngơ ngác nhìn đầu ngón tay, trên đó phẳng phất còn lưu lại xúc cảm ôn hòa lúc trước...

...

Không lâu sau, Triển Chiêu mang theo Âu Dương Xuân quay lại, bốn người đều tụ tập cùng một chỗ, tự nhiên do kinh nghiệm giang hồ tương đối phong phú Âu Dương Xuân đi vào an ủi nữ tử kia, mà Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, sau khi nhìn nhau một chút, đều cho rằng chuyện vừa nãy chỉ là ngoài ý muốn, cũng không ai nhắc đến nữa.

Bọn họ đều là người tâm tư tế nhị, nhưng, cũng chính vì phần tâm tư tế nhị này, khiến cho bọn họ suy nghĩ quá nhiều.

Bọn họ không muốn làm rách lớp giấy dán cửa sổ này, bởi vì chẳng ai dám bảo đảm, bọn họ còn có thể đơn thuần là Mèo con cùng Chuột nhỏ như ban đầu nữa hay không.

Đôi khi, tình nguyện hồ đồ...

Nghe nữ tử kia kể lại, bọn họ mới biết, nữ tử này tên là Tông Nguyệt Kiến, là tiểu thư một gia đình giàu có ở phụ cận. Vốn gia đình nàng ta rất hạnh phúc mỹ mãn, phụ từ tử hiếu, có già có trẻ. Nào ai biết, ba ngày trước tai bay vạ gió lại bất ngờ ập xuống, cả nhà nàng bỗng nhiên bị người ta tập kích, toàn gia chết thảm.

Người đến chỉ hỏi một câu:

“Kho báu ở đâu?!”

Gia đình nàng căn bản không biết đến kho báu nào. Bởi vậy, đám người kia vì giết gà dọa khỉ, bèn giết chết từng người một. Cuối cùng nàng thực sự không nhìn nổi, liền nói dối là biết nơi giấu kho báu, để chúng buông tha cho người nhà nàng.

Đám người kia nghe nàng nói, tất cả đều bán tín bán nghi. Nàng giả vờ trấn định nói ra một vị trí bí ẩn, nhưng nói chỗ kia chỉ có một mình nàng đến được, bọn chúng tin ngay. Đáng tiếc thay, hành động tiếp theo của bọn chúng lại khiến nàng đỏ mắt ngay tại chỗ ——

Chúng dĩ nhiên ở ngay trước mặt nàng, giết sạch tất cả những người còn lại!

Khi Tông Nguyệt Kiến nhắc đến chuyện lúc đó, gương mặt vẫn không kìm nén được phần hận cùng hoảng sợ. Hai tay nàng ôm lấy vai, thân thể cũng run lên nhẹ nhẹ.

Triển Chiêu thấy vậy có chút không đành lòng, bọn họ hỏi dò như vậy, có phải là đang bức bách nữ tử này để lộ ra vết sẹo của chính mình?

Trong lòng nghĩ như vậy, y cũng không nhịn được đưa tay ra, vỗ vỗ vai Tông Nguyệt Kiến an ủi. Thiếu niên lúc này dù sao cũng chưa va chạm nhiều, đối với mấy chuyện “Nam nữ thụ thụ bất thân” vốn không hiểu rõ lắm, hơn nữa sự phụ y cũng là người không tuân thủ thể tục lễ pháp, bởi vậy hành động này khiến y yên tâm thoải mái, cũng không cảm thấy có gì không thích hợp.

Nhưng gần như là ngay lập tức, tay y liền bị con chuột trắng nào đó không khách khí gạt ra, sau đó con chuột chen người vào giữa Triển Chiêu và Tông Nguyệt Kiến, cũng không thèm nhìn Triển Chiêu một chút, chỉ là dùng cặp mắt đào hoa mê người kia cười tít nhìn Tông Nguyệt Kiến.

Cho dù là ai cũng nhận ra, con chuột trắng này đang ghen, chỉ có điều là ăn giám của ai, thì rất đáng để nghiên cứu...

Những gì Nguyệt Kiến trải qua khiến ba người đều rất đồng cảm. Bọn họ luân phiên an ủi Nguyệt Kiến, nhưng chung quy cũng không biết nên nói gì. Tông Nguyệt Kiến sầu nào một lúc, bỗng đứng tựa như quyết tâm làm điều gì đó, liền quỳ xuống trước mặt ba người.

“Ba vị, tiểu nữ tử biết, các vị đều không phải người bình thường.” Nàng ngẩng đầu lên, cố nén nước mắt đầm đìa đáng yêu nhìn bọn họ, “Ba vị võ nghệ cao cường, lại là hiệp khách nhiệt tâm hiếm thấy. Tiểu nữ tử muốn thỉnh cầu ba vị một chuyện.”

Ba người không ngờ Tông Nguyệt Kiến lại làm hành động này, đều sững sờ một chút. Thế rồi, vẫn là trưởng giả Âu Dương Xuân tiến đến nâng nàng dậy:

“Cô nương chớ vội, tội gì hành đại lễ thế này? Cô nương muốn làm gì, cứ nói thẳng. Nếu Âu Dương Xuân có thể làm được, nhất định sẽ giúp cô.”

“Đúng vậy a! Người như thế này... cũng quá khách khí!” Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh không tự tại lắm đáp một câu.

“Cô nương rốt cuộc là có chuyện gì?”

Triển Chiêu trực tiếp mở miệng đặt câu hỏi.

“Đa tạ Âu Dương đại hiệp. Đa tạ hai vị tiểu huynh đệ!” Tông Nguyệt Kiến cảm kích nói, đồng thời cũng đứng dậy theo Âu Dương Xuân. Nàng do dự mãi, mới cởi xuống một khối ngọc giác xanh biếc từ trên cổ mình. Cục kỳ thận trọng đưa đến trước mặt ba người:

“Thực không dám giấu giếm, khối ngọc giác này là bảo vật gia truyền của tiểu nữ tử, năm đó khi gia phụ giao phó cho tiểu nữ tử từng nói, trong này ẩn chứa một bí mật động trời, dặn tiểu nữ tử trừ phi cần thiết, tuyệt đối không thể đem nó nói với bất cứ ai.

Chỉ là hiện tại, gia phụ gia mẫu đều qua đời dưới tay tặc nhân, tiểu nữ tử chỉ còn một mình, muốn sinh tồn ở cõi đời này đã không dễ dàng, chớ nói chi là tìm tới kẻ thù báo thù rửa hận —— chỉ cần những người kia tìm tới tiểu nữ tử lần nữa, như vậy, tiểu nữ tử tất nhiên sẽ rất thảm, đến lúc đó đừng nói là báo thù, coi như là tính mạng bản thân, cũng rất khó bảo toàn toàn.

Ba vị đều là hiệp khách, nhưng mỗi người cũng đều có chuyện cần làm, tiểu nữ tử không thể vĩnh viễn nhờ ba vị bảo bọc. Vì vậy. Tiểu nữ tử cả gan, muốn thỉnh cầu ba vị trợ giúp tiểu nữ tử làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ hỏi.

Tông Nguyệt Kiến cắn cắn môi dưới, chậm chậm mà kiên định nói rằng:

“Tiểu nữ tử muốn thỉnh cầu ba vị đưa tiểu nữ tử đến một nơi! Nơi này có thể giúp tiểu nữ tử tìm cách báo thù và tự vệ.”

Nghe vậy, ba người nhìn nhau một lúc, vẫn do Âu Dương Xuân mở miệng hỏi:

“Tông cô nương đây là muốn đi đâu?”

“Vũ Di Sơn.”

Lúc nói ra ba chữ này, ba người đều nhìn thấy, trong mắt Tông Nguyệt Kiến loé ra một chút ánh sáng kiên định.

Vào thời khắc ấy, Triển Chiêu nhìn Tông Nguyệt Kiến, đột nhiên rung mình một cái.

Trong lòng bỗng dấy lên một loại cảm giác bất ổn. Y hơi nhíu lông mày, không thể nói rõ vì sao bỗng nhiên mình lại cảm thấy khiếp đảm. Y quay đầu, muốn nhìn Bạch Ngọc Đường một chút xem có suy nghĩ giống mình hay không. Ai ngờ ánh mắt vừa rơi vào thân thể người nọ, y liền nghe thấy một câu nói của con chuột trắng bay tới tai:

“Bảo vệ Nguyệt Kiến cô nương, ta cùng Mèo thối đúng là không đáng kể. Đây! Âu Dương đại thúc, người có đi hay không?!”

Khóe môi Tiểu Bạch Thử mang theo ý cười, trầm nghĩ, nếu bọn họ hộ tống Tông Nguyệt Kiến đến Vũ Di Sơn, qua lại sợ là ít nhất cũng phải mất nửa tháng một tháng, đây không phải đại biểu thời gian hãn cùng Triển Chiêu chung đụng lại kéo dài thêm một chút sao? Dọc đường lại là hảo sơn hảo thủy hảo phong cảnh, có sao không làm?

Triển Chiêu lại không hay biết ý nghĩ của Bạch Ngọc Đường, chỉ là khi nghe thấy hãn đáp ứng muốn hộ tống Tông Nguyệt Kiến, trong lòng một trận rầu rĩ, không tự chủ được liền cúi đầu, trong lòng tràn đầy tâm tình khổ sở.

Ngọc Đường, người... chẳng lẽ thật sự...

23. Chương 22

Cảnh Hữu năm thứ hai, ngày mùng 7 tháng 7, trời râm.

Lại một Thất Tịch nữa đến.

Tiếc là, Mèo con đã...

Năm đó bọn mình vẫn có thể vui vẻ mặc sức uống rượu, vì không biết tương lai không biết ngày mai. Nhưng bây giờ, ngày vui lại đến, chỉ tiếc, nhân diện đã khác...

Hãm Không đảo, chung quy cũng không phải núi Võ Đang.

Mèo con, người ở “bên đó” có tốt không?

Với tính tình của người, nhất định đã bắt đầu cuộc sống mới rồi! Dù sao người cũng đã...

Đã hiếm khi nhớ lại những sinh hoạt vụn vặt, không còn những tháng ngày bên mèo, xem ra đúng là vô cùng khổ sở! Hừ! Mèo thối! Cứ như vậy mà bỏ lại một mình ta...

Nếu như thời gian có thể quay lại, ta nhất định phải gõ bẻ đầu người, xem bên trong đó chứa những cái gì!

Nếu như không có ngày đó, ta sợ là đã chẳng thể cầm bút được nữa! Dù sao năm đó, cũng vào thời gian này, chúng ta từng bước từng bước chia lìa nhau...

Mèo con, vết tích này, chỉ vì người mà lưu.

Đáp ứng phải giúp Tông Nguyệt Kiến đến Vũ Di Sơn, ba người Bạch Ngọc Đường cũng không trì hoãn nữa, quay đầu lại thu thập hành lý, dự định ở khách điểm này thêm một ngày, sáng sớm ngày thứ hai sẽ lên đường.

Vậy mà trời bất ngờ nổi gió mưa, mấy ngày này vốn dĩ trời vẫn rất trong, nhưng nửa đêm lại mưa như trút nước. Ngày thứ hai tuy mưa đã bớt nặng hạt, nhưng vẫn bất lợi cho việc xuất hành. Bốn người hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục ở lại tiểu trấn này đợi mưa tạnh.

Có điều, chỉ cần là nơi có Bạch Ngọc Đường, thì nhất định sẽ không cô quạnh.

“Mèo thối người đứng lại đó cho ta!”

Từ rất xa, Triển Chiêu đã nghe thấy tiếng la của Bạch Ngọc Đường, mi tâm y liền nháy một cái không thể nhận ra, quay sang Tông Nguyệt Kiến bên cạnh nở nụ cười an ủi, mới xoay người lại, trừng mắt về phía người nào đó trước mặt mọi người lại ồn ào lớn tiếng như vậy:

“Con chuột, có chuyện gì?”

Lại gọi hần là con chuột! Bạch Ngọc Đường ba chân bốn cẳng chạy tới bên cạnh hai người, đầy mặt đề phòng nhìn Tông Nguyệt Kiến: “Các người định đi đâu?”

“Đi ra cửa, tất nhiên là muốn ra ngoài!” Triển Chiêu không khách khí trừng Bạch Ngọc Đường một chút, con chuột ngu ngốc, loại chuyện rõ ràng này còn phải hỏi sao?

“Hai người các người?!” Khẩu khí của Bạch Ngọc Đường nghe có chút nóng giận.

“Không sai!” Triển Chiêu đương nhiên đáp lại, “Nguyệt Kiến cô nương cần mua vài món đồ, ta thấy Âu Dương đại ca bận rộn không có thời gian, người thì có vẻ không muốn đi, tất nhiên là ta bồi Nguyệt Kiến cô nương rồi!”

“Cái gì gọi là ta có vẻ không muốn đi?!” Bạch Ngọc Đường bắt y bắt nạo truy vấn, lại thêm một câu trong lòng: Ai biết Mèo thối nhà người có phải là coi trọng cô nương người ta!

“Là ta kêu Triển tiểu đệ giúp.” Lo lắng hai người làm căng, Tông Nguyệt Kiến vội vàng giải thích, “Bạch tiểu đệ lúc đó đang bận, bận phẩm tử, Nguyệt Kiến không muốn quấy rầy, nên mới —— “

Nhưng nàng còn chưa nói được nửa câu, đã thấy Bạch Ngọc Đường lại gần kéo Triển Chiêu từ bên cạnh nàng ra, còn mình thì chiếm lấy vị trí vừa nãy của Triển Chiêu, đưa tay kéo Tông Nguyệt Kiến, cười nói:

“Phẩm tử không phải lúc nào cũng có thể phẩm sao! Ngủ gia lại không vội, nếu Nguyệt Kiến cô nương muốn ra ngoài, ngược lại ta lại vừa vặn nhàn rồi, vậy đảm nhiệm hộ hoa sứ giả một chút đi!

Nói xong quay đầu lại liếc mắt nhìn Triển Chiêu thị uy, nhướng nhướng mày khiêu khích, khiến cho Triển Chiêu bỗng dưng liên tưởng đến một con chuột trộm được mỡ, nháy mắt thị uy với kẻ địch...

Chỉ là, ánh mắt rơi xuống bàn tay Bạch Ngọc Đường và Tông Nguyệt Kiến đang nắm lấy nhau, hơi lóe lên một cái.

Quả nhiên, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Có điều, y không nhiều lời, trái lại ngẩng đầu cười với Bạch Ngọc Đường nói:

“Nếu người muốn đi, vậy ta ở lại được rồi! Vừa vặn ta còn có mấy vấn đề võ học muốn thỉnh giáo Âu Dương đại ca. Giờ vắng con chuột trắng ồn ào nhà người, quả thực ta rất vui vì được thanh tĩnh!”

Nói xong, không để ý tới người nào đó tức giận trợn trừng hai mắt lên, Triển Chiêu mỉm cười quay về Tông Nguyệt Kiến, áy náy nói:

“Nguyệt Kiến cô nương, có Bạch huynh bồi tiếp cô nương, Triển Chiêu cũng yên lòng, xin thứ cho Triển Chiêu còn có chuyện muốn làm, liền không quấy rầy nữa!”

“Nên là Nguyệt Kiến nói cảm tạ mới phải.” Tông Nguyệt Kiến dịu dàng nở nụ cười, “Triển tiểu đệ xin cứ tự nhiên.”

“Xin mời.”

Nói xong, Triển Chiêu quả nhiên xoay người rời đi, khiến cho Bạch Ngọc Đường sững sốt hồi lâu. Không nghĩ tới Triển Chiêu sẽ bỗng nhiên ra tay với hắc kiều này, tức giận đến mức hàm răng một trận ngứa, hận không thể nhào lên tìm con mèo thối kia đánh nhau một trận trước rồi nói tiếp!

Chỉ có điều, ở trước mặt Tông Nguyệt Kiến, hắn còn muốn giữ lại một chút phong độ, cũng cố gắng giả bộ không thèm để ý, bồi tiếp Nguyệt Kiến mở ô đi đến chợ trong trấn.

Bọn họ không nhận ra sự chú ý vẫn đặt ở trên người đối phương, ánh mắt Tông Nguyệt Kiến vẫn luôn di chuyển trên người bọn họ, mang theo một loại vẻ cân nhắc.

...

Trận mưa này kéo dài liên tiếp hai ngày, mãi đến tận ngày thứ ba, cũng chính là ngày mùng 7 tháng 7, mới hoàn toàn trời quang mây tạnh. Mất thấy trời mưa đã hai ngày nay, lo lắng trên mặt Tông Nguyệt Kiến càng lúc càng nặng. Ba người cũng không muốn tiếp tục trì hoãn, cho dù đường vẫn chưa tốt để có thể đi, sau khi ăn sáng xong bọn họ vẫn đi hỏi đường, rồi khởi hành đến Vũ Di Sơn.

Ba người Âu Dương Xuân vốn là mỗi người một ngựa, chỉ thiếu ngựa cho Tông Nguyệt Kiến mà thôi. Có điều Nguyệt Kiến đã sớm nghĩ đến việc này, sở dĩ hôm qua nàng muốn đi ra ngoài, chính là vì mua một ít nhu phẩm cần thiết, ngựa chính là một trong số đó. Vì vậy bốn người cũng không làm lỡ quá nhiều thời gian, rất nhanh đã bắt đầu lộ trình.

Dọc đường đi cũng có thể nói là bình an, bốn người cũng không gặp phải đại sự gì, mỗi ngày đánh lộn, cười nói luận bàn ngược lại cũng không cảm thấy cô quạnh. Âu Dương Xuân cùng hai người Chiêu Bạch gọi nhau huynh đệ, càng đem chuyện mình biết dốc túi ra dạy dỗ, giúp hai người Chiêu Bạch được lợi không nhỏ.

Chỉ là, Võ Đang cùng Vũ Di Sơn cách nhau cũng không gần, dọc đường phải đi qua phủ Giang Lăng, Ngạc châu, Hồng châu mới có thể đến đích. Giữa đường còn phải vượt qua Trường Giang, thêm vào tính tình Bạch Ngọc Đường ham chơi lại cố ý lựa chọn con đường qua hồ Động Đình, một đường này đối với bọn họ mà nói, quả thật là giống đi du ngoạn nhiều hơn.

Cái này cũng là tư tâm của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu tuy hiểu rõ, âm thầm trách hắn mấy lần làm lỡ sự, nhưng đều bị hoa ngôn xảo ngữ của con chuột trắng làm mềm lòng, hơn nữa Triển Chiêu cũng tính tình trẻ con, nghĩ thầm chỉ cần bọn họ hộ tống Tông Nguyệt Kiến đến nơi chu toàn, đi chậm chút cũng không có gì quá đáng, cũng không lưu ý nữa.

Điều duy nhất khiến y lưu ý, chính là con chuột trắng cứ giống như tranh giành với y, lúc nào y cùng Tông Nguyệt Kiến nói chuyện cũng chêm vào một câu, cứ phải kéo sự chú ý của Nguyệt Kiến từ trên người y sang hắn mới thoả mãn. Điều này khiến cho Triển Chiêu dở khóc dở cười, cũng không khỏi bắt đầu hoài nghi, con chuột trắng rốt cuộc là muốn chọc cho y tức, hay là thật sự thích Tông Nguyệt Kiến.

Mỗi khi nghĩ đến đây, tâm tình y bỗng trở nên hơi khó chịu, phong cảnh mới mẻ dọc đường cũng không hấp dẫn được sự chú ý của y. Đáng tiếc, Bạch Ngọc Đường vẫn không phát hiện Triển Chiêu không ổn —— hay là phát hiện ra, chỉ có điều cố ý không nói thôi. Mà Âu Dương Xuân chỉ nghĩ bọn họ tiểu hài tử giận dỗi, cũng không lưu tâm.

Nhưng, đường dài chung quy vẫn có kết thúc, không lâu, một nhóm bọn họ cuối cùng cũng đến chân núi Vũ Di. Nhìn Vũ Di Sơn trùng trùng điệp điệp, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên có một loại ý nghĩ ngưỡng thiên trường khiếu (ngửa mặt lên trời kêu một tiếng dài) —— cuối cùng cũng được giải thoát rồi!

Đúng, cuối cùng cũng được giải thoát rồi.

Tông Nguyệt Kiến nhìn rằng núi quen thuộc trước mắt, không nói một lời.

24. Chương 23

Thiên Thánh năm thứ mười, ngày mùng 7 tháng 7, trời trong.

Cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng lớn...

Mình không nói được vì sao, hôm nay khi nhìn lại cuốn nhật ký này, lại đột nhiên cảm thấy thật xa lạ, giống như sau này mình sẽ không còn được trông thấy nó nữa...

Thật vất vả mới tới được Vũ Di Sơn, Âu Dương đại ca nói là muốn mọi người nghỉ ngơi một chút, cho nên bọn mình cũng không vội lên núi, chỉ tìm một khách điểm dưới chân núi tạm thời nghỉ chân, đợi đến sáng mai lại lên đường.

Vừa vặn, đi đường mấy ngày liền, mình cũng có chút buồn ngủ...

Tay... vì sao lại run thế này... Hình như từ lúc nhìn thấy Vũ Di Sơn, tay cứ có chút run, giống như ở đó đang có thứ gì chờ bọn mình — không được! Mình muốn đi gặp Ngọc Đường! Mình... mình...

(một nét mực lớn nguệch ngoạc ở cuối phần nhật ký ngày hôm nay, cũng chính là phần cuối cùng của quyển nhật ký này, từ đó về sau, không còn ai viết thêm một nét bút nào lên quyển nhật ký này nữa, giống như tất cả đều chấm dứt theo nét mực kia...)

Đến chân núi Vũ Sơn, Âu Dương Xuân thấy trên mặt mọi người đều có ít nhiều vẻ mệt mỏi, bèn đề nghị trước tiên tìm một khách điểm nghỉ lại, chỉnh đốn một phen, sáng hôm sau tinh thần sung mãn thì mới lên núi tiếp.

Đối với việc này, mọi người đều không có ý kiến gì. Ngay cả Tông Nguyệt Kiến vẫn nóng lòng đến Vũ Di Sơn cũng không có bất kỳ lý do gì không đồng ý, xem ra có lẽ bởi vì đã đến nơi mà năng cũng thả lỏng tâm tình, thế nhưng sự thật như thế nào, e rằng chỉ có bản thân nàng mới biết được.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Triển Chiêu lấy cớ có chuyện về phòng trước, mà Bạch Ngọc Đường vốn cũng muốn về phòng, nhưng lại bị Âu Dương Xuân lôi đi uống rượu — hai người này đều là thiên tài uống rượu, về mặt này Triển Chiêu thua kém hơn một chút, đó cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Âu Dương Xuân cùng Bạch Ngọc Đường lại có thể “hóa địch thành bạn” nhanh như vậy...

Rượu là do Tông Nguyệt Kiến mang từ quây tới, hai người kia vừa uống một hơi đã chẳng còn lấy một giọt, vừa vặn Nguyệt Kiến lại không có việc gì làm, bèn bị kéo đến làm người bưng rượu.

Chỉ là, hai người đang uống, đột nhiên nhìn thấy Triển Chiêu từ trên lầu hoang mang chạy xuống, thấy Bạch Ngọc Đường đang bưng chén rượu định uống, theo bản năng hô to một tiếng:

“Ngọc Đường, đừng uống!”

“Mèo con?”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, liếc mắt nhìn chén rượu của mình, đứng dậy cười nói:

“Người làm sao thế? Cái gì đừng uống? Bọn ta cũng đã uống hơn nửa ngày rồi à!”

Triển Chiêu cũng không biết vì sao đột nhiên mình lại nói câu ấy, chỉ là vừa nãy, khi nhìn thấy Bạch Ngọc Đường muốn uống chén rượu trong tay, lòng không hiểu vì sao lại cảm thấy hoảng sợ, giống như là rượu này sẽ mang đến hậu quả gì đó không hề tốt. Y không kiên nhẫn đi từng bước xuống lầu, mà trực tiếp nhấc thân lên, dùng khinh công nhảy xuống trước mặt Bạch Ngọc Đường, hoàn toàn không để ý đến, Tông Nguyệt Kiến ở một bên khi nhìn thấy thân pháp của y thì trong mắt lóe lên một ánh nhìn ác liệt.

“Tiện nhân...”

Rất khê rất khê, hai chữ đó phun ra từ đôi môi xinh đẹp của nàng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đang đặt sự chú ý lên người nhau nên không hề nghe thấy, nhưng Âu Dương Xuân lại nghe được. Hắn nhú nhú mày một cái cẩn thận nhìn kỹ thiếu nữ có vẻ nhu nhược phía trước mặt.

“Nguyệt Kiến cô nương,” Hắn nói, vừa liếc nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Cô —— có thể đi cùng ta ra đây một chút được không? Ta có vài chuyện muốn nói với cô nương.”

Cái tên to xác này... Tông Nguyệt Kiến hơi nhú đôi mày thanh tú, bên môi hiện ra một ý cười:

“Được!”

Vừa vặn thừa cơ hội này, giải quyết luôn chút phiền phức có thể gặp trong tương lai. Đã đến mức này, nàng cũng chẳng còn tâm tình mà diễn nữa.

...

Hành động khác thường của Triển Chiêu khiến Bạch Ngọc Đường cảm thấy không ổn, hắn căn bản không chú ý tới Âu Dương Xuân và Tông Nguyệt Kiến ở bên kia, chỉ tiến lên trước vài bước, kéo Triển Chiêu nói:

“Sao thế? Sao sắc mặt ngươi lại trắng bệch như vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Ta...” Triển Chiêu nhắm mắt lấy lại bình tĩnh, một lát sau mới hoãn lại, khê mỉm cười với Bạch Ngọc Đường, nắm ngược lại tay hắn thật chặt, như là đang khấn trương xác định điều gì đó.

“Chúng ta về phòng được không? Ngọc Đường, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Ngọc Đường.

Đây là lần đầu tiên, không có tình huống bất ngờ nào xảy ra, Triển Chiêu lại xưng hô với Bạch Ngọc Đường như thế.

Không phải trêu chọc gọi “Chuột trắng”, “Chuột chết”, “Con chuột” như khi còn bé, không phải giả bộ đùa giỡn gọi “Bạch huynh”, cũng không phải khi rơi vào cảnh cấp bách hay nguy nan mới gọi “Ngọc Đường”, tiếng “Ngọc Đường” này mang theo tình cảm mãnh liệt, chỉ là một xưng hô đơn giản, lại khiến cho Bạch Ngọc Đường hồi hộp một cách khó hiểu.

“Mèo ngốc, rốt cuộc ngươi...”

Đang định nói mấy lời trêu đùa, Bạch Ngọc Đường lại phát hiện ra âm thanh của mình có chút khàn. Hắn ho khan vài tiếng, không tự chủ được bị Triển Chiêu kéo lên lầu.

Mèo con rốt cuộc là làm sao?

Đi thẳng tới phòng ngủ của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu không nói lời nào đóng cửa lại, vẻ mặt nghiêm túc kia xưa nay hắn chưa từng thấy. Bầu không khí xung quanh ngột ngạt nặng nề, hắn không nhịn được lại mở miệng kêu một tiếng:

“Mèo...”

Thanh âm kế tiếp, lại bị động tác tiếp theo của người kia mạnh mẽ ngắt lời.

Triển Chiêu dĩ nhiên liêu lĩnh nhào vào lòng hắn, đôi môi có chút trắng xám cùng lạnh lẽo nhẹ nhàng kề lên môi hắn!

25. Chương 24

Cảnh Hữu năm thứ hai, ngày mùng 8 tháng 7, trời trong.

Ta đi té bái người!

Kiểm ta vẫn giữ, người ở dưới cửu tuyền, có lẽ đang ngủ yên!

Kỳ thực điều ta muốn làm nhất, vẫn là kiên quyết đánh cho ngươi một trận, bởi vì ——

Mèo con...

Đôi môi của Triển Chiêu thật sự rất lạnh, không hề giống với lần trước, khi đó môi y mềm mại ấm áp, tuy bây giờ vẫn mềm mại, nhưng lạnh tới mức khiến hần đau lòng.

Thật buồn cười, còn nhỏ, phẩm vị chứa nhiều tình cảm, lại càng bởi vì đây là con Mèo con lớn lên cùng mình!

Chẳng buồn suy nghĩ —— hay nói đúng hơn là không muốn suy nghĩ —— vì sao Triển Chiêu lại bỗng nhiên khác thường như thế, chỉ là vào khoảnh khắc môi mình và môi y chạm vào nhau, hai tay Bạch Ngọc Đường có ý thức ôm lấy y, một tay đặt ở sau gáy y, kéo y lại sát gần mình.

Sớm đã muốn làm như thế này... từ sau cái lần của bốn năm về trước ấy;

Tinh tế phác thảo, miêu tả đường cong của đôi môi kia...

Lại như lúc vừa xuống núi ở tiểu trấn kia, trước giường nữ tử bị ngất xỉu;

Khó chịu, trần trọc, không yên...

Từ khi nào, ánh mắt mình đều quanh quẩn bên y, đều không thể rời bỏ thân ảnh đơn bạc này? Từ khi nào, tình cảm thanh mai trúc mã lặng lẽ thay đổi, khiến hần hoảng hốt? Từ khi nào, đều muốn ôm chặt y, khảm sâu vào trong lồng ngực mình? Từ khi nào... đã đem lòng yêu y?

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy lòng mình run rẩy, hần liều lĩnh ôm lấy y, lưỡi cũng không chần chừ nữa tiến vào khoang miệng y, quấn quýt lấy y.

“Mèo con, Mèo con...”

Tiếng nỉ non mơ hồ phát ra giữa lúc hai đôi môi chạm vào nhau.

Triển Chiêu hơi nhắm mắt, chỉ cảm thấy có chút... muốn khóc.

Khoảnh khắc này dường như y đã chờ đợi rất lâu rồi, y không biết vì sao tối nay mình lại khác thường như vậy, cũng không biết vì sao mình lại làm ra hành động này —— có thể là bởi dọc đường nhìn thấy Bạch Ngọc Đường và Tông Nguyệt Kiến bên nhau, trong lòng vẫn không thoải mái, có thể là bởi lòng mình gần đây cứ dấy lên cảm giác bất an...

Nhưng y không muốn tiếp tục như thế, y chỉ muốn ôm chặt lấy Bạch Ngọc Đường, xác định rằng hần vẫn còn ở đây.

Bạch Ngọc Đường hôn gấp gấp đến vậy, nhưng dường như lại là chuyện hiển nhiên. Trong lòng bọn họ, dường như tất cả mọi thứ đều nên như lúc này, đều không thể bình thường hơn được.

Có lẽ đối với ý nghĩ của nhau, bọn họ... đã sớm nhận ra.

Hồi lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới lưu luyến kết thúc nụ hôn này, nhưng ngón tay vẫn xoa nhẹ lên đôi môi Triển Chiêu. Nhìn đôi mắt trong trẻo thường ngày vì mình mà trở nên mờ mịt, suýt chút nữa không nhận được mà lại tiếp tục hôn lên.

Cuối cùng cũng coi như miễn cưỡng kéo về được một chút thần trí, Bạch Ngọc Đường một tay nắm chặt vai Triển Chiêu, lông mày ngưng tụ, hai mắt nhìn thẳng y, không ngừng nhìn sâu vào đôi mắt ấy.

“Mèo ngốc, xảy ra chuyện gì?”

Hai gò má Triển Chiêu vốn bị Bạch Ngọc Đường hôn mà ửng hồng, lúc này nghe thấy câu hỏi của hần, bỗng nhiên sực tỉnh, có chút mê man nói:

“Ta cũng không biết, Ngọc Đường, ngươi, ngươi, có thể nào, một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện gì đặc biệt, ngươi và ta không thể không rời xa nhau?”

“Thì ra là người đang lo lắng chuyện này!” Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười cân nhắc, “Ta nói Mèo con, ta còn kỳ quái tại sao bỗng nhiên hôm nay người lại chủ động như vậy, thì ra là người ghen à!”

Triển Chiêu lườm hắn một cái, lại nghĩ tới hành động vừa nãy của mình, y nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày chính mình lại làm ra hành động bạo dạn như này, người kia lại còn là con chuột trắng từ nhỏ đã cùng y lớn lên — nhưng mà, yêu chính là yêu, việc này không có gì đáng xấu hổ.

Chỉ vì, đối phương là Bạch Ngọc Đường, là Bạch Ngọc Đường cùng y lớn lên, là Bạch Ngọc Đường cùng y cãi nhau từ nhỏ đến lớn, chọc cho y tức đến giậm chân, thế nhưng chỉ có thể cùng hắn sống vai lúc nguy cấp...

Ngẩng đầu lên, Triển Chiêu nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch Ngọc Đường, khóe môi cũng vẽ ra một nụ cười:

“Ngọc Đường.”

Y khẽ gọi, tham lam nhìn từng đường nét trên khuôn mặt hắn, muốn khắc ghi sâu vào trí nhớ.

“Sao cơ?”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn y, mang theo vẻ kinh diễm — con Mèo con này thật đẹp! Hắn hơi ghé sát vào một chút, muốn tiếp tục...

“Chuột chết!”

Không ngờ Triển Chiêu bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy, Bạch Ngọc Đường ngẩn người, lập tức nhú mày nheo mắt lại. Lộ ra một vẻ mặt nguy hiểm:

“Mèo thối! Người — “

Triển Chiêu cười to nhảy ra, sớm đoán được con chuột trắng sẽ xù lông, chỉ có đồ ngốc mới ở gần hắn!

Ngoài dự liệu của y, Bạch Ngọc Đường lập tức đuổi theo. Hai người cứ như vậy cười đùa, đuổi đánh trong gian phòng nhỏ hẹp. Giống như đang trở lại những tháng ngày trên núi Vô Đang.

Nhưng, nháo nháo một hồi, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên thấy đầu choáng váng, hắn lão đảo, loạng choạng vịn vào mép bàn, một tay cũng đỡ lấy trán mình.

Quái đản! Sao bỗng nhiên...

Triển Chiêu vốn dĩ còn đang chạy trốn, thấy Bạch Ngọc Đường khác thường, không khỏi sợ hãi, vội vã lại gần đỡ lấy hắn, đôi tay căng thẳng nắm chặt vai Bạch Ngọc Đường, trên mặt cũng không thể kìm nén lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Ngọc Đường! Người sao thế?!”

“Ta — “

Bạch Ngọc Đường vừa mở miệng nói một chữ, đã cảm thấy mắt tối sầm lại, dĩ nhiên lung lay mấy cái, liền ngã thẳng vào ngực Triển Chiêu!

“Ngọc Đường!”

Triển Chiêu hoảng hốt, không nhịn được ngồi xuống, kéo tay Bạch Ngọc Đường, xoay người hắn lại, thấy mắt hắn đã nhắm nghiền, sắc mặt cũng hơi xanh. Hiển nhiên là triệu chứng trúng độc!

Chuyện gì thế này? Sao tự dưng Ngọc Đường lại trúng độc?

Triển Chiêu không nghĩ ra, nhưng tay chân có chút hoảng. Đây là lần đầu tiên y gặp phải tình cảnh này, vừa rồi còn cùng hắn đùa giỡn, giờ đã không hiểu sao ngã xuống đất...

Ngay trong lúc y đang hoang mang, ngoài cửa chợt vọng tới một thanh âm quen thuộc lại xa lạ:

“Triển Chiêu, nếu người muốn Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân vô sự. Thì đi ra đây!”

Thanh âm kia, bất ngờ thay chính là của Tông Nguyệt Kiến!

26. Chương 25

Nhật ký Triển Chiêu —— đã khuyết.

Gần như tất cả diễn ra chỉ trong nháy mắt. Khi Triển Chiêu nghe thấy thanh âm từ ngoài cửa truyền vào, trong đầu điện quang hỏa thạch xẹt qua vài ý nghĩ, chớp mắt tất cả những chi tiết nhỏ trước giờ bọn họ vẫn không để ý đến lần lượt hiện lên:

Tông Nguyệt Kiến xuất hiện có phần quá mức trùng hợp, trùng hợp khiến cho người ta phải nghi ngờ.

Đầu tiên, nàng nói nàng là thiếu nữ một gia đình giàu có bình thường, nếu vậy, sau khi tận mắt chứng kiến cảnh tộc nhân bị giết, toàn gia bị diệt, nàng nên có chút phản ứng không giống như người bình thường mới đúng, tỷ như kinh hoàng, phẫn hận... Thế nhưng, biểu hiện của nàng vào lúc ấy thực sự là quá bình tĩnh, đầu tiên là liêu lĩnh cầu cứu Âu Dương Xuân, trải qua nguy hiểm cũng lại bình tĩnh —— thậm chí ngay cả một tiếng sợ hãi nàng cũng chẳng kêu lên!

Tuy sau đó, nàng có vẻ như không chống đỡ nổi mà ngắt xiu, nhưng chính y cũng từng bắt mạch cho nàng, mạch cũng không có gì bất thường, bây giờ nghĩ lại, đây mới chính là điều bất thường lớn nhất —— nàng nói nàng bị hai gã kia bắt giữ chừng mấy ngày, vậy mà, mạch của nàng lại quá ổn định, một chút cảm giác suy yếu cũng không có!

Chỉ hận bọn họ không đủ kinh nghiệm giang hồ, không cảm thấy những điều này có gì không ổn, cũng không nói với Âu Dương đại ca, nếu không với kinh nghiệm của Âu Dương Xuân, nhất định sẽ phát hiện ra điều bất thường...

Sau đó chính là đoạn đường đến Vũ Di Sơn. Bọn họ cũng không gặp phải kẻ nào đến chặn cướp, chỉ là thuận tay giải quyết vài tên cường đạo không có mắt. Nhưng, tất cả đều không có bất kỳ ai nhắm vào Tông Nguyệt Kiến. Trái lại, Tông Nguyệt Kiến nói khối ngọc giác này là bảo vật gia truyền, không thể dễ dàng cho người khác thấy, nhưng nàng lại dễ dàng như vậy mà lấy ra cho mấy người bọn họ xem, chuyện này cùng với lời giải thích và cá tính của nàng không khỏi có sự khác biệt —— qua mấy ngày ở chung này, y khẳng định, bản thân Tông Nguyệt Kiến là một người rất cẩn thận, một người như vậy, chẳng lý nào lại dễ dàng tin tưởng ba người xa lạ mới đúng.

Tóm lại, trong lòng Triển Chiêu đại khái đã có một kết luận:

Tông Nguyệt Kiến này, là cố ý dẫn bọn họ đến Vũ Di Sơn!

Y cúi đầu nhìn Bạch Ngọc Đường đang bất tỉnh nhân sự trước ngực mình, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, nếu như y cẩn thận hơn một chút, nếu như y cẩn thận hơn một chút nữa...

Y từ từ đứng dậy, đưa tay vuốt ve Cự Khuyết bên hông mình.

Đi tới trước cửa, mở cửa.

Tông Nguyệt Kiến đứng ở đó.

Lúc này Tông Nguyệt Kiến, xem ra hoàn toàn không giống với thiếu nữ y từng gặp và ở chung suốt thời gian qua. Vẫn là gương mặt đó, vẫn là y phục đó, nhưng, thần thái và khí chất so với lúc trước thì hoàn toàn như hai người khác nhau.

Ánh mắt lạnh như băng, thần thái miệt thị hết thảy, vẻ mặt bất nộ tự uy (ko cần tỏ ra giận dữ mà vẫn vô cùng uy lực)...

Khí thế phát ra từ trên người nàng, khiến cho Triển Chiêu không tự chủ được cắn chặt răng.

“Rốt cuộc cô là ai?!”

Y tận lực bình tĩnh hỏi, nhưng hai tay không kiềm chế được mà run lên —— là căng thẳng, nhưng càng nhiều hơn là phần hận.

Nếu như Ngọc Đường có chuyện bất trắc...

Tay nắm Cự Khuyết thật chặt —— Cự Khuyết, là hân tặng cho y...

“Người nói xem?”

Tông Nguyệt Kiến mỉm cười, nhưng không làm cho Triển Chiêu thoải mái được chút nào. Y giận tái mặt đề phòng, đang nghĩ có nên rút Cự Khuyết ra hay không, đã thấy Tông Nguyệt Kiến chậm rãi lấy ra một thứ từ trước ngực.

Đó là một kiếm tuệ màu trắng. Trên đó còn treo hai viên minh châu lớn.

Đồng tử của Triển Chiêu phút chốc thu nhỏ lại.

Ký ức vô tình quay trở về năm mình còn bị thương, sơn động lạnh giá kia, trường kiếm trắng như tuyết kia...

“Chiêu Nhi, con muốn thanh kiếm này?”

“Vâng! La Sát cô cô, con luôn cảm thấy thanh kiếm này rất giống với bằng hữu của con.”

“... Nếu con muốn, thì rút ra thử xem!”

...

“Cô cô! Con rút ra rồi! Người xem! Kiếm này tên gọi là gì ạ?”

“... Họa Ảnh, tên nó là Họa Ảnh.”

“Họa Ảnh?”

“Đúng. Chính là Họa Ảnh. Ý là hình bóng của Cự Khuyết.”

“Tại sao là hình bóng của Cự Khuyết?”

“Cự Khuyết nhất xuất, Họa Ảnh tương tùy. Năm đó bọn họ chính là như vậy...”

“Ồ? La Sát cô cô, kiếm này... sao không có kiếm tuệ ạ?”

“Kiếm tuệ ở chỗ người khác. Chiêu Nhi, con phải nhớ kỹ, nếu có một ngày, con nhìn thấy người nào có kiếm tuệ màu trắng treo hai viên minh châu, nhất định phải tránh xa người đó ra!”

“Tại sao?”

“... Bởi vì người đó vốn là chủ nhân của Họa Ảnh. Nàng ấy và ta, còn có sư phụ Tĩnh Phong, sư bá Đạo Ảnh của con có chút gút mắc —— nếu để nàng ta thấy con, có thể nàng sẽ ra tay giết con!”

“... Nàng ta là ai ạ?”

“... Đừng hỏi, hỏi tở, chuyện này đối với con không có lợi. Có thể, bây giờ nàng ta đã không còn ở trên thế gian này, nhưng —— con chỉ cần nhớ kỹ lời ta là tốt rồi. Chính vì người đó, sư phụ và sư bá của con mới lập lời thề cả đời không được giết người.”

“...”

Ký ức năm xưa từng chút từng chút một hiện lên trước mắt, nhìn kiếm tuệ trước mặt kia, ánh mắt y thoáng tán lạc, lập tức sáng quắc lên nhìn về phía Tông Nguyệt Kiến.

“Cô là...”

“Ta chính là người mà ngươi đang nghĩ đến. Nếu không có chuyện lúc trước, có lẽ ngươi đã có thể gọi ta một tiếng sư mẫu.”

Tông Nguyệt Kiến cười lạnh, nhưng từ trong ánh mắt của nàng Triễn Chiêu nhận ra một tia cay đắng.

Nhưng, chỉ trong nháy mắt, ánh mắt của nàng liền lạnh lẽo trở lại, thậm chí còn có chút cuồng loạn: “Thế nhưng hiện tại, ta chỉ là đến lấy mạng người!”

“Oành” một tiếng, Triễn Chiêu bị Tông Nguyệt Kiến tiện tay đánh cả người bay ra ngoài, sau đó tầng tầng đánh vào người sau vách tường.

Đúng lúc ấy, bên cạnh y, truyền đến một tiếng kêu cực kỳ suy yếu:

“Chiêu!”

Dĩ nhiên là Bạch Ngọc Đường vốn đang chìm trong hôn mê chẳng biết từ khi nào đã chập vọt đi tới trước cửa, hai mắt không hề chớp nhìn Triễn Chiêu, thấy khóe môi Triễn Chiêu tràn ra máu tươi, hai mắt ngay tức khắc đỏ rực lên.

“Người —— dĩ nhiên thương tổn y...”

“Tranh” một tiếng, Họa Ảnh ra khỏi vỏ, thế nhưng tình cảnh của hắn lúc này, căn bản không cần nổi trọng kiếm, lập tức hai tay trượt đi, chỉ có thể miễn cưỡng dùng kiếm chống đỡ thân thể của chính mình.

Nhưng cặp mắt kia, vẫn quật cường nhìn nàng, nửa điểm cũng không thối lui.

27. Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cảnh Hữu năm thứ hai, ngày mùng 9 tháng 7, trời trong.

Ngự Miêu?

Hừ, thật đúng là chán sống!

Trên đời này chỉ có một con mèo là đủ, Bạch gia gia muốn xem xem, là kẻ nào lại dám to gan tự xưng là Ngự Miêu như vậy!

Cái tên “Mèo”, chỉ có thể thuộc về y thôi!

Ngoài y ra, ai cũng không được giẫm chân vào cấm khu của Bạch gia gia, ai cũng không được!!

“Người... tiện nữ nhân!”

Bạch Ngọc Đường hung tợn trừng Tông Nguyệt Kiến, ánh mắt tràn đầy phẫn hận —— phẫn hận với việc nàng dĩ nhiên làm hại Triễn Chiêu. Hắn đã từng phát lời thề, phải bảo vệ Triễn Chiêu, quyết không tiếp tục để y bị thương tổn. Nhưng bây giờ, nữ nhân này dĩ nhiên ở ngay trước mặt hắn...

“A! Người tỉnh nhanh thật đó!”

Tông Nguyệt Kiến nhẹ giọng cười nói, nhưng trong mắt không thấy một chút ý cười.

“Ta chỉ muốn tìm đồ đệ của Tĩnh Phong, không liên quan gì đến ngươi, tiểu tử thối, nếu ngươi không muốn chết, thì ngoan ngoãn nằm lại kia cho ta! ‘Túy Hồng Nhan’ trên người ngươi cũng không dễ dàng giải khai như vậy đâu!”

Túy Hồng Nhan?!

Nghe thấy cái tên này, Triễn Chiêu vốn dĩ mặt đã tái nhợt lại càng thêm trắng bệch. Y liền linh gắng gượng đứng dậy, bước nhanh tới bên Bạch Ngọc Đường, nắm lấy cổ tay hắn.

“Mèo con?”

Triển Chiêu không để ý tới tiếng hô của Bạch Ngọc Đường, chỉ im lặng nghe mạch đập của hắn, sau đó vô lực đến mức run rẩy.

Đúng là Túy Hồng Nhan! Đúng là Túy Hồng Nhan rồi!

Y ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tông Nguyệt Kiến, thấy khóe môi nàng hiện ra đường cong tựa như cười mà không phải cười, cắn răng thăm thẳm thương nói:

“Tông tiên bối, người muốn tìm chỉ có một mình Triển Chiêu, tại sao phải liên lụy đến Ngọc Đường? Đạo Ảnh sư bá năm đó cũng không sầu oán người, người, vì sao người...”

“Cũng không sầu oán?!”

Tông Nguyệt Kiến cười thẳm, sắc mặt lập tức lại trở nên lạnh lẽo: “Nếu đổi lại là trước đây, có lẽ ta sẽ không muốn liên lụy đến người ngoài, nhưng lần này ta đã dẫn người đến đây, không hề có ý định buông tha cho người. Nói thật đi! Năm đó ta vì La Sát mà không được ở bên Tĩnh Phong, hiện tại trên người người lại có công phu ‘Yến Tử Phi’ của La Sát, cùng công phu của Tĩnh Phong, vậy người nói xem, hai người kia nợ ta, ta có phải là nên đòi lại từ người?”

Tất cả những chuyện này rốt cuộc là gì, Bạch Ngọc Đường nghe xong chỉ có thể nói là rơi vào sương mù, những bí ẩn này đừng nói là hắn, ngay cả Triển Chiêu cũng chỉ biết sơ qua. Nhưng chỉ với chút hiểu biết sơ đó, cũng đủ để y minh bạch, Tông Nguyệt Kiến hận sư phụ và cô cô đến tận xương tủy.

Nhưng Bạch Ngọc Đường không hiểu, hắn nghe Tông Nguyệt Kiến nói loạn thất bát tao một hồi, tính khí sớm đã không chịu được, đầy mặt không kiên nhẫn nói:

“Người nói đòi lại thì đòi lại? Thật chẳng có đạo lý, nợ người là Tĩnh Phong và La Sát, liên quan gì đến Mèo con! Ân oán của thế hệ trước các người nên do các người tự mình xử lý, vô duyên vô cớ tìm tới chúng ta làm gì?!”

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu cau mày kêu một tiếng. Nhưng Tông Nguyệt Kiến lại tiếp lời Bạch Ngọc Đường:

“Theo như người nói, ta nên đến Vô Đang, đánh một trận một mất một còn với Tĩnh Phong và Đạo Ảnh!”

“Ta!” Bạch Ngọc Đường yên lặng, tuy hắn phóng đảng bất kham, nhưng vẫn vô cùng quan tâm tới lão sư phụ gần bước cùng lão ngoan đồng sư bá, đương nhiên không thể để Tông Nguyệt Kiến đến tìm sư phụ gây rối.

“Nếu vậy, người chỉ cần tìm một mình ta là được rồi!” Vì bị trúng độc, Bạch Ngọc Đường phải dùng móng tay đâm thật sâu vào da thịt, lấy đau đớn để miễn cưỡng duy trì thần trí tỉnh táo, “Họa Ảnh ở trong tay ta, tất cả nợ nần của Mèo con đương nhiên cũng nên do ta chịu. Người thả Mèo con, lấy mạng một mình ta! Bạch Ngọc Đường ta quyết không thối lui!”

“Không được! Ngọc Đường!” Triển Chiêu vội vàng lao tới che miệng Bạch Ngọc Đường, đồng thời quay sang Tông Nguyệt Kiến:

“Cho ta thuốc giải Túy Hồng Nhan, Triển Chiêu sẽ ngay lập tức tự vẫn ở trước mặt người! Như vậy đủ chưa?!”

“Ừm...” Ngay tức khắc, mắt Bạch Ngọc Đường trợn to hết cỡ, hắn hung hãn trừng Triển Chiêu, đã thấy Triển Chiêu quay về phía hắn nở một nụ cười hết sức dịu dàng.

Sau đó, y đưa tay điểm huyệt đạo của hắn.

“Chuột ngọc,” Triển Chiêu chậm rãi đứng lên, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi Bạch Ngọc Đường, “Từ nay về sau, Mèo con sợ là... không thể bồi tiếp người nữa. Người phải nhớ kỹ, chỉ ít vì ta, nhất định phải hảo hảo sống tiếp a!”

Y dồn hết tâm trí dùng biệt danh giữa hai người từ nhỏ đến lớn, bởi lẽ y biết, qua ngày hôm nay, e rằng y sẽ chẳng còn cơ hội dùng cái tên đó nữa.

Mèo con và con chuột...

Diện vô biểu tình, y chuyển hướng sang Tông Nguyệt Kiến, nói:

“Tông tiền bối, ân oán giữa người và sư phụ cùng cô cô, Triển Chiêu không rõ lắm, nhưng Triển Chiêu cũng hiểu, là họ nợ người. Người muốn trả thù, vốn cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ là, Ngọc Đường hấn vô tội, kính xin người ban cho thuốc giải, Triển Chiêu từ nay về sau xin mặc người xử trí.”

Tông Nguyệt Kiến vẫn lạnh lùng nhìn cử động giữa hai người, thấy Bạch Ngọc Đường muốn thay Triển Chiêu trả nợ, lại bị Triển Chiêu điểm huyết đạo, ánh mắt lúc đó vô tình xuất hiện một tia xao động. Giờ lại thấy cặp mắt không chút thối lui của Triển Chiêu, đôi môi hơi mở, nhưng chung quy không nói gì, mà chỉ lạnh lùng bỏ lại hai viên thuốc đỏ thẫm.

“Một cho tên tiểu tử này, một cho tên Âu Dương Xuân ngoài kia —— Triển Chiêu, ta hỏi người, nếu như ta giết người, người có oán ta không?”

Triển Chiêu không đáp, chỉ đem thuốc giải bỏ vào miệng Bạch Ngọc Đường, đặt một viên thuốc giải khác vào tay Bạch Ngọc Đường, nhẹ giọng nói:

“Ngọc Đường, huyết đạo của người hai canh giờ sau sẽ giải. Đến lúc đó... Âu Dương đại ca xin nhờ người.”

Y không nhìn vào ánh mắt như muốn nuốt sống y của Bạch Ngọc Đường, cuối cùng đưa mắt nhìn hấn, sau đó đứng lên.

“Tông tiền bối, Triển Chiêu... tùy người xử trí.”

“Không!”

Huyết đạo Bạch Ngọc Đường bị điểm, căn bản nói không ra lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tông Nguyệt Kiến đánh một chưởng vào người Triển Chiêu, sau đó...

Màu đỏ nhuộm đầy thân nhiều không kể xiết...

Vĩ thanh

Bốn năm sau ——

Bạch Ngọc Đường vẫn luôn nhớ tới cái ngày của bốn năm về trước.

Một chưởng của Tông Nguyệt Kiến tưởng như rất nhẹ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã lấy đi tính mệnh.

Tính mệnh ấy, thuộc về người mà đời này hấn trân trọng nhất.

Hấn vẫn nhớ cảm giác bị phần tử như chết đi lúc đó, cũng nhớ bản thân mình khi ấy liều lĩnh muốn phá huyết đạo xông tới đòi mạng người kia đến thế nào.

Thế nhưng, sau đó Tông Nguyệt Kiến đã nói rất nhiều với hấn, đều là gì đó hấn nhớ không rõ, nhưng có một việc, hấn vẫn nhớ rõ ràng:

Nàng ta mang thi thể y đi, nói với hấn, nếu như hấn muốn mang thi thể Triển Chiêu về, thì khổ luyện võ công, nàng sẽ ở Vũ Di Sơn chờ hấn đến.

Hấn không biết nữ nhân này rốt cuộc là đang suy nghĩ gì, thế nhưng, thi thể Triển Chiêu, bất luận thế nào hấn cũng phải đem về.

Đây cơ hồ đã trở thành động lực để hấn khổ luyện võ công.

Dùng thuốc giải trong tay cứu Âu Dương Xuân cũng bị trúng độc, Bạch Ngọc Đường không nhìn về mặt đây nghi vấn của Âu Dương Xuân, tự ý nhắc Họa Ảnh rời đi.

Sau đó, hấn trở lại Hãm Không đảo —— nơi đó là nhà hấn.

Hấn muốn mang Triển Chiêu trở về —— nhà...

Trong phòng Triển Chiêu, hấn tìm thấy cuốn nhật ký của y, trong đó ghi chép rõ ràng từng sự việc của y từ nhỏ đến lớn, nhưng cái tên xuất hiện nhiều nhất, chính là “Con chuột trắng”.

Tim vào thời khắc ấy đau đến mức muốn vỡ ra thành từng mảnh, hấn nắm thật chặt cuốn nhật ký, nước mắt lặng lẽ trào ra.

...

Dần dần, thanh danh Ngũ Thử Hãm Không ngày càng lan xa, nhưng lòng hấn ngày càng thêm trống vắng, hành sự cũng ngày càng tàn nhẫn bất thường.

Làm việc tốt có gì hay? Quay đầu lại còn không phải sẽ bị người lợi dụng thương tổn?

Năm đó nếu không phải hấn chạy đi cứu Tông Nguyệt Kiến, có lẽ sự tình sẽ không đến mức như này...

Vì lẽ đó, hấn đối xử người khác không bao giờ lưu tình, bởi vì từ lâu đã không cần phải lưu tình.

Cự Khuyết cũng bị Tông Nguyệt Kiến mang đi, mà Họa Ảnh thì hấn vẫn giữ, bởi vì đây là kiếm Triển Chiêu tặng cho hấn, cũng là hồi ức của hai người bọn họ.

Chuyện trên giang hồ, không còn là trọng điểm quan tâm của hấn, vì vậy mà hấn vẫn không chú ý đến, có những ai dần dần nổi lên ở giang hồ, có những ai chìm vào dòng xoáy ở giang hồ.

Mãi đến tận ngày ấy, các huynh trưởng của hấn mang về một tin.

Nam hiệp Triển Chiêu, được đương kim thánh thượng phong làm “Ngự Miêu”, trở thành tứ phẩm đối đao hộ vệ của phủ Khai Phong.

Cái tên Triển Chiêu này, hấn vẫn cho rằng vẹn vẹn là trùng tên trùng họ, vì vậy cũng không quan tâm quá nhiều. Nhưng bây giờ nghe tin tức này, hấn chỉ cảm thấy trong lòng chấn động mạnh, tựa như có thứ gì đó vỡ ra từ đáy lòng.

Cái người trùng tên trùng họ với Mèo con, dĩ nhiên tiến vào quan trường, thậm chí còn —— tự xưng Miêu?!

Không thể tha thứ!

Chỉ là, mơ hồ, trong lòng hấn có một loại mong mỏi ——

Muốn đi gặp người kia một lần, muốn đi...

...

Đêm trăng, gió mát.

Tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu mới nhậm chức yên lặng canh giữ trong phủ Khai Phong.

Từ khi y lựa chọn vào chốn quan trường, y biết một đời mình sẽ không còn ung dung được nữa.

Bốn năm trước y từng bị thương rất nặng, đến khi tỉnh lại, mới biết mình được cứu —— nói xác thực, người tổn thương mình không biết vì sao bỗng nhiên lại tha cho mình, dùng một loại kỳ được bảo đảm cho tính mạng mình.

Được kia, gọi là “Võng Lưu Ngân”, chỉ cần người còn sót lại một hơi, thì có thể cứu được. Nhưng, được này có một tác dụng phụ, đó là, người dùng nó, sẽ quên đi người mà mình yêu thương nhất.

Vì vậy mà Triển Chiêu nhớ sư phụ Tĩnh Phong. Nhớ cha mẹ, nhớ sư bá Đạo Ảnh, La Sát cô cô, nhưng lại quên mất duy nhất một người.

Một người đối với y mà nói vô cùng quan trọng.

Bốn năm qua, y vẫn lang bạt trên giang hồ, vừa hành hiệp trượng nghĩa, vừa tìm kiếm ký ức còn trống của mình. Vì bản thân y võ công cao minh, lại thêm hành vi hiệp nghĩa, nên đạt được xưng hào “Nam hiệp”.

Sau đó, y gặp được Bao Chứng, vì thủ hộ một mảnh thanh thiên này, dứt khoát từ bỏ cuộc sống tiêu dao tự tại trong chốn giang hồ, dần thân vào công môn.

Nhưng, khoảng trống trong trái tim y, vẫn còn đó.

Mãi đến tận đêm hôm ấy, một bóng trắng hung hăng xuất hiện ở đầu tường phủ Khai Phong.

Bốn mắt nhìn nhau. Đường như hết thấy đều bất động vào khoảnh khắc ấy...Toàn văn hoàn.

Lời tác giả:

...

Thật ra lúc viết đoạn đầu tiểu sinh đã nghĩ đến kết cục này rồi, viết phần giữa, cũng chỉ vì tiểu sinh muốn viết một cuộc sống đầy trùng hợp của hai người. Nếu như các vị tinh tế, thì có thể phát hiện ra trong này có nhiều chỗ tiểu sinh đã cố gắng ám chỉ tới chuyện xảy ra trong tương lai. Chẳng hạn như Cự Khuyết và Họa Ảnh, chẳng hạn như hai người gặp gỡ cùng chung sống, chẳng hạn như...

Bỏ đi, không liệt kê ở đây. Sau đó Triển Chiêu có thể khôi phục được ký ức hay không xin mọi người tự tưởng tượng, hậu văn —— đến đây còn cần hậu văn sao? Chuyện xảy ra tiếp theo giữa hai người, rất nhiều truyện đã có rồi, xin mọi người tự mình liên kết...

Tin rằng mọi người đều đã nhận ra, cái gọi là “Lưu ngân”, chính là chỉ hai quyển nhật ký. Kỳ thực tiểu sinh ban đầu muốn đi theo con đường hài hước, bắt đầu dĩ tiểu sinh thực sự là không có khiếu hài hước, càng viết về sau, lại càng nặng nề hơn —— cuối cùng thì biến thành cái mà mọi người thấy lúc này đây... Haizzz, tiểu sinh biết phần sau trình độ kém hơn phần đầu rất nhiều, cơ mà tiểu sinh muốn biến mất ngay tức khắc, thực sự là không thể viết tốt hơn được nữa...

Với lại, tiểu sinh đào nhiều hố cùng một lúc quá, văn phong khó tránh khỏi bị lẫn lộn. Vẫn xin mọi người thông cảm.

Ngoài ra, về vấn đề gút mắc lúc trước của Tĩnh Phong Đạo Ảnh La Sát Tông Nguyệt Kiến, nếu các vị thân hữu có hứng thú, tiểu sinh sẽ viết một phiên ngoại, vẫn là chương mới ở bốn lâu. Có điều, không liên quan đến Thử Miêu, chắc là không mấy người có hứng thú...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-ngan>